

TARA LA VREME DE JAF

MAFIA DIN SATU-MARE VINDE REZERVA STRATEGICĂ DE GRÎU

În vreme ce nu se găsea grâu pentru pâinea țării, directorul IOAN MOGA de la ROMCE-REAL Satu Mare și directorul HORIA RADU de la IAS Satu Mare, ferma Ardud, și-au permis să-și bage mâinile, pină la coate, în rezerva de grâu destinat populației civile în vremuri de restriște (calamități, inundații, cutremure, secetă, război). Ba mai mult, și-au permis să exporte grâu și îngrășăminte, la produse subvenționate de stat. Export făcut cu deosebire în Ungaria pe mărci și dolari. Cei doi directori au fost arestați! Procesul penal este abia la început. Alte capete infumurate, de trepăduși notorii, urmează să ia calea boxei și a zeghei. Mafia cerealelor, la nivel național, prin aripa sa malefică de la Satu Mare, abia dacă și-a dezvăluit zimbetul concupiscent.

DORIN SALAJAN ■

pag. 8

IMPORTANT!

În aceste zile se definitivează lista
premiștilor Flacăra pe anul 1991

Valoarea unui premiu —
50.000 lei!

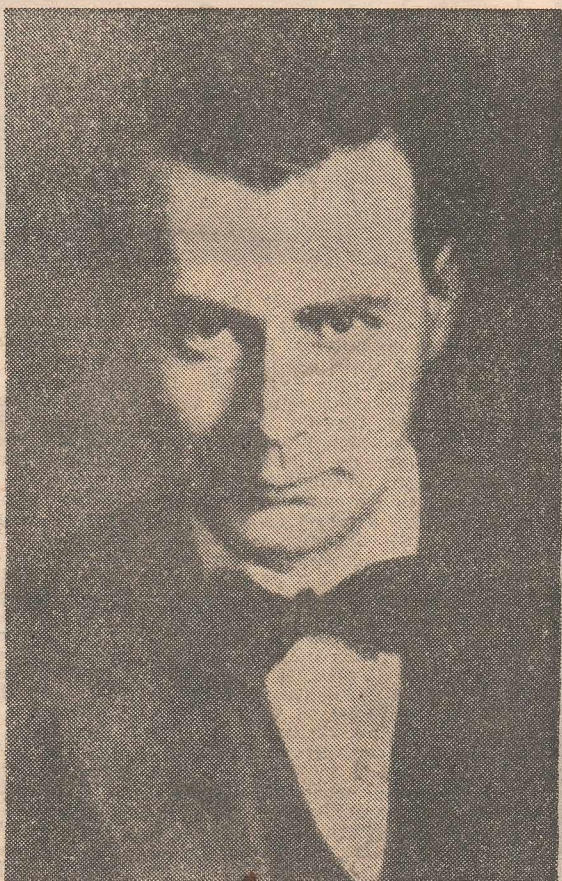
Cine sînt fericii aleși?
Poate vom afla săptămîna viitoare

SALVATI SPORTUL!

Cristian Gatu

pag. 15

ION ILIESCU

„...dar nu și
pentru oamenii
de bine”

20 MAI 1990 — 20 MAI 1992

Spaime și deziluzii

DOI MARI GÎNDITORI

LUCIAN BLAGA

„Istoria e o mare dezamăgire
pentru oamenii cumsecade”

ABTECH™

ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.

COMPUTERS FOR PROFESSIONALS

- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

Str. Pitar Moș
Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51

Butoaiele cu moarte

pag. 7

Un parlamentar — de meserie torționar?

Viorica Mihaela Enache, în vîrstă, actualmente, de 28 de ani, a fost victima unui calvar prelungit, fiind internată, sub diferite pretexte, în mai multe spitale de psihiatrie din țară. Printre altele, a cunoscut terifianta experiență de a fi „pacienta” spitalului din localitatea Săpoca-județul Buzău. Aici l-a întîlnit, în lunile noiembrie-decembrie 1989, pe medicul primar psihiatru de gradul I, Anton Nicolau, la acea vreme directorul spitalului respectiv. Declarația victimei (care se referă la personalitatea sus-numitului) este de-a dreptul impresionantă. Pe atunci, numele lui Anton Nicolau nu era atît de cunoscut — și important — ca astăzi. Și asta pentru că astăzi,

numele lui Anton Nicolau este cel al unui parlamentar, singurul reprezentant în Adunarea Deputaților a Comunității Elene din România. Nu vom încerca, în cele ce urmează, să facem comentarii asupra faptelor petrecute. Vom evita opiniile personale și „floricelile” de stil cît mai mult ne stă în putință. Credincioși unui crez gazetăresc, ne vom impune să relatăm cît mai prompt informațiile pe care le avem, reproducînd laconic din declarațiile victimei

MIHAIL GĂLAȚANU ■

pag. 9

Informatori și turnători

Legat de dosarele Securității sunt o mulțime de aspecte care pot fi cercetate: cit de tare se identifică S.R.I. cu vechea Securitate; jocul politic și dosarele; utilizarea dosarelor ca armă politică, deci ca mijloc de presiune și șantaj politic; instituirea controlului parlamentului asupra dosarelor respective. Și multe altele. Eu voi avea în vedere o singură chestiune: dacă este sau nu bine să se dea în vileag numele (și dosarele) celor care au conlucrat cu Securitatea.

Cind a fost abordată această problemă — în parlament, în presă și în alte locuri — nu s-a pronunțat niciodată un „da” sau un „nu” categoric, ci s-a cerut să se facă mai întâi distincții, clasificări: dacă cei care au colaborat cu Securitatea au fost siliți ori au făcut-o din proprie inițiativă, pentru foloase personale; dacă a fost vorba de lucruri mărunte sau de chestiuni foarte importante; dacă în urma informațiilor au avut sau nu de suferit oameni nevinovați ș.a.m.d. Eu am să fac o singură clasificare: informatori și turnători.

Instituția informatorilor există de cind există state. Cei puși să asigure securitatea statului nu și ar putea îndeplini misiunea fără să știe o mulțime de lucruri pe care nu le pot afla decât de la oamenii dispuși să coopereze (pentru anumite avantaje ori din patriotism). Informatorii au o situație ingrată: nici o țară care se respectă nu va recunoaște că-i folosește, dar nici o țară demnă de acest nume și care vrea să supraviețuiască nu se va putea lipsi vreodată de ei. Aceștia sunt informatorii „clasici”. Ei au în vedere, atât peste hotare, cit și în țară, acțiunile de spionaj străin care pun în pericol siguranța statului. Nici o legătură cu luptele și disensiunile politice interne.

Întrucât este un instrument de menținere a puterii în regimurile absolutiste (cele din zilele noastre se numesc „totalitare”), și breșla turnătorilor datează de demult, din antichitate. Pe noi ne interesează însă varianta modernă a instituției, care este de proveniență germano-sovietică. Adică indivizii neînștate de a se menține la cîrmă prin mijloace democratice urează, alături de armată, poliție, puci, tancuri etc., să dea o rețea cât mai densă de trădători cu ochii și cu urechea pentru ca „statul” ori „cei mai buni fii ai poporului” să cunoască în orice moment și mișcarea frunzei la adierea vîntului. Soțul îl toarnă pe celălalt sot, copilul pe părinte (să ne amintim de faimosul Pavlik Morozov), fratele pe frate, și așa, între ei, colegii de slujbă, vecinii de apartament, consătenii etc., etc. Și tot astfel, raportează periodic, știu ei unde, știu ei cui, directorul, președintele, maiorul, șeful de atelier, șeful de echipă, administratorul, portarul, recepționerul de la hotel, responsabilul de bloc, responsabilul de cămin, responsabilul de scară ș.a.m.d. Ticăloșia delatunții în toată goliciunea ei. Așa a fost pe vremea odiosului, o știm cu toții. Unii susțin că, în linii mari, tot la fel este și acum. Nu mă ocup aici de această problemă, ci revin la chestiunea dării sau nedării la iveală a numelor celor care au colaborat, ca informatori sau ca turnători (delatori), cu Securitatea ceașistă. Să începem cu turnătorii.

La o lege dreaptă, ținînd cont de cit rău au făcut ei unor oameni, poate că ar fi bine ca numele turnătorilor să fie cunoscute (cu delimitările de rigoare: cine a fost silit, cine și-a oferit chiar el serviciile, cine putea refuza, cine nu etc.). Societatea ar trage un anumit profit moral, unii din cei ce-au suferit ar avea unele satisfacții (tot morale). Dar prețul? Vă închipuiți și cite drame, dar mai ales cite învrăjbiri s-or isca, dușmăni și porniri de răzbunare. Societatea românească, în mare suferință și așa, ar suferi și mai mult, rănile, în loc să se cicatrizeze, ar singera din nou. De aceea, referitor la turnători, cred că este bine ca ei (firește, scoși cu totul din jocul vechi, ne-reactivați în nici un fel, parlamentul garantînd pentru asta) să fie lăsați să-și ispășească vina prin muștrări de conștiință și prin trai cinstit în restul vieții lor.

Cit privește informatorii (în înțelesul ce l-am dat termenului în acest articol), e limpede că ei trebuie să rămână intangibili, chiar dacă sunt în momentul de față membri ai parlamentului sau ai guvernului sau au alte demnități. Ei au depus o activitate de mare folos țării. E caraghios să creadă cineva că dacă sub Ceaușescu a funcționat instituția turnătoriei, pericole reale și dușmani reali pentru România n-au mai fost. În realitate, paralel cu delatorii, care făceau un travaliu ignobil, munceau conștiincioși informatorii. Unii vorbesc chiar de existența pe atunci a mai multor Securități. Potrivit legilor nescrise, dintotdeauna și de pretutindeni, secretul asupra informatorilor trebuie păzit cu sfințenie. Ca să nu mai vorbim de legile scrise ale României, care obligă la păstrarea dosarelor fostei Securități la fondul „strict secret” timp de 40 de ani.

Că șantajul cu dosarele Securității este o infamie nu incupe îndoială. Acesta este aspectul moral al afacerii. Primordial este însă aspectul politic, practic. Fiindcă, e obligatoriu să ne întrebăm, care om în deplinătatea facultăților sale mintale va mai accepta să dea (pe bune) o mină de ajutor organelor românești specializate în contrainformații (care organe specializate fără mina asta de ajutor nu pot face mare lucru), știind că există pericolul ca la proxima campanie electorală, cînd se vor încinge spiritele, ori la proxima ceartă dintre stăpînire și presă (mai bine zis „și o anumită parte a presei”), ori la proxima mineriadă, golanlădă, metalurgiadă, țărăniadă sau ce-o mai fi, el să fie arătat cu degetul? Nu cumva prin asta se face, inconștient (sau conștient?), jocul acelor care vor ca România să rămînă fără sistem de protecție, fără sistem imunitar, să sufere de SIDA și să fie astfel o pradă ușoară pentru virusii din toate patru vînturile?

ION D. GOIA ■

Cine se teme de alegeri?

Toți sînt de acord că alegerile trebuie să aibă loc cit mai repede cu putință. E chiar patriotic să susții așa ceva și care om politic nu vrea să fie patriot în plină reînviere a lui Caragiale. Dincolo însă de cînsimul politicianilor se simte un tremur de frunză gata să cadă din vremelnicul ei loc. Milioane de oameni suferă într-o țară condusă ca o corabie beată. Și așteaptă — tot mai puțin, e adevărat — ca de undeva să vină o minune. Ar putea fi alegerile o minune? Cu certitudine, nu! Și totuși... Ajuns la Washington, recent, un senator dintre cei cunoscuți a fost pus să promită că va încerca să influențeze organizarea de alegeri în vară, americanii dorind, de-acolo de departe, reinstaurarea democrației chiar și în România cea bîntuită de temeri, de Securitate, de deznădejde și ipocrizie. Priviți citeva seri la rînd, la televizor, la Cronica Parlamentului, și veți vedea, stîmțiti cititoii, ce hău se află între parlamentari și cei care l-au ales. Ai senzația că speranța s-a epuizat pînă la ultimul strop...

Cineva, un om, o sută, o mie, un milion stă (stau) undeva deoparte (sau poate că nici nu-i nevoie să stea deoparte) și rumegă iarba puterii. Și așteaptă. Ce? Vreun nou puci la Moscova? Punerea în mișcare a armatei a 14-a de pe Nistru?

● Intre timp, politicieni locali se ceartă la Brașov dacă să mai țină sau nu în cuiul din perete portretul domnului Ion Iliescu, iar Partidul Socialist al Celor ce Muncesc (PCUS), Partidul Socialist Bulgar (fost PCB) și PSM-ul încearcă să se ajute. ● De asemenea, la București, alianța opoziției se face zob, prin ieșirea din combinație a PNL, iar la ONU sînt avansate idei pentru oprirea terapiei de șoc care pînă acum a dus la dezorganizare, rușină, haos. ● O frică paralizantă de schimbare domnește în întreg angrenajul vechilor structuri, iar Parlamentul încearcă să găsească un motiv în plus pentru amînarea datei alegerilor acuzînd guvernul că n-a înaintat proiectele de lege din timp.

● Doamna Stolojan, la munte fiind, influențează o licitație, iar domnul prim-ministru intervine, spunînd că membrii familiei Domniei sale vor sta de aici înainte la 1 kilometru de orice licitație. ● Un jurist, specialist în drept constituțional, afirmă că data limită pînă cînd pot fi organizate alegeri în România este 8 decembrie. Să tot iei leafă din banii publici? ● Pofta facerii de partide nu s-a domolit. Printre ultimele este cel al domnului Constantin Cojocaru, numit Solidaritatea Național Democrată. ● Victorie: România e țara cu numărul cel mai mare de miniștri. ● Nu-s, în schimb, pluguri cu tracțiune animală și nici tractoare, ceea ce nu-i interesează prea mult pe încredințații domni. ● Siliștii — nici

nu știam că există oameni care-și țin Paștele pe stilul calendarului vechi — au un nou mitropolit în persoana preasfințitului Vasile Măgăraș. ● Druc n-are șanse reale la președinție. ● Și nici Regele Mihai I care prin statutul său nu poate vota și nu se poate înscrie în cursa prezidențială deoarece n-a fost organizat un referendum, afirmă dl avocat Căndea, liderul Casei Române a Europei Democratice. ● Practica demisiei de onoare a fost inspirată partidului domnului Petre Roman de dictatorul dominican Rafael Trujillo! ● Si președintele Ion Iliescu poate amîna alegerile cu încă 30 de zile. ● Domnișoara Iolanda (Stăniloie) cade în dizgrație la Cotroceni. ● Dl Radu Cămpănu de la PNL visează frumos: postul domnului Alexandru Bărlădeanu, adică să ajungă în fruntea Maturului Corp — cum se numea odată Senatul. ● Pe acest fundal, generalului-locotenent Mihai Caraman, șef de secțiune care a organizat penetrarea informativă a sediului NATO de la Bruxelles, i s-a acordat de la Cotroceni o stea în plus, devenind general-colonel și posesor al talonului de pensionar. ● Vin grevele cele mari.

Cine și de ce amînă alegerile? Cine și de ce? Iată ce spun cei aflați în imediata apropiere a acestei probleme:

1. Nicolae Ștefănescu-Drăgănești — Liga Apărării Drepturilor Omului: Nu vor să renunțe la scaunul din Parlament, pentru că renunțînd la acest scaun pierd și alte avantaje. Majoritari de acum din Parlament sînt siguri că pierd.

Or, ei nu se grăbesc să piardă atât de repede. Partidele noi, desprinse din atele mai vechi și mai cu nume, doresc perpetuarea unei stări emoționale, tensionale, pentru ca să poată cîștiga ceva, decît nimic.

2. Nica Leon, președintele Partidului Liber Democrat: Poporul nu există în calculul privind data alegerilor. Cei care ar trebui să organizeze alegerile noastre sînt nepregătiți. Cum să nu beneficieze senatorii și deputații noștri de o vacanță parlamentară bine plătită? Ca să vedeți — eu dacă mă duc mîine să-l întreb pe domnul Ion Iliescu dacă are

un prim-ministru de rezervă, nu va ști ce să-mi răspundă.

3. Constantin Avramescu, vicepreședinte PSDR: Teamă de alegeri au doar cei pe care-i interesează situația personală cit mai prosperă și nu interesele țării. Situația este atît de dezastruoasă că orice întîrziere poate conduce la situații catastrofale.

4. Marin Popescu, colonel în rezervă, vicepreședinte Asociației Naționale a Veteranilor de Război: Tergiversarea fixării datei alegerilor este determinată de scopuri meschine ale grupurilor aflate la putere, care-și dau seama că populația îi va judeca pentru ceea ce au făcut în acești doi ani. E limpede că la viitoarele alegeri acești parlamentari aleși la 20 mai vor rămîne în vînt. Asta este toată problema.

5. Simina Mezincescu, secretar general al Mișcării România Viitoare: FDSN speră să cîștige timp și să mai dregă figura electorală a domnului Ion Iliescu, care acum este jos de tot. Lumea toată a văzut că dl Ion Iliescu a fost și este comunist. Nu sînt convinsă în totalitate că parlamentarii se pretează doar la atita — să amîne alegerile pentru o leafă. E vorba aici și de rațiuni de grup, să fim siguri.

6. Alexandru Rădu, președintele MER: Eu cred că sînt în balanță condiții obiective și condiții subiective. Obiective — neclarități privind numărul partidelor, finanțarea campaniei, elaborarea unei legi care să funcționeze realmente. Subiective — se trage de timp. Nu pot însă să acuz pe cineva. Parlamentarii MER mi-au explicat că în punerea la punct a viitoarelor alegeri sînt dificultăți.

7. Dan Ștefănescu-Goaingă, vicepreședinte al Uniunii Mondiale a Românilor Liberi, filiala România: Dacă aș fi deputat în Parlament și aș avea calitatea morală a celor de acolo, evident că aș opta pentru alegeri în toamnă. Mai stai, mai iei o leafă. Apoi noul FSN, numit FDSN, are nevoie de timp pentru a-și face vedul electoral. Deci să avem răbdare. Apoi au nevoie de timp și liberalii — Cămpănu care și-au cam șifonat imaginea în urma ieșirii din Convenția Democratică. Concluzia — la mijloc sînt

interesele personale și nicidecum interesul țării.

8. Victor Surdu, președintele Partidului Democrat Agrar din România: Cum, cine se teme de alegeri? Cei nepregătiți, cei care n-au program politic, cei care n-au reprezentare, cei care sînt nimeni, cei care au stat, atunci cînd a fost pericol, după perdele, indivizii care au stat la umbra revoluției socialiste și n-au reușit să prindă trenul realităților de-acum.

Vin căldurile...

EUGEN MIHĂESCU ■

COMUNICAT

Una din cauzele posibilei amînări a alegerilor generale și prezidențiale e teama parlamentarilor că nu ar mai beneficia pe timpul verii de substanțialele lor salarii. Avînd în vedere că această amînare afectează grav interesele țării, revista „Expres Magazin” organi-

zează o subscripție publică pentru stringerea sumei de bani care să le asigure salariile pe timpul verii.

Ne adresăm cititorilor, instituțiilor, firmelor particulare, cu rugămintea de a depune sume în contul „Expres” — 40.72.99.60.70.364 — B.R.D., S.M.B. (cu specificarea pentru parlamentul României).

ION CRISTOIU

De ce sînt asasinați chinezii români?

Interviu cu doamna Li Yu Zhu, președinta Filialei României a Asociației Internaționale a Chinezilor.

— Cîți dintre compatrioții dv. se găsesc acum în România, stimată doamnă?

— În jur de 4-5 mii, poate chiar mai mulți. Totuși este greu de dat o cifră exactă deoarece foarte mulți dintre ei voiajează cu afacere, adică și-au întemeiat societăți comerciale, și-au pus pe picioare afaceri în România, dar au și în vest.

— Care-i viața obișnuită a chinezului în România?

— Dificultăți mari. Am crezut că România are o politică de deschidere, societățile comerciale ale chinezilor nu au avut și nu au acces la sedii unde să-și desfășoare comerțul. Tot ce au putut să facă pînă acum chinezii aici ține de comerț cu amănuntul. Lipsiți de spații comerciale au fost împinși, vrînd-nevrînd, în talcioac. Unde sînt furați.

— Există chinezi care au reușit?

— Da. Cei care s-au asociat cu arabi, cu conaționali din Hong-Kong, cu români înstăriți. Altfel n-au reușit.

— Pînă acum chinezii s-au dovedit printre cei mai vulnerabili străini veniți să facă afaceri în România. De ce?

— Lipsa de experiență privind viața în străinătate și-a spus cuvîntul. Chinezii — unii dintre ei, firește, mai ales cei din sudul Chinei care nu știu decît limba vorbită în satul lor — au

căzut pradă afaceriștilor dubioși veniți din Thailanda, Birmania, Bangladesh — unor traficanți de droguri chiar, și au pătît-o.

— Să credem că aceștia s-au răfuit cu chinezii din București?

— Nu se știe. Este greu de precizat, evidențele noastre fiind făcute pe regiuni ale Chinei: atîția chinezi din zona Beijingului, atîția din zona Shanghaiului.

— Cunoașteți cumva opiniile autorităților române în legătură cu violențele comise asupra chinezilor în ultimele săptămîni?

— Procuratura, cu care am avut o discuție, mi-a spus că afaceriștii veniți din China, cetățenii chinezi comit cel mult gălnării.

— Vom avea o comunitate chinezească la București, un Chinatown?

— Ar fi foarte bine dacă am putea crea un mediu chinezesc, un mic oraș chinezesc, cu pagodă. Ar fi o anume atmosferă și un anume stil.

— Recentele crime — cei doi chinezi (asiatici) găsiți în geamantane pe lacurile bucureștene — vor avea influență asupra compatrioților dv. care vin în România?

— Nu. Nu mult. Ele sînt o lecție pentru prudență, și pentru o bună pregătire atunci cînd pleci în străinătate.

EUGEN MIHĂESCU ■

Virgil,

Convențiile sînt bune, cînd sînt respectate. N-am să-ți spun „dragă domnule Măgureanu” din trei motive: nu te cheamă Măgureanu, nu-mi ești drag și nici domnie nu încapem între noi, cît timp tu mă poți face să dispar, iar eu pe tine nu.

Iată ce-ți cer: te rog să faci publice dosarele informatorilor, de la „Flacăra”. Îți cer să precizezi dacă e vorba de delatori, de niște oameni, adică, dispuși să vîndă pe oricine și oricînd, de șantajai sau de informatori plătiți de Securitate. În care — ultim, caz, trebuie să admiti că nu se mai numesc „oameni de la „Flacăra”, ci angajați ai Securității, cu acoperire la „Flacăra”.

Îți adresez eu această cerere, pe de o parte pentru că nu prea am de ce să mă tem, pe de altă parte deoarece, de doi ani, mi-am asumat delicata îndatorire de a scrie în numele unor mulțimi compuse fie din cunoscuți, fie, de regulă, din necunoscuți.

Virgil,

Presă e o chestiune de informație și de opinie. Ziariștii sînt toți „informatori”, numai că patronul lor e cititorul. Patronul și beneficiarul în același timp. De doi ani, ziariștii obțin informațiile spre a le redistribui în condiții dificile. Ei sînt, printre primii, care au trecut pragul noii societăți și — dat fiind că știu mai toate dedesubturile acestei rupturi tectonice — trebuie să admiti că gazetarii, în marea lor majoritate, pot fi asemuiți acelor indivizi care se aruncă într-un bazin fără să se asigure dacă e și apă înăuntru.

Am spus că „nu prea am de ce să mă tem”, datorită faptului că e posibil să am, în sensul că nu știu cum sînt fișii în dosarele voastre cei care au avut felurite funcții în presă. Ca șef de secție și, apoi, ca secretar responsabil de redacție, am conversat, în mai multe rînduri, cu ofițerii de securitate care, cum obișnuia să se spună, „răspundeau de noi”. Ei cunoștea întreaga redacție, și, dacă ar fi să le imputăm ceva, nu vîd ce le-am putea imputa. De altfel, ținea de conduita profesiei lor să se producă, nu știu cît de eficient, o cum discret. Cu ei am conversat

îndeobște despre fotbal și fleacuri din așa-numita viață literară. Ca să fiu sincer pînă la capăt, voi mărturisii că un domn colonel a avut amabilitatea să-mi comunice, lucrul pe care-l bănuiam, că eu, fiind „elitist”, e mai sănătos să-mi vîd de cărțile mele și să nu stau prea aproape de grupul de la „Luceafărul”, fiindcă acolo treburile erau amestecate. Cît de amestecate erau, s-a văzut și din intimplarea cu moartea, mai mult decît suspectă, a lui Pompiliu Marcea.

A doua pricină, pentru care ar urma să fiu mai prudent cînd mă adresez instituției voastre privește biografia citorva rude de-ale mele, condamnate la închisoare pe termene lungi, în prezent în exil. Accentuez: în exil politic, nu în emigrație. După revoluție, am aflat că un văr primar — din partea mamei — conducea în Canada o revistă anticomunistă cu o orientare foarte dură, din categoria celor pe care președintele le numește, cam după ureche, legionare, revista fiind clar de dreapta. Dreapta însemnînd, pentru toți exilații români, manifestarea unui sentiment situat între disperare și ură de moarte contra comunismului. Nu e nici un secret că acești exilați, dacă ar fi putut, ar fi ucis, dar fiindcă n-au avut ocazia, n-au ucis. În schimb, oamenii Securității i-au omorît pe mulți din ei numai pentru că exilații visau s-o facă.

În momentul de față, cam acestea sînt raporturile dintre noi, cei din presa independentă, și voi, cei angajați cu arme și sufllet în apărarea unei puteri care — și asta-i ciudat! — s-a angajat să fie trecătoare. De unde rezultă că puterea se schimbă, iar noi, presa, și voi, S.R.I.-ul, vom rămîne să ne rezolvăm niște probleme, ca între oameni ai serviciilor de informații. Informatori voi, informatori noi. Cu alți patroni, însă, și cu alt cod, sau, dacă vreți, regulament de funcționare.

Virgil,

Dacă tu ai dispus difuzarea dosarelor referitoare la cei doi colegi de la „România liberă”, rău ai făcut. Iar dacă ai fost sfătuit s-o faci, sfatul a fost prost. Poți pune cu botul pe labe cîțiva con-

deieri, nu pe toți liberucetătorii presei. Dacă va fi să se întîmple cîndva nenorocirea asta, nu tu vei fi omul odioasei decizii. Știi tot atît de bine, ca și noi, că o seamă de lucruri — și anume cele cu ade-vărat importante — se decid în parlamentele mari ale planetei, nu la București. Eu îți cer să dispui difuzarea dosarelor informatorilor de la „Flacăra”, și, în general, din toată presa, dar dacă e să primești de undeva un sfat sănătos, te-ai îndemna să n-o faci. Știi și tu că nimeni n-a cîștigat niciodată un război pe toate fronturile. Războiul tău e pe frontul puterii: concentrează-ți forțele acolo. Și lasă-ne pe noi să ne facem nenorocita și atît de exultanta meserie de informatori publici, așa cum ne pricepem.

Virgil,

Să știți că nu produce o impresie bună slăbiciunea aceasta a ta de a te lăsa furat: ba îți ia Volcan de sub nas dosarul personal, ba cei apropiați ție ne vînd fel de fel de știri din cale-afară de confidențiale, ba distribuie, fără știință ta, dosarele unor ziariști șantajai. E foarte ușor să șantajezi un ziarist. Nu poți șantaja o țară.

Virgil,

Îți dau o știre proastă: n-ai impresonat pe nimeni cu cele două dosare. Dacă era să sperii cu ade-vărat pe cineva, i-ai speriat pe cîțiva din colegii care lucrează acum la ziarele și revistele cu informații compromițătoare furnizate de voi. Cred că l-a îngrozit eventualitatea ca, într-o bună zi — ori, mai corect, într-o zi proastă — să fie dați în stambă. Că doar n-o să-i pîrîți mulțimii pe cei angajați cu carte de muncă în regulă la S.R.I.

TUDOR OCTAVIAN ■

REGELE —

cea mai bună soluție politică

Mesajul de 10 Mai al Regelui Mihai I, urmînd vizitel făcute de Majestatea Sa în țară de Sfintele Paști, ne-a impresionat profund și ne-a dat mari speranțe pentru viitor. Urăm Majestății Sale Regelui Mihai I reîntoarcerea cît mai grabnică în România, ca șef al statului, considerînd că aceasta este cea mai bună soluție politică în momentul de față.

CENTRUL CREȘTIN AL TINERETULUI BUCUREȘTI

EVENIMENTE MARI ...

● **RAPORTUL** comisiei senatoriale pentru cercetarea evenimentelor din decembrie, rezultat din munca plătită cu lea-fă mare, de parlamentari, a mai multor incoreptibili, a născut primul adevăr, cel știut de toată lumea chiar din decembrie '89: generalul Milea s-a sinucis. După încă doi ani de cercetări intense, comisia o să vină cu al doilea adevăr fundamental al revoluției: generalul Milea s-a sinucis în biroul său. Un vechi banc cu Bulă, elev la o școală de bucătări, spune că acesta a fost întrebare de talc-său, la doi ani de la începerea cursurilor, dacă poate să prepare o ciorbă. Care ciorbă, tată, a răspuns Bulă, că abia am ajuns cu studiul la insurecția armată de la 23 August.

● **CONTINUA** vizitele de lucru ale domnului Ion Iliescu, împreună cu doamna Rodica Beccleanu în unele județe mai primitoare. Oamenii sînt scoși din fabrici cu turma, ca să li se spună că au datoria să muncească. Ar fi costat și mai puțin totul dacă în loc să meargă președintele la munte, ar fi fost adus muntele la președinte. Muntele nu trebuie plătit de soldați cu salarii de parlamentari. Singurul fapt nou în aceste vizite e că înainte vorbea numai președintele și toți no-tau, pe cînd azi vorbesc toți și numai președintele notează ce se spune. ● **SE FURĂ URANIU!** De la Feldioara, se fură cu kilogramele pastile de uraniu 235 pregătite pentru centrala de la Cernavodă. Rețeaua cuprinde

români, unguri, arabi, germani, elvețieni, profesori, ingineri, operatori chimiști, soferi, fără deosebire de sex, naționalitate și credințe religioase. Se spune că, la Cernavodă, centrala atomoelectrică ar fi încă la loc-ul ei, dar că niște întreprinzători particulari se învîrt prin preajmă, iar unul a fost văzut fugind cu un reactor sub braț.

● **„CABINETELE MEDICALE** din Spitalul Socola sînt pline de tablouri”, declară într-un interviu pictorul ieșean Val Gheorghiu, fapt ce vrea să însemne ori că psihiatrul din Iași sînt mari amatori de pictură, ori că artiștii din Iași sînt mai vulnerabili decît alții la psihoze și alte suferințe ale minții, ori că, în sfîrșit, medicii de la Socola au alt tarif decît cei din București. ● **DESPRE DATA ALEGERILOR** se știe că încă nu se știe nimic precis. Punctul pe i în această chestiune l-a pus, ca în atîtea alte momente-cheie din istoria postrevoluționară a țării, acad. prof. dr. ing. Bîrlădeanu, într-o emisiune de divertisment de la finele săptămîinii. Bătrînul savant a declarat că el nu vede întrucît ar fi o catastrofă dacă alegerile s-ar ține în toamnă. Cauza cauzei pentru care marele savant nu vede e că domnia sa nu vede bine oricum. Ca să vadă din cînd în cînd ceea ce e clar pentru toți, se slujește de baston. ● **ADRIAN RIȚA**, în „Timpul”, scrie, într-o pagină întreagă, despre „golanii” de la Los Angeles, analizînd, de pe poziții profund partinice, fenomenul

Pietei Universității. Cum ar zice Tatulei, superb! Domnul RiȚa față în față cu golanii cu studii universitare, cîți s-au adunat cu mîile în Piața „Jos Iliescu” — iată ceva ce trebuie popularizat. Drept care o și facem.

● **DUMINICA MIRONOSITE-LOR**, așa se cheamă în calendarul ortodox ziua de 10 mai. Și-au sărbătorit creștinii ziua Agatha Nicolau, Florica Dumitrescu, Florica Mitroi, Rodica Becleanu, Felicia Melesca-nu și George Hamza, maiorul cu pîrul creșt și antieru. ● **IN „ACADEMIA CĂTAVENCU”** se publică un „Curs scurt” al vieții lui Alexandru Iliescu, arătîndu-se că și acest vestit luptător român pentru cauza poporului român a făcut un stagiul de pregătire la Moscova, și anume la secția România. Asta s-a întîmplat între anii 1932-1936, și e consemnat în numărul 5 al „Analelor de istorie” din 1971. Dată după care Alexandru Iliescu a devenit strădă în Oltenița, unde nu există și o stradă Eminescu. Dacă Eminescu n-a studiat la Moscova... ● **„ROMANIA LIBERĂ”** a dat satisfacție S.R.I.-ului, renunțînd la serviciile lui Sorin Rosca Stănescu și Florin Gabriel Mărculescu. Cum, pînă într-un punct, decizia îi privește numai pe colegii de la influențul cotidian, să conchidem că, în așteptarea evenimentelor, mulți gazetari trag spre privatizare cu bu-ticuri. Să fie oare o premoniție faptul că Angelo Tudor de la TVR și-a deschis butic pe

Colentina? Sau să nu fie? Sau să fie și să nu fie? Dracu stie!

● **CRONICARUL SPORTIV** Dan Ioan Mirescu, de la „Politica”, observă că „Mișcarea democratică din decembrie 1989 a adus, cum era firesc, modificări importante în lumea sportului”. Așa este, domnilor, nu vă mai mirați! Dovadă că la meciul de fotbal Dinamo — Rapid, în minutul 1762 al conflagrației, cînd toată lumea — arbitrii, jucători, poliție, observatori federali — lupta ca frunții clasamentului să nu cumva să piardă, tribunele înfrățite scandau, vorba impuscatului, pentru cauză: „Dinamo-Iliescu-România”. ● **„SINETEȚI FACUT(Ă) PENTRU A FI STAR?”** — acesta e titlul unei anchete, cu acordare de puncte, publicată de „Strict secret”. Am adresat întrebarea numărul 3 unor gospodine între două vîrste — a doua și a cincea — din Obor, cu specificațiile respective: Cumpărați un obiect de îmbrăcăminte. După ce criteriul faceți alegerea? a) o crotală bună. b) raportul calitate-preț. c) originalitatea. d) confortul. Doamnele, avînd brațele ocupate cu sacose îndesate cu spanac și cartoane cu ouă mici de șase lei, m-au privit cu privirea aceea pe care o are găina cînd vine vremea să se lase hipnotizată. Le-am acordat, totuși, cîte patru puncte la fiecare și mi-au mulțumit. Decît nimic, cîteva puncte, acolo, contează. E clar că cea mai

mare parte din femelle patriei nu sînt făcute pentru a fi staturuli. ● **„CURIERUL NAȚIONAL”** duce pînă la capăt seria de interviuri cu Dumitru Iuga, care declară că în RTVR s-a comis jaf. Mulți ziariști duc pînă la capăt anchetele lor, dar asta nu folosește la nimic, cît timp justiția noastră liberală în formă și fesenistă în conținut nu a decis care e capătul cînd vine vorba de sesizările de natură penală ale presei. Contabilul Marangoci, șef economic și cuscul lui Emanuel Valeriu continuă să deconteze la New York bursa cu dispensă de studii, de vîrstă și de caracter acordată acum un an de Emanuel și iată că și celălalt emanel, Theodorrrhescu, așteaptă să descurce itele providență. Și dacă providența asta o să se cheme victoria în alegeri a celorlalți? Doamne, ce veselie o să fie! ● **ROMFEST '92**. La Hamilton, în Canada, acolo unde Mozes Rosen a văzut cum se antrenau legionarii cu tancuri și tunuri, se va desfășura, în perioada 31 iulie — 2 august, tradiționalul festival al românilor din exil — cu mulți invitați din țară — numit Romfest. Programul festivalului e dezvăluit de profilul secțiunilor culturale, istorie, politică. Oaspeții din România sînt rugați să vină cu tunuri proprii, obuzele fiind livrate de gazde la preț redus.

O. TUDOR ■

...EVENIMENTE MICI

MAI BINE MORT DECÎT SINUCIS !

Fobia adevărului

Oamenii se nasc, fac politici și mor. Începutul și sfârșitul nu iau cine știe cât timp. Consumăm timp mai ales cu ce încapem între ele, iar durata vieții de singurătate al fiecăruia rămâne mai mult la voia hazardului.

Cum iese omul din tipic, îl și așteaptă reproșul. Când nu se mai poate altfel, măcar un reproș postmortem. Dacă s-a sinucis, mai mult se preocupă cei din jur să nu fie ngropat cu popă decît de cauzele tragediei.

Ceva nu-i în regulă aici. Nefirescul tăcerii în legătură cu rata sinuciderilor — și nu numai cu aceasta — a fost guvernă, de-a lungul comunismului, de fobia adevărului. Boală tipică sistemului și răspîndită la toți stilpii care i-au sprijinit bolta. Intemeiat, de la început, pe crimă și pe minciună, pe dezumanizarea organizată și fardată, sistemul a utilizat Securitatea și ca să conserve, să sacralizeze minciuna.

Prof. dr. George Ionescu (șeful Clinicii de Psihiatrie din Spitalul „Dr. Gheorghe Marinescu”) :

Fără-ndoială că, la noi în țară odată cu evenimentele din decembrie, oamenii au investit multe speranțe care, cel puțin sub unele aspecte, nu au fost confirmate.

Această situație este de natură să genereze dezamăgire, care, pe un fond de vulnerabilitate psihică, se manifestă ca o depresie susceptibilă să favorizeze la extrem apariția fenomenului suicidal.

În linii de maximă generalitate, putem spune că pierderea speranțelor se instituie ca un fundal al suicidului.

Să încercăm orice imagine netrecută a vieții reale. Să se interpenetreze între lumină și adevărul incomod. Oamenilor noi le era rezervată doar ficțiunea istoriei, rescrisă strîmb, a directivelor și-a planurilor de partid care urma să-i ducă la comunismul universal victorios. Minciuna putea fi planificată. Adevărul, dimpotrivă! Și el risca să strice vreun joc. Așa se face că, în afara sinuciderilor planificate, a pretinselor sinucideri, celelalte nu puteau fi decît surprinzătoare, deci cu atât mai supărătoare. Ele nu respectau nici o directivă, nici o indicație prețioasă. În general, astfel de gesturi aveau ceva din învechitul dat cu tîfă și nici un făcător de rapoarte nu era bucuros să recunoască șefilor ierarhici că este ceva ce-i scapă, ceva ce nu se încadrează cu entuziasm în coordonatele luminoase trasate de genialul strateg.

Dosare banale

Sub primul președinte al republicii, peste cazurile de suicid se punea repede capacul tăcerii. Sub al doilea președinte, iubit, presa a început să însușească tot felul de sinucideri. Unii ar dori să vedem aici un izvor de bucurie, o probă spectaculoasă a libertății dăruite nouă din preaplinul generozității de activist cu propagandă a scriitorului despot de vocație, Ilie Ionescu. Fiindcă asta se întîmplă, cum pui lumina unui reflector pe dinsul: îi scîlbește solzii ideologiei în toată splendoarea smalțului roșu.

Dincolo de sinuciderile despre care scriu imediat ziarul, majoritatea rămîn banale prin diverse dosare de medicină legală. Chiar dacă acele dosare tezaurează și ele destule ciudățenii. La Institutul de Medicină Legală ni s-au prezentat câteva dintre dosarele sinucidașilor bucureșteni din 1992.

● Lui Nicolae C., de 40 de ani, îi ajunge un cuțit. Procesul verbal de cercetare la fata locului, încheiat de dl procuror Ștefan Udangiu de la Procuratura Sectorului 5, reține că mama victimei, în dimineața zilei de 25 februarie, la ora 8, a intrat în dormitorul fiului pentru a-l trezi și „declară că l-a găsit în pat, plin de sînge, avînd un cuțit de bucătărie în mîna stîngă, acesta avînd încă puterea să-i spună: «Eu am făcut-o; sînt un prost». Din

același proces verbal mai aflăm că, pînă la sosirea poliției, mama spală cuțitul, iar victima nu produce alte neplăceri: moare, după ce ajunge la spital. La Spitalul Municipal, laț și concluziile medicului legist: „Moartea numitului C.N. a fost violentă. Ea s-a datorat hemoragiei interne masive consecutive unei plăgi înjunghiate cervicale anterioare cu secțiune de vase mediastinale, penetrantă în hemitoracele drept. Singele recoltat de la cadavru nu conține alcool”. Pe prima pagină a dosarului — nr. 455/1992 — stă scris cu majuscule: SINUCIDERE.

● Dosarul nr. 101/1992 este al lui Traian P., de 67 ani. S-a spînzurat. Cu un „cordon prelungitor pentru curent electric”. În procesul verbal nr. 98/P/92, dl procuror V. Voicilă de la Procuratura Sectorului 4 simte nevoia să precizeze că „decesul a survenit cu aproximativ 2—3 ore”. Deși aparent meticolos, domnul procuror uită, așa ca din întîmplare, să spună dacă 2—3 ore înainte sau după un anumit moment și des-

pre ce moment anume ar putea fi vorba. Nu omite, în schimb, să menționeze: „S-a sigilat camera — ? n.n. — și cheia a fost preluată de sergentul major Matei Gheorghe de la secția de poliție teritorială”. Cuiva i s-a părut mai impor-

SITUAȚIA SINUCIDERILOR ÎN ȚĂRI ALE EUROPEI

ȚĂRI	NUMĂRUL SINUCIDERILOR		SINUCIDERI LA 100000 LOC.	
	BARBAȚI	FEMEI	BARBAȚI	FEMEI
România 1989	1886	643	16,5	5,5
Bulgaria 1989	1041	419	23,5	9,2
Cehoslovacia 1989	2061	709	27,1	8,8
Franta 1988	8234	3365	30,2	11,7
RDG 1989	2873	1417	36,1	16,3
RFG 1989	7037	3216	23,5	10,0
Ungaria 1989	3132	1264	61,4	23,1
Islanda 1989	16	6	12,6	4,8
Polonia 1989	3580	727	19,3	3,7
URSS 1988	41408	14111	30,9	9,4
Iugoslavia 1988	2616	1212	22,4	10,2

SURSA: WORLD HEALTH STATISTICS ANNUAL 1990

Dr. Coriolan Ulmeanu (Spitalul „Grigore Alexandrescu”) :

Pentru întreg Bucureștiul și 13 județe din jur, nu există decât doi specialiști de psihiatrie infantilă.

Psihiatria de tip sovietic — „Hai pe ei cu haloperidolul, să stea țepeni!” — o știu mulți.

În S.U.A., dacă unii copii i se pune diagnosticul „tulburare de comportament”, din acel moment, de copilul respectiv, cel puțin un an, se ocupă un specialist în psihiatrie și un psiholog

tant decît alte fleacuri, să se înțeleagă foarte clar că omul s-a spînzurat, că s-a sinucis. Probabil tocmai ca să nu mai rămînă nici un fel de dubii, ca să nu mai întrebă nimeni de ce obiect sau de ce cui s-a spînzurat, dosarul arată clar: „de clanta usii de la intrarea în dormitor”.

Acestea sînt ceea ce am putea numi tentativele izbutite de suicid...

Un refren care înșală

Dacă tentativa n-a reușit, autorul ei intră pe mîna medicului. Care, desecori, îl readuce la viață. Și la alte intenții, mai bune. Adulții ajung, de regulă, la Spitalul de Urgență. După ce sînt scoși din starea critică, mulți au nevoie de compania psihiatrilor de la Spitalul „Dr. G. Marinescu”. Cam același

traseu îi așteaptă și pe cei sub 16 ani, cu diferența că, pentru ei Urgența este Spitalul „Grigore Alexandrescu”.

Despre sinucideri, cel mai important lucru pe care l-am aflat de la interlocutorii din amintite instituții și de la Procuratura municipiului București a fost că, da, sigur, e o problemă, nu trebuie, însă, să ne grăbim cu cine știe ce concluzii, în România nu sînt statistici, și, pînă vom avea așa ceva, e bine să nu ne grăbim. Nu țî se spune nimic precis, plutește doar, peste toată amabilitatea de circumstanță, o piclă de retractilitate, cam ca pe vremea cînd omul se uita grijuliu în jur, dacă-i spuneai ce mai zice „Europa Liberă”.

Poate exagerez eu un strop, nu sînt toți chiar așa de speriați cu bățul, dar prea iute le esuează și polițetea, și verva, și experiența în refrenul „De-am avea o statistică!” Au sfîrșit prin a mă face să nu mai cred nici măcar asta; că nu există statistici.

La Institutul de Medicină Legală „Dr. Mina Minovici”, unde se află morga comandată de Arhitectul lui Papuc, pare să nu fi fost îmbalsămat niciodată cadavrul unei statistici. Aflu însă destul de ușor că datele pentru întocmirea datelor de seamă statistice pe țară le adună cîteva distinsedoamne și mai distins domni. La telefon. Notează fiecare pe hîrtiule. Care hîrtiule se adună

FRĂCVENȚA SINUCIDERILOR LA 100000 PERSOANE ÎN ROMÂNIA

Vîrsta	Total			Bărbați			Femei		
	1987	1989	1990	1987	1989	1990	1987	1989	1990
Total	12,2	10,9	9,0	18,8	16,5	13,3	5,7	5,5	4,7
sub 15 ani	1,2	1,0	1,1	1,8	1,4	1,9	0,5	0,6	0,3
15 - 34 ani	10,1	9,6	7,4	15,3	14,9	10,9	4,6	4,2	3,7
35 - 64 ani	19,6	16,7	13,9	31,5	25,8	21,5	8,1	8,0	6,5
65 ani și peste	20,6	19,2	16,0	32,3	30,1	23,3	12,3	11,4	10,7

director prof. dr. Vladimir Belis confirmă: „Din actele de deces, prima mențiune care se codifică e suicidul. Nu putem ascunde informațiile, fiindcă principalul scop e prevenirea, lămurirea cauzelor. Între cauzele suicidului se remarcă adaptarea la condiții total schimbate. Domină elementul de frustrare. Frustrarea e la baza suicidului. Pentru eventuale concluzii, vă trebuie însă niște date mai exacte decît avem noi”.

După unii, a nu prea vorbi despre suicid aici este, poate, o delicată față de client. O fi, dar miroase urît !

Nemedicul de dom' doctor

La Centrul de Calcul și Statistică Sanitară al Ministerului Sănătății, află că dl. Emil Mesaros — tatăl parlamentarului cu același nume — a elaborat, anul trecut, un studiu intitulat „Sinuciderile în România”. Nu

SINUCIDERI LA 100000 PERS. AVÎND STAREA CIVILĂ RESPECTIVĂ

	necăsătorit	căsătorit	văduv	divorțat
bărbați	56,9	9,4	99,4	56,9
femei	8,1	3,8	3,6	8,7

singur, ci, așa cum stă scris în carte, împreună cu mat. Mariana Ciobotaru și cu prog. aj. Claudia Popescu. Între cei trei, nici un psihiatru. Deși în instituție există și această „specie”. Dintre autori numai dl. Mesaros este doctor. Așa și semnează. Numai că, semnînd ca Dr., la o instituție a Ministerului Sănătății, publicului i se cam ascunde adevărul că dl. Mesaros este doctor în economie. Interesează mai puțin, așa zice, în ce capitală din Eurasia și-a luat acel doctorat, cît faptul că prea se vede aici cîtcăria: Cine vrea să găsească între autori un doctor, iată, îl are !

„Sugestia a venit de la el, de la Parlament, își amintește dl. Mesaros senior. Este primul studiu de acest fel făcut în România. Altul ? Poate peste cinci sau peste zece ani ! Am imprimat doar 200 de exemplare.

Pe carte scrie „multiplicată în 300 de exemplare”. S-a trimis la Senat, la Camera Deputaților, ba chiar și celorlalte puteri, separat. Cele 303 rînduri de text ale

întreacă pe unguri la frecvența sinuciderilor. Păi, cînd ei au la sută de mii de locuitori peste 60 de bărbați sinucigași anui și vreo 23 de femei, acolo, cum să nu-i vină familiei Mesaros să-i tragă de urechi pe cei care îi birfesc pe români că-i tale pe ungurași la autoagresiune ? Ori ce tabel, din orice țară, arată că noi trebuie să ne recunoaștem modeștii la chestia asta, cu abia 15,5 și, respectiv, 5,5.

Sub nasul oamenilor corecți încremenți de dezinvoltura imposturii, se dau drept mari specialiști toți învîrțiții și ne fericește ieftin cu concluzii ca acestea. N-are pentru ei nici o importanță că statisticile nepublicate de pe vremea lui Ceaușescu îi înregistrau ca sinucigași pe toți „spînzurații” de clante de uși ori de calorifere, pe toți înecații în ape de-o șchioapă, și cite și mai cite asemenea tragedii camuflete sub titlul de sinucideri pentru înșirarea ticăloșilor de partid și de stat.

Turnătorii de asfalt

Poate că nu-i tocmai la îndemîna curajosilor de pe sub mese să recunoască, dar despărțirea noastră de dictatură a început printr-o sinucidere. (Vezi și cea mai caldă producție-raport a regizorului Sergiu Nicolaescu.) Trăznitul Vasile Milea a fost la începutul furtunii. A urmat sinuciderea judecătorului ce fusese folosit la caterisirea dictatorului. Poate cineva să

(acesta, desigur, cu specializare în psihanaliză).

În România au fost desființate și Facultatea de Psihologie și Institutul de Cercetări Psihologice, cînd cu transcendentalismul.

Un cercetător psiholog, specializat în estetica artei, a fost trimis la o școală ajutoare de copii encefaloapați. S-a salvat venînd la spitalul nostru. Era în 1982. Pînă a izbutit să plece. La Paris. Unde, după un an, a obținut — prin concurs ! — un post de conferențiar la Facultatea de Psihologie de la Sorbona.

volumului ar încăpea în 6 pagini, fără tabele. Totalul paginilor numerotate ajunge la 21.

Prefața, intitulată „Către cititori” și semnată „Autorii” spune ceva esențial: „O perioadă îndelungată, asupra temei sinuciderii a planat un mister. Se vehiculau cele mai neverosimile idei și zvonuri. Cauza acestei situații rezidă în secretul în care era învăluită problema și nu de puține ori se puteau auzi păreri că în România frecvența sinuciderilor ar fi cea mai ridicată din Europa. Realitatea este însă cu totul alta, după cum vom vedea. Acesta este un aspect al problemei pe care o abordăm și totodată motivația principală a studiului (s.n.).

Deci, iată ce-l interesa pe apărătorii prestigiului României: să demonstreze, cu mari opințell, oea ce știu oricine, din moment ce este arhicunoscut că, în Europa, de mult, nimeni nu-î

creadă că Vasile Milea și Gică Popa erau psihopați ?

Cauzele unei sinucideri pot fi incomode pentru cei vii. Tăcerea care se instalează dă de bănuț. Paznicii unei astfel de tăceri, cu atât mai mult. Un abur de teamă învaluaie totul.

Într-o asemenea atmosferă, presiunea prețurilor, a jocului lor criminal care, în multe case, lasă copiii desculți și flămînzii, apăsarea și împing pe unii oameni la disperare. Duc la risipirea speranțelor.

Este un fel de asfaltare — originală ca democrația lui Stan Păpușă — a căii spre sinucidere, veți zice. Ei, și ? Ce importanță are ce ziceți dumneavoastră pentru turnătorii noștri de asfalt ? !

DORIN GHERGHINESCU ■

„Există cercuri externe interesate în acapararea economiei românești“

interviu cu domnul Dumitru Mazilu, raportor al Organizației Națiunilor Unite Pentru Drepturile Omului

Dumitru Mazilu. O personalitate, un om. Un om care a trăit calvarul comunisto-ceaușist. În ultimii ani ai dictaturii a fost urmărit, pas cu pas, de fantezmele securității. A trăit între spitale și o casă supravegheată permanent, între frică și curaj, între viață și moarte. Dumitru Mazilu a spus multe pe vremea dictaturii, a spus chiar și-n fața Curții Supreme de la Haga. Singurul român care a avut curajul și demnitatea de a-l ține pe Ceaușescu într-un proces incomod. Omul care, după revoluție, prin forța împrejurărilor, a devenit o personalitate de prim plan. O personalitate contestată de unii, dar care continuă să cerceteze și să aducă în fața noastră adevărul. Mai are, încă, multe de spus. Dar pentru asta este nevoie de timp. De voință (voința puterii actuale de a asculta). Nu, Dumitru Mazilu nu este un mit. Ci doar un om care luptă pentru oameni.

— Stimate domnule Dumitru Mazilu, sunteți din nou raportor al O.N.U. pentru drepturile omului. Cum s-au desfășurat ostilitățile până la această victorie?

— Sunt raportor al ONU pentru drepturile omului din 1993. Pentru analizele pe care le-am efectuat în ultimii ani ai regimului comunist totalitar, a fost necesară intervenția Curții Internaționale de Justiție de la Haga pentru a mi se respecta și a mi se restabili statutul. În momentul de față mi-am reluat, într-adevăr, activitatea și am făcut o analiză la zi cu privire la evoluțiile de ultimă oră în acest domeniu, inclusiv cu privire la situația drepturilor omului din estul Europei, deci și în România. ONU, după cum cunoașteți, elaborează orientări, recomandări, care pot fi luate în considerare de guverne într-un domeniu sau altul de activitate. Fără îndoială, domeniul drepturilor omului este cel mai sensibil. Mi-am îngăduit să fac două observații în legătură cu România. De altfel, prin comparație cu țările din est, altele decât România, mă refer la Polonia, de pildă, în țara noastră s-au adoptat o seamă de măsuri pozitive, dar sunt și unele insuficiente. În general, în estul Europei, statutul drepturilor politice a fost soluționat. Sunt, însă, minusuri foarte grave în ce privește statutul drepturilor economice. As putea spune că, spre deosebire de Polonia, Ungaria și Cehoslovacia, poate spre deosebire și de alte țări, în România situa-

ția este mult mai gravă ca urmare a promovării unei reforme nedemocratice.

— Care sunt, după opinia d-voastră, problemele fundamentale ale României în momentul de față?

— În primul rând este vorba de faptul că, astăzi, ne confruntăm cu o evoluție economică dramatică. Schimbările care au avut loc n-au fost în conformitate cu exigențele proprii noastre economii. O primă caracteristică a evoluțiilor de după decembrie 1989 vizează economia. Ne aflăm în fața unor opțiuni confuze; nu se știe exact ce se construiește, dacă se construiește socialism, fie el și cu față umană, dacă se construiește comunismul sau capitalismul sălbatic. Este certă degradarea treptată a economiei românești și acapararea activelor economice de către cei care au avut mijloace la îndemână. Un grup foarte restrâns se îmbogățește în proporție geometrică, iar majoritatea covârșitoare a României sărăcește. Dacă noua putere s-ar fi concentrat, nu spre menținerea fotoliilor ocupate, ci spre găsirea căilor și modalităților de transformare economică, luând în considerare cerințele populației, nu s-ar fi ajuns în situația de haos pe care o parcurgem în aceste momente (criză politică, economică și socială) determinată de un segment social foarte restrâns, adică stăpînii de ieri și proprietari de azi.

— Credeți că această stare gravă existentă în viața noastră socială, politică și econo-

mică este generată doar de factori interni? Nu este cumva și rezultatul unor acțiuni din afara granițelor?

— Am convingerea că nu sîntem numai în fața unor interese interne în promovarea acestei degringolade, confuzii generalizate în sistemul nostru social, politic și economic. Sigur că, în primul rând, vina trebuie să o căutăm în casa noastră. Este, însă, nelindoielnic că ne aflăm în fața a două categorii de factori: interni și externi. Cînd spun aceasta am în vedere momentul foarte important al opțiunilor anumitor categorii de oameni care au devenit afaceriști prin diverse subtilități legislative. Aceștia fac afaceri, organizează și contractează afaceri (cu străinătatea), care dăunează poporului român. Întrebarea d-voastră este justificată. O seamă întreagă de cercuri externe interesate în preluarea treptată și acapararea economiei românești au stimulat slăbirea evoluției acesteia pentru a prelua, la prețuri scăzute — în unele cazuri simbolice — societățile românești. Deci, activelor noastre economice vor fi preluate de aceste cercuri străine. Bineînțeles, avem nevoie să cooperăm cu țările dezvoltate, dar să nu optăm pentru scăpătări din Occident, ci pentru oamenii de afaceri adevărați.

— Să ne oprim puțin la evenimentele politice imediate, ne referim la alegerile generale. Așadar, veți candida la funcția de președinte al României? Ce părere aveți despre

acțiunea de tergiversare a alegerilor? Ce interese ar fi în joc?

— Trebuie să vă spun că mai multe formațiuni politice au declarat public că, în măsura în care-mi voi depune candidatura, mă voi sprijini. N-am luat, însă, o hotărîre definitivă în sensul acesta. Cît privește a doua întrebare, știți că, în ultimele luni, au avut loc evoluții dramatice în coalițiile politice ale țării. Cele mai spectaculoase au fost în interiorul partidului de guvernămînt. Convenția națională a FSN-ului a oferit o experiență cu consecințele binecunoscute. Ruptura în mai multe fronturi a dus la conturarea și dezvoltarea altor formațiuni politice. Știți că o campanie electorală presupune un anumit timp, un partid politic se poate consolida tot într-un anumit timp. Deci, deliberat sînt tergiversate alegerile.

— Basarabia cunoaște, astăzi, o situație politică foarte tensionată. Avînd în vedere că sînteți președintele Coaliției Forțelor Democratice, la care au aderat și formațiuni care optează pentru reintegrarea neamului, cum vedeți evoluția acestui deziderat?

— Am convingerea că România și conducerea țării a pierdut mai multe momente prielnice pentru reunirea teritoriului de peste Prut cu țara. Situația din Transnistria, pe de altă parte, este gravă și dureroasă. Cred că lupta pentru unire trebuie să continue, dar presupune acum alte mijloace. Nu cred că unirea s-ar putea

face utilizînd formula Cuza, să-l punem, de pildă, pe Druc președinte și la București și la Chișinău. N-ar fi aceasta soluția cea mai bună. Nu pentru că un bun român n-ar putea să conducă ambele zone. Am, însă, îndoile serioase dacă un secretar al CC al PCUS ar putea să conducă România în perspectivă. Nu cred că primul ministru din Republica Moldova ar putea, la rîndu-i, să o facă. Se știe că nici un demnitar din fostele republici sovietice nu era în funcțiune fără aprobarea expresă și recomandarea K.G.B.-ului, sub verificarea și controlul total al acestora. Așadar, nu cred că prin aducerea unui om al K.G.B.-ului realizăm reintegrarea neamului. Unirea se poate realiza, aducînd un om care să știe că are datoria să ridice toate teritoriile țării, inclusiv Basarabia, la nivelul dezvoltării civilizației moderne. Nu sîntem în situația, cum a zis unul din guvernanți, să ne apropiem de Comunitatea Statelor Independente și să realizăm, astfel, reintegrarea neamului, ci ar trebui ca teritoriile de dincolo de Prut să fie aduse țării.

— Cînd veți reveni în țară?

— Această primă deplasare la Geneva va dura o săptămînă. Pe urmă, în funcție de programul de acolo. În orice caz voi avea foarte mult de lucru și peste hotare, și în țară.

MARIA TIMUC ■

Antropologia încearcă un răspuns. Interlocutor: prof. dr. Cantemir Rîșcuța

— E multă vreme, domnule profesor, de cînd mințile luminate ale națiunii își pun cu stăruință aceleași triste și chinătoare întrebări. Ce întîrzie, în România, cursul spre civilizație, de ce ni se frîng mereu bunele intenții și rămînem o pradă ușoară în mișunile impositorilor și aventurierilor? De unde atîta labilitate și disensiune în relațiile sociale?

— Cine sîntem? Avem indicii antropologice că aparținem unui popor foarte vechi și deloc monotonic. Populații de climă rece, caldă și temperată s-au amalgamat pe acest teritoriu dar mixarea nu le-a anulat trăsăturile comportamentale. La ora actuală se pot distinge fără dificultate două tipuri bine segregate din punct de vedere genetic: sudicul — vioi, ager la mințe, abil în luarea de decizii în cadrul social; nordicul — ceva mai greoi, dar solid în hotărîri, cu o agerime dovedită mai ales prin adaptarea la natură și mai puțin la mediul social, deci mai greu de manipulat și de înșelat.

— Socotiti că acești factori și aceste căi multiple în etno-neza națiunii noastre pot explica lipsa de comuniune spirituală, atât de tragic caracteristică societății românești de azi?

— Poporul țării noastre a avut o personalitate etno-politică marcantă. Încă din antichitate am beneficiat de un regat puternic. Or, popoarele bine gru-

pate în jurul unei conduceri ferme, popoare ce au făcut sau nu conchiste, dar care au fost bine tinute în friu și totodată, în siguranță, ajung la o conștiință politică și de sine. Și dimpotrivă: popoarele umile, călcate în picioare de migratori încearcă pe planuri foarte joase supraviețuirea, adoptînd conformismul, minciuna, disimularea. De aici, apariția omului versatil, inconstant în atitudine și vice, certat cu legea, lipsit de respect pentru instituțiile de stat. După retragerea legiunilor romane, țara noastră a fost loc de trecere, în calea răutăților, spune cronicarul. Românul a luptat să supraviețuiască și mai puțin să-și clădească o structură de stat solidă. Frica endemică, oprimarea, supăcăciunea au lăsat urme adînci în psihologia și comportamentul general. Iar de la cei care i-au călcat țara românul nu a avut de învățat lucruri bune. De fapt, răul a venit mai puțin de la ocupantul înarmat, dictator, intolerant ci mai cu seamă de la lichelele ce s-au implantat sub oblăduirea lui. Între grecul antic și fanariotul hrănăret peh-livan, e o distanță ca de la cer la pămînt.

— Veți fi totuși de acord că am avut perioade de înaltare spirituală, de decanare și promovare a valorilor, de recodare a României la civilizația europeană. Proces întrerupt, din pă-

cate, odată cu însurarea regi-mului bolșevic.

— Comunismul a continuat antiseclectia. Un întreg popor a fost victima unei conduceri autoritare, străină de interesele naționale, aservită unei puteri străine, ce nu a urmărit decît dizolvarea personalității noastre etnice.

— De aici încurajarea lășității, mediocrității, delatunilor.

— S-a spus pe bună dreptate că am cunoscut nu o năvălire de barbari din exterior, ci o năvălire de jos în sus, deci prin alimentarea arivismului, prin scoaterea și înaltarea elementelor aparținînd droidiei sociale. O garnitură de agramati cu fo-bia intelectualului. Pentru toți aceștia, omul scolit reprezenta o structură veche morală și spirituală care trebuia lichidată. În vederile lor, omul cu carte constituia și un concurent potențial.

— A venit apoi revoluția care a dat multe speranțe și a produs multe deziluzii. Dezagregarea morală continuă, se redimensionează. Ne cunoaștem prea bine defectele, românii sînt cel mai autocritic popor din lume, spune Cioran. Cînd oare se vor alinia cetățenii noștri unui comportament european?

— Defectele noastre nu vor dispărea atît de ușor în conjuncturile ce ni le oferă Europa. Stăpînim un teritoriu minunat, bogat, binecuvîntat. Poziția noastră geografică e învidiată în continuare. Nici trecutul nostru național nu place străinilor. Există o lășitate latentă în conștiința oamenilor. Sînt foarte rari cei ce pretuiesc trecutul altor popoare. Românii au un spirit mai larg ei pot aprecia eroii altor neamuri. Pildele de sacrificiu, lupta pentru libertate le amintesc ierfa lui Horia sa-

crificiul lui Tudor Vladimirescu. Dar în general, neromânul se crispează cînd îi vorbești de istoria acestei țări. Am observat acest lucru ori de cîte ori am adus vorba despre istoria noastră cu priekii unor întîlniri peste hotare. Cel mai sensibil interes pentru trecutul românilor l-am întîlnit în spațiul germanic și mai puțin în cel latin. Francezii și italienii, de care ne simțim apropiați sufletește, se dovedesc opaci la asemenea mărturii. De mai multă simpatie ne bucurăm în Peninsula Iberică. La această situație a contribuit mult și propaganda antiromânească, făcută din plin peste hotare de cei ce nu ne au la inimă.

— Din păcate, românii își au cei mai mari dusmani în chiar comunitatea lor națională. Dezbinarea din sinul națiunii noastre este o maladie endemică, tragică și urmările se cunosc.

— Dezbinarea este consecința etologiei noastre politice și sociale, evidentă prin reînnoirea trecutului secular. Mereu împărțiți și vasali, românii au evoluat extrem de diferit. Or, oamenii cu coduri etologice diferite ajung uneori chiar la diferențe de înțelegere, sau chiar la incompatibilități psihologice.

— Este greu să găsești trei români pentru o idee.

— Am crescut mereu sub organisme care nu au fost ale noastre. De aceea, românii e pornit să zeflemisească ordinea socială și pe cei ce o conduc, indiferent dacă sînt buni sau răi. Modul în care ne-am purtat cu bărbatii de seamă ai neamului, ingrătitudinea această dramă repetitivă, dovedesc că ne lipsește acel liant care este conștiința de neam și de țară.

— Să revenim la așa-zisul simț autocritic al românului.

Acesta este dispus imediat să-și recunoască și să-și disprețuiască defectele, dar în același timp, adeseori, sare în extrema opoziție. As aminti aici boala festivismului. Nu e zi lăsată de la Dumnezeu să nu sărbătorim ceva. E de ajuns să deschizi televizorul și începe să miroase a tîmîie. Aniversări, comemorări, festivități de tot felul. Și de multe ori o glorificare exagerată a istoriei naționale. Boala copilăriei?

— Prin acest festivism desuet ne complinim un gol în personalitatea noastră istorică. Dacă am fi conștienți de valoarea reală a trecutului și am avea perspectiva clară a viitorului, n-am cădea în aceste sentimentalisme jenante. Avem o istorie glorioasă și plină de bărbatii de mare suprafață intelectuală, mari patrioți mari vitezoși și regi viteji. Popoarele care au conștiința de sine trează sînt mai prudente în reconsiderări istorice. Dar cînd ești jerpelit, sărac, amărit, cînd îți merg toate pe dos, simți nevoia să te arăți în lume altfel decît te simți.

— Ce mai putem spera?

— Din păcate, actuala conjunctură internațională nu favorizează mult dorita renaștere națională. Avem mulți dusmani și putini prieteni. Dar poporul nostru, tînr și înzestrat, are mari disponibilități. Să nu uităm că în perioada interbelică s-a vorbit de un miracol românesc. După părerea mea, schimbări de esență vor fi posibile numai odată cu instaurarea unui climat de pace și înțelegere în Europa, în care România să devină parte egală în relațiile cu celelalte popoare. Va veni și o asemenea zi.

LIVIU TIMBUS ■

SUCCESUL ÎN AFACERI

Doi americani — David Rager, președintele lui CADware, Inc. și Peter Mantu, director la Array CAD Services — și doi români — Vladimir Roșca, director general al companiei româno-americane Dynatek S.R.L. și Lazăr Ioan-Sandru, director general la I.P.A.-S.A. — au fost partenerii noștri într-o discuție recentă, în care s-a vorbit în primul rând despre cum se pot găsi interese comune între americani și români și apoi, despre o afacere în derulare, cu un potențial de 5 milioane de dolari sau vinderea unui program de calculator proiectat de un român, pe piața S.U.A.

FLACĂRA: Domnule Peter Mantu, ce anume v-a determinat să deveniți asociat și investitor la Dynatek S.R.L.?

Peter Mantu: Sint un român plecat acum 20 de ani din țară și, sentimental vorbind, iubesc această

țară și sint fericit să pot veni, de mai multe ori pe an, aici. Ca om de afaceri, am mizat pe inteligența românească și nu am greșit. Ideea a fost de a crea produse pe care să le vindem pe piața mondială. Prin bunăvoința domnului Lazăr am încheiat un contract de asociere cu I.P.A. — S.A. și am pornit la treabă.

Lazăr Ioan-Sandru: Am avut și avem încă un scop comun: de a promova în România o tehnologie americană, și anume, Computer Aided Design, pe scurt, CAD. Prin Dynatek S.R.L. s-au adus 20 de calculatoare și pachete de programe CAD, cu aplicații imediate în multe domenii, cum ar fi, proiectare de circuite integrate multistrat, de scheme electrice, de repere și subsansamble mecanice sau proiectare de clădiri, ș.a.m.d. Realizăm pentru clienții noștri de la plăci cu circuite imprimate până la modemi sau

regulatoare electronice, prin intermediul CAD.

Peter Mantu: Prima prioritate a fost crearea unor programe pentru piața americană și dotarea despre care vorbea dl. Lazăr era obligatorie pentru a folosi proiectanții de soft, foarte buni, pe care i-am angajat. După 6 luni s-au finalizat câteva produse soft și am venit cu clientul nostru din S.U.A., dl. David Rager, pentru a le recepționa.

David Rager: CADware, Inc. comercializează produse CAD în S.U.A. și în alte țări. În numai trei ani de la înființare am găsit firme (între care, IBM și Harris) care au comandat și programe, conform unor cerințe specifice. A fost o ocazie fericită să-i întâlnim pe cei de la Dynatek și am început colaborarea cu câteva programe simple. Rezultatele au fost peste așteptări și, bineînțeles vom extinde cooperarea. Pentru unul dintre programele proiectate de Dynatek, utilizat în optimizarea traseului a două tipuri de plottere, avem deja peste 100 de comenzi. Există în acest program un potențial de 5 milioane de dolari pe care cu o politică de piață corectă îl vom putea obține. Cred că succesul se datorează reușitei în a comunica efectiv cu un grup de profesioniști.

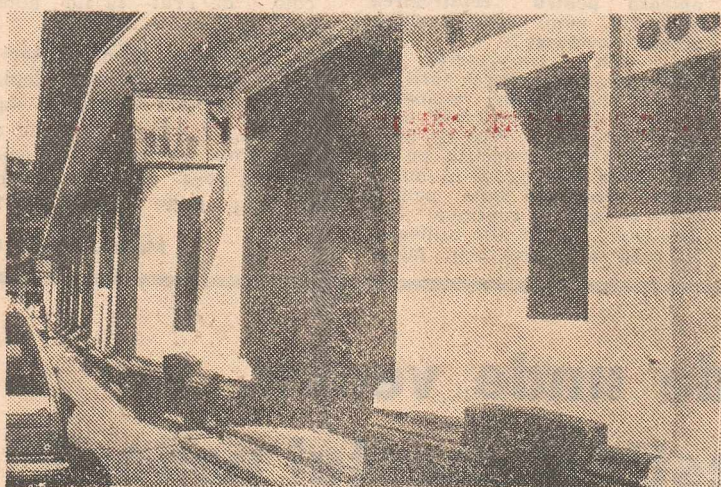
FLACĂRA: Dle Vladimir Roșca, este a doua oară când stăm de vorbă. Bănuiesc că sunteți mulțumit de evoluția situației. A fost greu să ajungeți aici?

Vladimir Roșca: Proiectarea de programe la cere este urmarea dotării noastre, prin partea americană, cu echipamente hard și soft și consecința nivelului pe care îl au specialiștii români. În ceea ce privește conducerea firmei, principala problemă a fost schimbarea unei mentalități față de munca de zi de zi. La Dynatek S.R.L. nu au existat simbetete și duminici libere. Altfel nu ajungeam aici. Firește, am creat condiții salariale bune, am oferit și șansa unor câștiguri suplimentare prin organizarea de cursuri în domeniul CAD. Nu accept sub nici o formă pretenții salariale nejustificate, dar am o disponibilitate deosebită pentru a asigura condiții excepționale celor care merită.

FLACĂRA: Care este importanța pe care o acordați activității de instruire?

Vladimir Roșca: Am școlarizat sute de oameni, iar de curând am organizat un curs de specializare în AUTOCAD pentru mai multe societăți. Avem oferte de a susține în țară trei cursuri asemănătoare, de două săptămâni fiecare. Și le vom face pentru că nu există efort mai important ca efortul ce ar trebui întreprins în instruirea oamenilor.

MIHAI SÂNDOIU ■

O cină la Dong Hai

Noile restaurante autentic chinezești care încep să apară — până azi trei, din care cel mai nou în Strada Blănari 14 — merită să fie frecventate. Ele indică fenomenul, schimbarea. Tot așa cum schimbarea vremii e prevestită de unele semne.

Curiozitatea — dar și amintirea unor mese servite astfel încât să rămână întipărite în memorie în felurite cartiere chinezești de pe aiurea — m-au dus, la câteva zile de la deschidere, în strada Blănari, la DONG HAI. Cuvintele se pronunță în câteva feluri și, după cum sint cîntate vocalele, înseamnă „Marea de est” sau altceva. Patronul se numește Liu Fang Hua, vorbește fluent românește, iar biografia lui indică o veritabilă mutație în sfera de interese a chinezului față de România. Domnul Liu e fizician, doctor în fizică, cu ani buni de profesie pe platforma Măgurele. Căsătorit cu o româncă — au și o fetiță, Alexandra — doctorul în fizică Liu, după ce a muncit doi ani în Hong Kong și în întreprinderi cu capital mixt din sud-estul Chinei a revenit cu intenția de a dezvolta o rețea de afaceri în a doua lui patrie. Liu e un chinez mărunț, tinăr, politicos, preocupat ca fiecare client să se simtă bine. În prima lună restaurantul său e, cum s-ar zice, în rodaj. Spre deosebire de alte restaurante, cele chinezești își creează clientela.

Adevărul, curat e că, nimerindu-mă într-o zi pe strada Blănari, am fost uimit de noua în-

fățișare a unei vechi și îngălăte circumscripții. Nu numai însemnele specifice ale unui local chinezesc m-au atras, ci și culoarea ușii: roșie. Roșul și auriul domină localurile de distracție și restaurantele chinezești, iar ca să dea autenticitate cadrului — după ce a băgat o groază de bani în refacerea sălii și amenajarea cramei ca bar de noapte — domnul Liu a adus un pictor din Siciuan, de unde se trage și dumnealui. Bucătarul are diplomă de categoria I în specialitate și patru ajutoare, astfel că e în stare să ofere peste 200 feluri pe zi. În 20 aprilie, cînd am servit eu cina, la invitația doctorului Liu, în restaurant se găseau încă scaune libere, dar asta nu însemna decât că patronul lua lucrurile încetător: clienții erau compatrioți și diplomați, iar cîțiva oameni de afaceri români interesați de legături cu China. În 20 aprilie, lista de bucate cuprindea doar... 39 de feluri, ceea ce pentru un restaurant cu meniuri asiatice e mai mult decît puțin. În plin, afacerea ar urma să intre peste o lună, cînd se va stabili atît numărul cît și componența masei de clienți. Fiindcă veritabilul specific al unui restaurant chinezesc îl face devotamentul vizitatorilor: cine intră o dată aici, intră și a doua oară. Sala e înaltă și primitoare, lumina e matasă, undeva se aude o muzică blîndă, înviorată de clopoței, serviciul se petrece în liniște și are o anumită distincție. E un ritual în toate. Omul nu vine să

se imbuie, ci să aibă o seară de tihnă și rafinament, o seară pe care să n-o uite prea curînd. Totul se întîmplă de ca și cum tu ai fi cea mai importantă persoană, intrată în local de la înființare. Patronul conversează cu oaspeții, iar cu chelnerii — care sînt de-ai noștri, dar tineri toți și stilați — vorbește scurt și cu limbajul interesului major: clientul trebuie să fie mulțumit. Asta intrucît numai un client incîntat de ce s-a petrecut cu el și cu invitații săi vine și a doua oară. Am mîncat: carne de pui fișii în cinci culori, ouă de prepeliță cu cinci preparate împrejur, orez prăjit cu opt preparate și salată caldă de legume.

Aș mai fi putut comanda: flori albe de pui, carne de porc cu arome de peste, carne de porc de iulie cu fulgi de zăpadă, pui în trei pahare, supă delicată, rinichi de porc în floare și altele asemănătoare. Meniul e încărcat de metafore, deși componentele sînt parțial cunoscute (de pe piața noastră), parțial de import. Cina, în întregime e în răsfăț, iar dacă prețurile sînt, la prima vedere, la fel de mari ca la restaurantele de condiție medie, remarcă imediat că, de fapt, sînt la jumătate, deoarece porțiile vin pe platouri pentru două persoane. Ideea e bună, fiindcă, la o masă cu mai multe persoane, servește fiecare cît poate și cum îi place. Cînd porția e numai pentru fiecare persoană, unii lasă felul neconsumat iar cel care ar avea poftă să mîncească dublu se uită cu jînd la ce se pierde. E o chestiune de tactică dar și de tradiție: chinezul nu risipește. Mîncăturile chinezești au și calitatea de a fi foarte sănătoase. Stomacul e menajat, cu toate că hrana e adesea pîcantă. Cel mai sățios prînz într-un restaurant chinezesc se digeră ușor. Pentru domnul Liu, acest restaurant e o problemă de... tranziție, deoarece idealul său e să facă import-export. Domnul Liu e foarte trist cînd vede cum stau la noi cîmpurile nelucrate. Deși simte pe jumătate românește, în fața unui ogor nelucrat simte numai cu jumătatea chinezească din el.

Cine are niște bani în buzunar și vrea să-și ofere o seară bună și, peste toate, plăcerea de a nu trăi sentimentul că e jefuit, poate veni la restaurantul „Dong Hai”. Nu va fi dezamăgit. „Fiecare oraș are un Lipsican” al lui, spune Liu Fang Hua, și în fiecare Lipsican trebuie să vină chinezii și să deschidă restaurante accesibile. Cînd încep să vină chinezii, e semn că se petrece o schimbare de profunzime în societate.”

TUDOR OCTAVIAN ■

Privatizarea în gospodărirea comunală și locativă

— Domnule Alexandru Leucufia, reprezentanți, în calitate de președinte, Asociația profesională și patronală de gospodărire comunală și locativă, care reunește 157 de membri, în marea lor majoritate regii autonome (din 311 unități existente în prezent). De mulți ani, activitățile din acest domeniu — apă, canal, salubritate urbană, întreținerea locuințelor, energia termică, domeniul public și transportul urban — constituie tot atîtea probleme a căror rezolvare întîrzie să apară. Campania electorală a abundat, însă, în promisiuni. Pot fi ele onorate?

— Greude spus, în condițiile în care cuantumul acordat pentru investiții va fi înghițit în întregime numai pentru înlocuirea de fonduri fixe, utilaje, instalații, adică pentru menținerea nivelului serviciilor.

— S-a vorbit mult despre demararea descentralizării activității în domeniu.

— Paradoxal, dar prin Legea 15/1991, transformînd întreprinderile sau grupurile de întreprinderi în regii autonome, a reușit ca din 44 de unități să se ajungă la 311. Și dacă patrimoniul pe care și-l împart a rămas același, fondul de salarii a cunoscut o creștere impresionantă, odată cu multiplicarea masivă a personalului (nu numai de conducere).

— În programul asociației pe care o conduceți susțineți că veți promova privatizarea. De altfel, ați și demarat realizarea unor documentații necesare celor ce vor să se privatizeze. În acest caz, n-ar trebui să solu-

tați descentralizarea?

— Dacă ar fi reală, desigur. Atita vreme, însă, cît continuăm să depîndem exclusiv de bugetul statului, e foarte greu. Experiența celor care s-au privatizat, însă, este departe de a fi fericită. Îi blochează imixtiunea Primăriei „patronul”, în numele mijloacelor puse la dispoziție. Practic, fără o autonomie de acțiune, nu pot acționa eficient.

— Spuneți că în domeniul salubrității s-au privatizat deja câteva zeci de unități. Merg lucrurile mai bine în localitățile respective?

— În unele, da. Ceea ce este foarte grav, însă, e că oriînd statul se poate răzgîndi. Numai vrea concesionari, retrage concesionarii. Și pe tine, concesionar, cine te apără? Nimeni. Cum să așteptăm, atunci, să se îmbunătățească situația? Pentru asta trebuie investite milioane. Are cineva curajul să riște un asemenea capital în aceste condiții? Problema privatizării este, practic, controlată de administrație. Ca să apară un sistem privat, trebuie să existe o dorință reală de concesionare din partea administrației. Din păcate, singurul exemplu pe care îl pot cita în sens pozitiv este prefectura din Sibiu, prin persoana domnului primar Nicu Nan. În rest...

— Care este, totuși, după opinia dumneavoastră, soluția (dacă există o soluție), care ar putea declanșa o schimbare în bine în acest domeniu cu atîtea implicații în viața cotidiană a fiecăruia dintre noi?

— Teoretic, există două căi. Să se dea în exploatare unor societăți private patrimoniul actualelor regii autonome, pe un termen relativ scurt. Nu vîd, însă, cît de eficientă și, în orice caz, interesantă pentru un particular ar putea fi o asemenea concesionare. Cea de-a doua cale, pentru care optez, este concesionarea pe termen lung, cu transferul fondurilor fixe pe care concesionarul s-ar obliga să le întîrîină și să le modernizeze, astfel încît Primăria să fie direct interesată în această concesionare. Este un sistem care se practică frecvent în Occident; cu rezultate despre care nu cred că mai este nevoie să vorbim.

ROXANA MANOLESCU ■

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Domnilor redactori,

Numele meu este Ion Duca și am fost căpitan de artilerie în Regimentul 2 Artilerie Greă din Armata Regală. Nu vreau acum să aduc laude monarhiei și armatei din acea vreme. Cert este că, în acea perioadă s-a realizat Unirea cea Mare, unirea cea dreaptă. De fapt, Unirea tuturor românilor a început sub Mihai Viteazul, la 1600. Apoi, Unirea a reînceput la 1859, sub Alexandru Ioan Cuza și s-a desăvârșit, dacă pot spune așa, la 1859, sub Alexandru I. Intregitorul. Acesta a fost adevăratul război al întregirii noastre!

Foști comuniști și securiști vorbesc urit

despre monarhia românească. Oarecum sînt de înțeles. E cîntecul lor de lebadă. Cînd îi vezi intrînd în biserică, făcînd semnul crucii. Ce or fi l-au blamat pe Dumnezeu și au insultat credința sfîntă, strămoșească, te prinde o milă de tot. Nici nu știu să-și facă semnul crucii. Ce o fi avînd în sufletul lor, acești patrioți, e ușor de dedus. Regele e un simbol de credință și devoțiune. Poate că e și mijlocul oamenilor spre divinitate. Spre ceva sacru. Căci oamenii și-au pierdut pînă și din puterea lor de a spera.

Nu sînt un monarhist înrăit, dar țara este moșia noastră și, dacă îmi

este permis, de 45 de ani nu are stăpîn. Turma s-a risipit, încotro vezi cu ochii. Regele Mihai este un bun păstor și este și cu frica lui Dumnezeu. Cred în venirea lui definitivă în țară. Pentru liniștea și echilibrul nostru. Pentru regăsirea de sine a poporului nostru pătimit.

ION DUCA, str. Burdujeni nr. 18 București

Stimată doamnă,

Incurajat de felul cum dumneavoastră, oamenii acestei reviste vă ocupați de rezolvarea celor mai arzătoare probleme ale cetățenilor, mă adresez dvs. rugîndu-vă să mă ajutați. Mă numesc

Octavian Basarab. Sînt pensionar. Am 65 de ani și sufăr de adenom de prostată. Aș avea nevoie de un medicament care să mă scape de această boală. Am auzit că ar exista și se numește TACE. Ajutați-mă, vă rog, să-l găsesc. Bineînțeles contra cost. Sau poate știți dvs. pe cineva din țară, care, cu ajutorul plantelor medicinale sau cu al altor medicamente m-ar putea vindeca. Eu am încredere în dvs.

Pînă atunci să auzim de bine și să aveți sănătate,

BASARAB OCTAVIAN, str. Ana Ipătescu, bl. 3, ap. 9, Onești, jud. Bacău

CURIER JURIDIC

PETRE BARANESCU, com. Cîrlogani, jud. Olt:

a) Plutele de pe terenul dv. nu puteau fi tălate și însușite de alte persoane din comună.

b) Dacă totuși s-a întimplat așa, dv. aveți dreptul să fiți despăgubit. Cereți acestora contravaloarea plutei tălate. În caz că refuză, acționați-i în judecată.

IOAN BOSTAN, com. Vulcan, jud. Brașov:

Formulați un memoriu Procuraturii Generale și cereți acesteia declararea recursului extraordinar în cauza ce vă privește.

IOAN VICTOR, Roșiori de Vede, jud. Teleorman:

a) Dacă terenul de care vorbiți este proprietatea statului, cu privire la acesta nu se poate pune problema moștenirii. În consecință, nici o persoană fizică nu-l poate transmite prin testament, acest act fiind lovit de nulitate.

b) Cu privire la celălalt caz, ajuns în instanță, procedați astfel: mergeți la Judecătoria Roșiori de Vede și solicitați-i o copie după sentința pronunțată în dosarul dv. În felul acesta veți afla cum v-a fost soluționată cauza.

ANTON CAZAN, Simeria, jud. Hunedoara:

Potrivit art. 24 al Legii nr. 18/1991, în cazul în care CAP a atribuit loturi în folosința unor cooperatiste în grădiniile din intravilan ale fostilor proprietari, asemenea terenuri revin de drept în proprietatea deținătorilor inițiali.

Persoanele care au primit terenuri în aceste condiții și pe care au efectuat investiții au dreptul la o despăgubire egală cu contravaloarea acestora, dacă, nu pot fi ridicate.

CORNELIU OLTEANU

ANUNT

Consiliul de administrație al societății PUBLICAȚIILE FLĂCĂRA S.A., înmatriculată la Oficiul Registrul Comerțului al Municipiului București sub nr. J40/5888/1991, cu un capital social subscris și vărsat de 1.250.000 lei, convoacă adunarea generală a acționarilor, în ziua de 27 mai 1992, ora 9, la sediul său din București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, avînd ordinea de zi anunțată anterior.

În cazul că, la data de mai sus, adunarea generală nu va putea fi legal constituită, aceasta va avea loc în ziua de 29 mai 1992, ora 9.

Relații suplimentare la secretariatul societății.

Președintele Consiliului de administrație, GEORGE ARION

Ni se semnalează un fapt uluitor

Șarpele de la etajul VI

Duminică, familia Burcea s-a sculat mai tîrziu. O fadă poveste de dragoste englezească, apoi filmul de spionaj încheiat la o oră imposibilă, i-au dat Claudiei, 16 ani, fiica mai mare, sentimentul că Televiziunea a organizat un concurs al răbdării la mediocritate. Claudia se uită la ceas și înregistrează, mașinal, ora 8.30. Sora ei, Mariana, 14 ani, doarme încă. „Fericită. Ea n-a văzut „I spy...” se gîndește Claudia în drum spre baie. Apartamentul familiei Burcea e situat într-unul din cele mai noi cartiere. Blocul de pe str. Ionită Cegan nr. 4 are doar 6 ani vechime și aici locu-

iesc, în general, oameni serioși, care se cunosc bine între ei. Dar... Claudia aprinde lumina la baie, se privește în oglindă și în secunda următoare realizează că nu e singură. Un zgomot ca un fișit neîntrerupt vine dinspre colțul în care mama ține, de regulă, lighenul, detergentul și cirpele pentru spălat. „Mamă!” — apucă să strige Claudia iar ochii ei văd ceea ce nu va uita toată viața: corpul încolăcit al unui șarpe de culoare neagră. „Mamă, în baie la noi e un șarpe mare!” — urlă Claudia, trăgînd de dna Florica Burcea, lovînd-o, apucînd-o de haine... La început, mama n-a crezut-o. Fe-

mele serioasă, infirmieră la Spitalul Turari, ea a văzut desule grozavii în viață, dar un șarpe la bloc... Și totuși, așa este. În câteva minute, apartamentul 28, etajul 6 de pe scara 1 al unui bloc liniștit de pe Șoseaua Pandurii din București, devine locul unor țipete infernale. Șarpele se descolășe. Cu o lungime de aproape 2 metri și destul de gros ca să te întreb pe unde a intrat, tiritoarea măsura deja neliniștită încăperea. Au fost alertati vecinii. Familia Moldoveanu Maria la început n-a crezut, apoi spaima le-a paralizat orice inițiativă. De la etajul VII, fostul administrator al blocului, dl. Mircea Ștefan a venit cu o greblă. Așa a început lupta cu șarpele. „Hiriia, sislia și horcăia ca un animal strîns de gît” ne-a declarat Florica Burcea. „Baia e plină și acum de urmele lăpturilor de greblă și ale scirboasei lighioane”...

VALENTIN DIACONU

Anchetă la sugestia cititorilor

BUTOAIELE CU MOARTE

Pe data de 6.05.1992, dl. Marciian Bleahu, ministrul Mediului, transmitea un comunicat, la radio și la Televiziune, referitor la introducerea în România a unor butoaie conținînd substanțe toxice. În aceeași săptămîină, radio BBC informa despre o nouă explozie la Cernobil, explozie de proporție net inferioară celei din 1986 (totuși, produsă a doua oară). Cu două săptămîni înainte de aceste evenimente, ziarul „Vlata Studentească” prezenta un articol cu un conținut foarte incitant: descoperirea (în România), a unor containere cu deseuri radioactive. Toate aceste evenimente suprapuse au creat un surplus de informație, dîndu-ne și nouă prilejul de a ne interesa. Am aflat, neoficial, că această afacere (și-n special, toate afacerile legate de substanțe toxice și deseuri radioactive), este manevrată din culise de către dl. Dolohi Drimer, fost subsecretar de stat la Ministerul Industriei. În acest caz nu-i de mirare faptul că Germania ne-a trimis (pe lingă pesticide, diluanți și lacuri) deseuri radioactive. La urma urmei, există asemenea materiale de care străinătatea vrea cu orice chip să scape. Unde pot ele să intre cu mai multă ușurință decît prin vama românească? Și dacă undeva, sus, străinii mai au și o curea de susținere, afacerea iese strună. „Dl. prof. Drimer, precizează dl. Marciian Bleahu, a lansat un program care, printr-altele, prevedea și un contract cu străinătatea, o colaborare, pentru că deseurile noastre au putere calorică mult mai mică decît cele din străinătate. Într-un amestec ar fi putut fi absorbite și ale noastre. Atunci s-a propus să construim cu străinii o fabrică și să facem jumate-jumate la o producție de 120 mil. t anual. Ideea noastră nu a fost acceptată de opinia publică și a fost reiectată datorită faptului că nu avem o legislație în

acest sens. În aceste condiții dl. Drimer a oprit orice tratative cu străinii și chestiunea a murit. Așadar, acestea sînt afacerile cu material radioactiv ale dlui Drimer”. Desigur, gura lumii spune că dl. Drimer a oprit tratativele oficiale și nu pe cele din umbră. Bănuiala că domnia sa este implicat în „Afacerea Sibiu”, rămîne o simplă bănuială (pînă la proba contrarie). Oricum pe rol se conturează câteva mistere pe care opinia publică s-ar putea să le dezlege sau nu. De pildă, o întrebare pe care s-a pus-o chiar dl. ministru Bleahu: Să fie prefectul de Sibiu implicat în afacerea cu deseuri? Dar prefectul de Turnu-Severin, care a încheiat un contract cu aceeași firmă germană exportatoare de „moarte”, fără stirea ministrului Mediului?

Autocamioane românești aduc butoaie din care se evaporă moartea

În municipiul Sibiu a fost introdus un transport de deseuri periculoase și periculoase, expediate din Germania, se precizează într-un fax din 12.05.1992 expediat de Agenția Pentru Supravegherea Mediului Sibiu. Acestea au fost trimise prin firma T.R. Saint Ingbert în autocamioane românești care efectuau transportul de Merzing spre România (31-MS-804, 21-MS-116, 21-MS-976, 21-MS-4967). În urma verificărilor făcute s-a ajuns la concluzia că, în baza unui protocol încheiat în 15.01.1992 între SC INDES SA Sibiu și SC PINE PARK SRL Sibiu s-a convenit ca voselele, grunzul, lacul și chiturile aduse din Germania să fie depozitate în incinta firmei SC INDES SA pînă la comercializarea lor de către firma importatoare. În schimbul acestor servicii, SC PINE PARK SRL se obliga

să plătească firmei depozitoare suma de 65.000 lei. Aceste produse au fost importate prin firma UNIVERSAL COM-TUR PINE PAARE avînd licența de import 1/232/10055/29.01.1992 — 31.12.1992, iar ca furnizor extern -figurează TRI RE-CICLING INDUSTRIE 6600 — Saarbrücken, pentru lacuri, vopsele din poliester și chit cu întărire rapidă.

— În depozitul de produse inflamabile al SC INDES Sibiu erau depozitate 100 butoaie din tablă cu capacitate de 220 l, de proveniență străină, avînd un grad avansat de coroziune.

— 78 de butoaie erau etichetate cu specificația conținutului de grund, diluant și lac, iar 22 de butoaie strecurate (clandestine) avînd specificația de pesticide de tip ELIBOL 40. Aceste 22 de butoaie nu făceau obiectul contractului de import. La recepția mărfii de la firma PINE PARK SRL, în prezența reprezentantului firmei din Germania, dl. Gabriel Jäger, s-a constatat că marfa primită nu corespunde celor menționate în foaia de însoțire, găsindu-se un număr de alte 40 butoaie a 200 l fiecare cu un conținut neidentificabil.

De neînteles rămîne de ce specialiștii au hotărît ca butoaietele, cu un conținut neidentificabil, să rămîină în custodie pînă la recuperarea lor de către firma exportatoare și de ce nu s-a trimis din fiecare butoi laboratoarelor Ministerului Sănătății, pentru probe (laboratoarele de radiatii). Să conțină acele butoaie material radioactiv? Sau se păstrează un secret de stat?

Iată ce spune același fax de la Sibiu: „În urma verificărilor făcute din punct de vedere beta-global probele nu prezintă depășiri ale pragului de radiatii încadrîndu-se în valorile de 3,6 — pico

curie/l. S-au depistat reziduuri de săruri caustice sub forma unor săruri cristaline și parțial dizolvate, cu un conținut de Na (sodă caustică), cu un efect coroziv deosebit (pH = 12—13), ce produce arsuri în contact cu tesuturile epidermice; reziduuri industriale de natură organică cu un conținut mare în fenoli toxice, cu efect iritant asupra mucoasei bucale, epidermei și a tesutului conjunctival.

Nici unul din deseurile industriale nu prezintă certificate de garanție, nici termene. Autoritățile au mai descoperit și alte locuri de depozitare trecute sub tăcere. Dar toate acestea nu sînt decît ceretări de suprăfăță. În realitate, din punctul de vedere al radioactivității, nu se știe mai nimic. Trebuie să se facă o analiză toxicologică, completă cu gammagraf, care să identifice calitativ produsele prezente. Buletinele de analiză astfel obținute trebuiau să concluzioneze dacă substanțele respective sînt toxice. Și apoi, nu s-au verificat din punct de vedere alfa și gama global (calcificarea, evaporarea, depunerea), nu s-a stabilit dacă acele butoaie neidentificabile conțin izotopi, care este timpul lor de înjumătățire și posibilitatea de a trece în mediu. Faptul că sînt păzite de Poliție nu multumeste pe nimeni. Nici măcar pe specialiștii în probleme radioactive de la laboratoarele Ministerului Sănătății care au așteptat să facă verificările de rigoare. Dar în zadar! Există, probabil interesul ca această chestiune să fie rapid musamalizată și dată uitării, pentru că Germania a avut strasnică idee de a ne trimite butoaie din care se evaporă moartea.

Firma TRI ST INGBERT din Germania nu este degeaba urmărită de marile agenții de spionaj (INTERPOL)! Acolo trăiesc, se pare escroci de talie internațională, care și-au găsit prieteni și-n România. Rămîne de văzut cine trage sforile și cîte milioane se joacă pe capul afacerii cu deseuri neidentificabile.

MARIA TIMUC

TARA LA VREME DE IAF

Mafia din Satu Mare vinde rezerva strategică

Patrihoții nu lasă pe alții să vîndă țara!

În urmă cu circa un an, directorul Ioan Lăzăruțiu, de la VINALCOOL Satu Mare, a fost prins în flagrant delict cu o fraudă de circa 4 milioane de lei. Care era sozul și care lozul? Directorul Lăzăruțiu avea o relație mai mult decât amicală cu Ioan Moga, directorul de la ROMCEREAL Satu Mare. Acesta din urmă i-a pus, ca pe tavă, chintale întregi de cereale pentru a produce alcool! Circa 6500 litri de alcool dublu rafinat stau sub acest însemn al fraudei. Griul se cumpăra de la țărani la prețuri de învoială (maximum 8 lei per kg), iar alcoolul dublu rafinat se vindea la 100 lei kg în cea mai sordidă dugheană. Între timp prețurile s-au triplat. Toate aceste aranjamente s-au petrecut în perioada cînd unele județe ale Moldovei, după inundații și trei ani agricoli puși sub semnul întrebării, nu aveau griu pentru piine. Nici capitala nu avea. A fost nevoie de importuri de griu, inclusiv de griu furaj. Lăzăruțiu este doar schimbat din funcție. Grozavă severitate!! Prin sfiorări de culise, încearcă să scape de rigorile penale ale cazului. Mai mult chiar, încearcă să stopeze simulacrul de dosar penal intrat pe rol.

Lămpașul hoției se sparge la Sătmăr!

Inginerul Radu Horia a fost mai întii director la ISCIPI Vetis. Un fel de COM-TIM sătmărean. Unitate de creștere și de îngrășare a porcinelor. Soția sa, Doi-na Radu, a condus ani mulți secția agrară a județului de partid Satu Mare. La evenimentele dramatice din decembrie '89, domnul tovarăș Radu Horia a fost, literalmente, scos cu furcile de către muncitorii din unitate! Să vezi și să nu crezi. Asta-ți era omul și pomul. Asta-ți era conducătorul iubit și prețuit!

Prin relațiile sale multilaterale, și-a găsit repede serviciu la IAS Satu Mare, ferma Ardu. Cu metode neortodoxe, cu acolii inclusiv la poliție și S.R.I., a reușit din nou să devină director, la AGROZOOOTEHNICA. Ca un puian-dru în bișnițării, directorul H. Radu motiva că în luna februarie 1990 a dat în hrana oilor exact 37 tone de furaje concentrate! Bietele dobitoace nici n-au mirosit măcar furajele! Pe data de 10 martie 1992 inginerul Radu Horia a fost arestat. Sacul se umpluse ochi. Arestat pentru abuz în serviciu în dauna avutului public. Dar este acuzat, mai grav, pentru trafic de cereale, de furaje. Valoarea se ridică la peste ...nșpe milioane de lei.

Doi directori la pirnaie! Mafia agrară în panică!

Ioan Moga a fost mai întii inginer agronom la CAP Livada. Pe urmă președinte. Din cauza unor repetate nereguli, a insistenței cu care băieții de la economic îi păseau pe urme (și pe turme, să-mi fie cu iertare), a părăsit județul. A fost transferat la Stațiunea pentru cercetări ovine din Reghin, județul Mureș. Și aici a avut probleme cu

miliția. În anul 1984, Nicolae Babici, sprijinit de Ion Ceaușescu, a ajuns secretar cu probleme de agricultură al județului de partid de la marginea țării. Ioan Moga este readus imediat în județ. Pe fosta funcție a „tizului” cu agricultura, cu freză ondulată. După ce N. Babici a fost schimbat (atît de mult se aseamuea cei doi, incît sint ca frații siamezi: se iubesc, dar nu se suportă!), Moga devine director la ROMCEREAL, iar Babici la AGRIA (fostă AGROCOOP).

După revoluție, Ioan Moga și-a „dres” o firmă particulară, care făcea concurență neloială firmei la care era director: ROMCEREAL. Pe acte figurează propriul său sofer. Este vorba despre o primă unitate „SPICUL” din Odoreu, căci urmează și altele. A doua unitate este deschisă la Livada. Între alte potlogării, Moga a plasat de la ROMCEREAL citeva sute de tone de cereale la unitatea sa particulară! (SPICUL).

Hoția liberalizată

Printre vajnicii subordonați ai dlui Moga de la firma „COMPREST” Livada se numără Gh. Bozintan, fostul inginer șef al CAP Livada, subinginerul Chiran, „de la oi”, plus alți doi de la aceeași unitate agricolă finanțată nepermis de către Ceaușescu, pentru a demonstra că se poate, cînd nimic nu se putea! Așa a făcut și Gh. Gh. Dej, cu CAP Păulești, unde președintă era fosta sa prietenă Maria Zidaru. 1 kg de semințe de roșii 10 X Bizon a fost trimis cu elicopterul prezidențial de la București, la marginea țării! Ce conta?

Din actele doveditoare, profilul unității particulare „COMPREST” este strict delimitat: prestări de servicii în construcții! Unitatea nu are, în capitalul social, nici 1 m.p. de teren arabil! Ioan Moga își acordă propriile sale unități private din Livada suma de 1,4 milioane de lei din fondurile speciale ale „ROMCEREAL” Satu Mare, destinate de către Guvernul român țăranilor! Conform Hotărîrii guvernamentale nr. 565, din 15 august 1991, sint stimulați, în exclusivitate, producătorii agricoli! Iar nu bișnițarii și otrepele! Nu insistăm asupra formelor de creditare (prin plata lucrărilor mecanice, către AGROMEC-uri, prin procurarea de sămînță și îngrășăminte, la prețuri subvenționate de stat etc.); dar insistăm asupra celui de-al doilea aspect din excelența hotărîre guvernamentale, despre care țăranii nu

știu mare lucru. Prin Băncile agricole județene li se oferă credite fără dobîndă! Valoarea creditelor pe termen lung poate urca pînă la 50 la sută din prețul producției agricole contractate de către țărani! De acest „stipendiu” a profitat din plin Ioan Moga și ciracii săi. La 1,4 milioane de lei, pe care și i-a atribuit sieși, valoarea dobînzii se ridică la 420 000 lei! Dintr-un foc este o jumătate de milion.

Îngrășăminte, pe filiera Ungaria — Olanda

Este vorba de 2193 tone de îngrășăminte chimice livrate de către „ROMCEREAL” Satu Mare firmei particulare FELY Carei. Firmă care lucrează în stil mare, pe filieră Ungaria-Olanda! Este vorba despre îngrășămintele chimice simple și complexe destinate țăranilor! Îngrășăminte chimice cu preț subvenționat de stat! La cantitatea de îngrășăminte mîtrășită de Moga și ai săi nesătui valoarea se ridică la 17 milioane de lei!

Așadar, nu trebuie acuzat numai Guvernul (Roman sau Stolojan). Iată o hotărîre guvernamentală cu destinație precisă (565/1991), căreia tovarășia mafiotilor i-a schimbat destinația. Costul îngrășămintelor este diferențiat: 4938 lei una tonă de îngrășăminte chimice, la preț subvenționat de stat. Prețul cu ridicata este de 33 000 lei/tonă. La export, AZOMUREȘ livrează la 115 dolari tona de îngrășăminte! „ROMCEREALUL” Satu Mare, prin ingerința directă a traficantului Moga, a livrat către firma particulară FELY din Carei 2193 tone (alții spun 4 000 tone) de îngrășăminte chimice complexe, care au luat drumul Ungariei. La 80 dolari tona!

Sobolanii, în hambarul țării!

Printr-un TELEX special adresat filialei ROMCEREAL din întreaga țară, ROMCEREAL BUCUREȘTI avertizează, în mod expres, că se interzice categoric vinderea cerealelor către persoane fizice și către firme particulare! ROMCEREAL Satu Mare a vîndut însă într-o primă fază mai bine de 1 000 tone de cereale bișnițarilor și afaceriștilor.

După cum se cunoaște, din anul 1990 și pînă în prezent, au fost mai multe liberalizări de prețuri la cereale. Să presupunem că pe 17 martie 1991 a intervenit o majorare a prețului la griu. De

altfel, după cum de asemenea se cunoaște, prețul de achiziție al griului a crescut de la 8 lei la 23 lei! Cu semnătura lui I. Moga se vindeau cereale la prețuri antedatate!? Diverși particulari au profitat de acest haos. Firma „SAMAX” din Satu Mare (diriguitorii pe față și din umbră sint dnii Todociuc, directorul Băncii Agricole județene, Ilie Crăciun, fost director adjunct la incîlcita Direcție agricolă județeană, plus alți corifei de la varii nivele). Domnul-tovarăș Moga le-a pus sub diafanele boturi ale acestor cîțari 300 tone de cereale înainte de majorarea prețurilor! Cerealele au rămas în incinta bazei de recepție. Numai diferența de preț liberalizat este de 46 milioane de lei!

De la Valea Măriei la Dealul Mitropoliei

Cîte capete de acuzare sint împotriva lui Moga? Pe 4 aprilie 1992, Ioan Moga a fost arestat. La scurt timp a fost eliberat. Pe cauțiune! A fost din nou arestat! În păienjeniișul acestor relații obscure, s-au descurcat de minune cei doi procurori, dnii Cristescu și Arpi Selek. Felicitări pentru frumosul curaj tînăr, bărbătesc și competența dovedite! Aici trebuie să punem o vorbă de cinstire și pentru dnul Ioan Dohotaru, șeful serviciului economic de la Poliția județeană. Nu le va fi ușor, celor trei (triumviri) nici de aici înainte. Mafia este cumplită. Iar relațiile sint înspăimîntătoare.

Că mahării agrarieni au pile și la Poliție și la S.R.I. nu e de mirare. Cei doi directori încătușați au făcut parte din toate comisiile și comisiunile. Avocatul apărării, Petru Janai, este un fost milit. Militist a fost și Vasile Moș. Au făcut avocatura pe cartelă, la cursurile destinate lor și numai lor. Între Valea Măriei (vestit loc de chiolhanuri ale sătmărenilor) și Dealul Mitropoliei, sintem incumostințați că dl. Vasile Moș se zbate ca pește în ape tulburi. Potlogarii trebuie salvați cu orice preț, intrucît atrag după ei un șirag de hoți și afaceriști notorii. Vasile Moș, milițianul adjunct al academiciului civil Al. Bîrlădeanu, este pe fază. Căci Ioan Moga a fost din nou eliberat. Pe cauțiune. Fără să fi achitat sumele exorbitante cu care a prejudiciat statul și pe noi înșine, cetățenii onorabili ai acestei țări năpăstuite de soartă și ticăloși.

Urmărirea abia începe

O comisie de inspectori și referenți contabili de la „ROMCEREAL” București a sosit la Satu Mare. S-au lansat două anchete. Una pe linie de profil, condusă de reprezentanți ai Bucureștiului, alta pe linie de poliție economică, dirijată de serviciul economic al Poliției județene al cărui șef este imbatabilul Ioan Dohotaru.

Sugerăm dlui general-maior Costică Voicu, șeful economicului pe țară, să trimită întăriri la Satu Mare! Nemernicii s-au atins și de rezerva strategică de griu a țării. Rezervă intangibilă!

La Satu Mare a detonat unul din tuburile exploziei din rețeaua de cereale a mafiotilor. Urmărirea penală este abia la început!

DORIN SALAJAN

O moștenire cu cîntec...

În 1981 Eugen Gr. Grigoriu a decedat, lăsînd în urma sa ca moștenitori pe Eugen Grigoriu (fiu), Ștefan Grigoriu (fiu), Hîrean Violeta (fiică) și Ecaterina Grigoriu (soție).

Dintre toți copiii decedatului doar Ștefan Grigoriu locuia în casa părintească, ceilalți doi locuind la Timișoara (Eugen Grigoriu) și la Tîrgu-Jiu (Violeta Hîrean).

Imediat după deces, toți cei patru moștenitori s-au prezentat la Notariatul județean din Tîrgu-Jiu. Aici Ștefan Grigoriu, a fost întrebare de notariu șef unde locuise pînă în acel moment. „La Curtișoara, în casa părintească” — a venit în mod firesc răspunsul. Dar mama și frații săi au negat, afirmînd că Ștefan Grigoriu nu locuise niciodată acolo.

Situația a căpătat apoi o turnură neașteptată și tragică în același timp. Ștefan Grigoriu și-a aflat familia coalizată împotriva sa din motive pecuniare: îndepărtarea de la moștenire. Este momentul să spunem că, la acea dată, Eugen Grigoriu era conferențiar dr. la Facultatea de Zootehnie din Timișoara și secretar p.c.r. al facultății dar și întim al prim-secretarilor din județul natal, Gorj, Violeta Hîrean era contabilă la Direcția Sanitară Județeană, iar soțul ei, Vasile Hîrean, ocupa funcția de membru în comitetul p.c.r. Gorj.

11 luni în cort

Fără a dispune de o hotărîre judecătorească în acest sens, Ecaterina Grigoriu, Eugen Grigoriu și Violeta Hîrean au procedat la evacuarea forțată a lui Ștefan Grigoriu și a familiei sale.

Se întîmplă uneori ca destinul să dezbine și să înrăiască o familie, să-i facă pe membrii ei dușmani irevocabili. rea pornește de la avere, așa cum este și cazul familiei Grigoriu din comuna Bumbesti-Jiu, sat Curtișoara, județul Gorj. Acest conflict fratricid dacă în evoluția lui - întînsă pe un deceniu - nu ar fi intervenit abuzuri greu de imaginat, culminînd

ÎN ATENȚIA PROCURORULUI GENERAL AL ROMÂNIEI

De necrezut!

O mamă își vîră fiul în

După lungi parlamentări, Ștefan Grigoriu a fost admis într-o cămăruță înslăbră. Ulterior, a introdus acțiune în justiție pentru pronunțarea partajului, dar Judecătoria Tîrgu-Jiu, prin sentința civilă nr. 2 477/26.05.1983, a calculat greșit masa partajabilă, incluzînd în aceasta dreptul soției supraviețuitoare și imbutășirile aduse de Ștefan Grigoriu gos-

podăriei din Curtișoara în decursul anilor. Nemulțumit, Ștefan Grigoriu a declarat recurs. Tribunalul Județean Gorj a îndreptat situația dar hotărîrea pronunțată (nr. 1 083/18.10.1983) a rămas fără efect, pentru că recurentul a fost din nou evacuat. Timp de 11 luni a „locuit” în curtea casei părintești, într-un cort.

pentru simplul motiv că familia Ștefan Grigoriu rămăsese fără adăpost.

Procese inscenate

Dar inscenările judiciare — și nu numai judiciare — de abia acum încep. Astfel, în 1984 Ecaterina Grigoriu își cheamă

în justiție fiul pentru săvîrșirea infracțiunii de lovire a cărei victimă ar fi fost, dar judecătoria Tîrgu-Jiu, prin sentința penală nr. 305 respinge acțiunea, considerînd-o calomnie. De precizat că pentru a-și „înfunda” fiul, Ecaterina Grigoriu și-a provocat răni și a chemat în fața instanței martori mincinoși.

În 1987 a avut loc o altă inscenare: izbucnirea unui incendiu la locuința Ecate-

ȘTIINȚA FĂRĂ CONȘTIINȚĂ NASTE MONȘTRI

Un parlamentar de meserie tortionar

Demonstrind singură împotriva dictaturii

Pentru o informare cât mai obiectivă, recurgem la un scurt istoric. V.M. Enache, în urma unor nedreptăți repetate suferite la Antrepriza Teleaien (actualmente INSPET S.A.), Brigada 2 Vest, unde lucra ca lăcătuș, se hotărăște să iasă în stradă și să manifesteze, la data de 8 martie 1989, în fața Comitetului Central al P.C.R., împotriva lui Ceaușescu și a dictaturii comuniste. Repetă acțiunea de protest la 16 martie 1989, în fața statuii lui Mihai Viteazul din București, cerind să se facă dreptate. Pe pancartă pe care o purta scria, printre altele: „Dacă supăr pe cineva cum cer să mi se facă dreptate, rog să fiu omorâtă conform indicațiilor pretioase date de domnul Nicolae Ceaușescu”. Desigur că repercusiunile n-au întârziat să apară. Izbutește, totuși, să iasă în stradă a treia oară, la data de 28 septembrie 1989, în Piața Universității, între orele 12-13, purtând o altă pancartă. Este ridicată de doi „tovarăși” din mulțimea de oameni care o priveau, dusă la Militia Capitalei, unde „a fost anchetată, maltratată, torturată”. În jurul orei 23 ale aceleiași zile un echipaj din partea Militiei Județului Prahova a venit pentru a o prelua. După încheierea formalităților de rigoare, a fost transportată la Militia Județului Prahova unde precizează că l-a întâlnit pe locotenent-colonelul Victor Marinescu. Declară că a fost torturată și aici și asigură că „i se va respecta dorința de a fi omorâtă conform indicațiilor pretioase date de Nicolae Ceaușescu”.

Mecanismul implacabil de zdrobire a conștiinței

Pe 29 septembrie 1989, în jurul orei 11, Viorica E. a fost transportată mai departe pe „traseul” dinaintea stabilit, la bordul unei Dacia. Însoțită de doi militieni îmbrăcați în civil, fără ca ea să aibă știință încotro merge. Astfel a ajuns la „noul loc de detenție, renumita puscărie de deținuți politici Săpoca, Buzău”. Cităm, în continuare din declarația Vioricăi Enache: „...aici făcându-mi-se primirea de către tovarășul director Nicolau Anton și așa-zisi doctori-călai în halate albe”. A fost repartizată la secția a douăspate, numită și de „recuperabili”. Condițiile în care era „tratată” erau groaznice. Menționează în declarație că printre cei care au torturat-o, fizic și psihic, s-a numărat și medicul-director Nicolau Anton. La 22 octombrie 1989, reușește să fugă din spital, sărind gardul masiv, înalt de peste doi metri și cântărit cu sîrmă ghimpată. După unele peripeții determinate de fuga precipitată, ajunge la Ploiești — și apoi în comuna natală. La data de 14 noiembrie — cu o lună aproape înainte de căderea dictaturii ceaușiste și în zilele faimosului congres ultim al Partidului Comunist — este „ridicată” cu forța de acasă, în stilul faimoaselor arestări din anii '50. Usa îi este spartă, este lovită, imbrincită într-o mașină, dusă

din nou la Militia Județeană Ploiești, unde are o nouă întrevvedere cu același colonel Marinescu Victor. Cu cătușele la miini este dusă înapoi la Săpoca — Buzău.

Biletul de ieșire din spital — un document elocvent

Am ajuns în posesia biletului de ieșire din spital corespunzător celei de-a doua internări forțate. Reproducem ceea ce conține acest document care ni se pare mai grăitor ca lumina zilei. În partea de sus stă scris numele „unității sanitare”: Spitalul Neuro-Psihiatrie Săpoca. Alături (atenție la această dată!) data întocmirii: 16 decembrie 1989. Dată care coincide începutului manifestărilor de la Timișoara. Deducem s-a înscris numărul foi de observație care vizează „tratamentul” aplicat „pacientei”: F.O. nr. 7110/1333. După inerenta înscriere a numelui „bolnavei” și vârstei de atunci (25 de ani: poate cea mai frumoasă vîrstă a tinereții!), citim și a domiciliului, urmează diagnosticul: „Decompensare depresivă cu elemente interpretative la o personalitate dizarmonică de tip iritabil-impulsiv”. Se mai specifică perioada ultimei internări: 14.11.89—16.12.89. Care este rezultatul foi de observație? Cităm: „Pacientă internată de urgență readusă de org. M.I. pentru neliniște psihomotorie. Idei interpretative de relație. Idei de reformă socială, iritabilitate-impulsivitate”. Care a fost tratamentul ce i s-a aplicat? „A urmat tratament sedativ-tranchilizant. Externată ameliorată”. Ne permitem, pentru prima dată în cursul acestui articol, să ne întrebăm: adică telexul cum „externată ameliorată”? Adică i s-au „ameliorat” — sau i s-au scos definitiv din cap — ideile de reformă socială?

O parafă care nu poate fi ștersă

În afară de „control prin dispensar teritorial și cabinet de psihiatrie” — lucru care i-a fost recomandat tinerei — în rezultatul foi de observație se specifică și tratamentul urmat: „Levomepromazin 1x1 cp/zi, Haloperidol 25 pic x 2 ori/zi, Roparkin 2 cp/zi”. Sub toate acestea stă măturie de autentificare stampoila

spitalului de Neuro-psihiatrie Săpoca, stampoila personală a „doctorului Nicolau Anton, medic primar psihiatru, gradul I” și semnătura acestuia.

Sfînta anticipație politică

Mi-am pus și eu întrebarea pe care v-ați pus-o și dumneavoastră: de ce externarea „pacientei” și numai a ei s-a produs fulgerător, în privă, cînd ea era anunțată, de obicei, după mînturia Vioricăi, cu cel puțin cîteva zile înainte? Și de ce tocmai pe 16 decembrie 1989? Pentru a nu specula exagerat, să reproducem declarația Vioricăi Enache: „Pe 16 decembrie 1989, fiind sîmbătă după amiază, m-am pomenit în celulă (vizitată) de către tov. Nicolau Anton, adresîndu-mi-se să-mi iau calabralicul că voi fi pusă în libertate. La cele comunicate, eu m-am opus, iară tov. N.A. și-a schimbat strategia, comunicîndu-mi că mă transferă la o altă puscărie. De această dată

am acceptat, fiind convinsă că voi fi transferată. Nu după mult timp, la bordul unei mașini mici (salvare) care îl transporta pe tov. N.A. ne-am pus în mișcare. Pe traseu tov. N.A. mă chestiona dacă în cazul că voi fi pusă în libertate, mai am de gînd să ies în stradă să manifestez. Răspunsul meu fiind că: dină la repunerea mea în drepturi voi continua această formă de protest. La ieșirea din orasul Buzău a făcut pană la mașină: după remedierea penei, ne-am continuat drumul. În apropiere de Ploiești, tov. N.A. mi-a înmînat biletul de liberare, după care mi-a comunicat: că Ceaușescu va fi înlocuit nu peste multe zile, că deia la Timișoara se repetă ce a fost la Brașov în 1987. Iar de această dată sînt condițiile create de a-l înlătura pe Ceaușescu. M-a sfătuit ca pe tot parcursul manifestărilor de stradă care vor avea loc, eu să nu particip, deoarece mi-am dat tributul de singe și mi-am luat partea de lovituri și-ar fi cazul să-i mai las și pe alții să sufere, deoarece Ceaușescu va pica. După care m-a întrebat dacă am unde înnopta în Ploiești sau dacă mai prind vreo cursă spre casa părintească. Ajunși în Ploiești am fost debarcați în apropierea Farmaciei nr. 2. Mi s-a recomandat de către tov. N.A. să urmăresc evoluția evenimentelor și o să-i dau dreptate. Că nu după mult timp el, Nicolau Anton va fi promovat și va ajunge în cel mai înalt comitet de conducere al țării”.

Portretul unui deputat influent

După opinia unor colegi d-nul Nicolau ar apărea ca un „deputat complet neutru în Parlament”. Ceilalți deputați mi l-au caracterizat ca pe „un tip blănin, linistit, vesnic zîmbitor”. Ca singurul reprezentant al Comunității Elene în Parlamentul român nu trebuie să mai subliniem de ce putere și ce poziție covârșitoare dispune. După cîte știm, din surse neoficiale, l-a însoțit pe d-nul președinte Ion Iliescu la recenta sa vizită în Grecia. Probabil că rolul dumisale în semnarea contractelor între partea română și cea elenă n-a fost deloc minor.

MIHAIL GĂLAȚANU ■

Reversul medaliei

uiu. Autorul urma să fie, de-Grigoriu. Numai că pompierii ADAS sosiți la fața locului ceta cauzele sinistrului au eluzia că acesta fusese provocat de casa. În același an, rolul a început să fie vizitat Bucura de la Securitatea ju-

nai multe ori neînțelege-prezentat cititorilor noștri tarea unui om nevinovat.

scărie!

„a „recomandat” să-și vadă nai precis să plece din Curti- că altfel nu-i va fi prea nu i-a fost. 1. Irziu, deci în 1988, UJCAP, Vasile Hirean, a introdus A.P. Curtișoara o acțiune în litind instanță ca Ștefan Gri- e obligat să părăsească tere- își construisese casa, teren

acordat prin hotărîrea de partajare a Tribunalului Județean Gorj. Deși între UJCAP și CAP Curtișoara au apărut în cursul procesului anumite neconcordanțe, Judecătoria Tîrgu-Jiu a admis în cele din urmă (sentința nr. 3 099/7.06.1988) cererea în revendicare formulată de UJCAP și a dispus obligarea pîrîtului la evacuarea terenului în suprafață de 1 552 m.p.

Tot în 1988, Ecaterina Grigoriu își acționează fiul în judecată pentru ca acesta să respecte granița dintre cele două proprietăți. În proces au fost introduse din nou UJCAP și CAP Curtișoara care, au adoptat — din nou — atitudini contradictorii. Cu toate acestea, sentința civilă nr. 560/20.10.1988 a dat cîștig de cauză Ecaterinei Grigoriu.

După decembrie 1989 situația s-a agravat. Prin dosarul penal nr. 9043/1990, Ecaterina Grigoriu solicită condamnarea fiului. Instanța, în loc să releve ilegalitatea și netemeinicia hotărîrii din 1988, condamnă pe pîrît la o pedeapsă de un an la locul de muncă. Ștefan Grigoriu nu a efectuat pedeapsa fiind bolnav, fapt dovedit prin certificate medicale de necontestat. Procuratura Județului Gorj a cerut comutarea pedepsei în privare de libertate. Așa se face că la începutul lunii aprilie a.c., Ștefan Grigoriu a fost arestat. Deși sesizată, Procuratura Generală a României nu a declarat pînă acum recursul extraordinar, confirmînd astfel abuzurile săvîșite timp de peste un deceniu de „mafia comunistă din justiția gorjeană.”

LUCIAN TUDORANCEA ■

În 1974 mă aflam într-o unitate militară din Medgidia, unde îmi satisfăceam stagiul militar ca „elev t. r.”. În aceeași companie se afla și profesorul de istorie Marin Trușcă, originar dintr-un sat oltelesc. Fiind pasionat pentru politică, el a îndrăznit să critice regimul comunist încă de cînd era student la Universitatea din București, propunînd în scris lui Ceaușescu, scindarea PCR în două: o fracțiune comunistă ce ar fi cuprins vreo 10 la sută din membrii existenți atunci (1970) și una de orientare social-democrată. Spunea M.T. că imediat a fost luat în primire de un colonel de securitate care l-a „prelucrat” și supravegheat pînă la absolvirea facultății. E interesant de menționat că el reușise să discute cu Gheorghe Cristescu la care intrase prin mijlocirea unei nepoate a fostului lider comunist. Bătrînul comunist i-a relatat multe din tainele comunismului la care fusese participant încă din timpul lui Lenin (pe care îl văzuse la Moscova). M. T. a folosit aceste măturii la întocmirea lucrării de diplomă. Ca răsplăt, Dumitru Almaș i-a dat nota 6 la examen numai „să scape de el” și să fie pe placul șefilor roșii. Ca profesor într-un sat vasluian unde a fost repartizat M.T. s-a „bucurat” de grija „părintească” a securiștilor, fără a se lăsa intimidat. Îl chemau și îl interogau periodic, el ripostînd curajos „cu textul clasicilor pe masă”. Ajuns militar, povestea peripețiile cu haz, ca și cum ar fi fost vorba despre altul. Avînd umor, îi caricaturiza strașnic pe zbirii, amuzîndu-ne corios. Într-o zi este luat de ofițerul C.I. al unității, i se percheziționează valiza, i se iau revistele aduse de acasă. După percheziție, dispare o săptămînă din unitate. La întoarcere îmi povestește că a fost urcat într-o dubă și transportat la Spitalul Militar din Constanța, fiind ținut „degeaba” în clinica de psihiatrie. Spunea că o doctoriță „foarte frumoasă” discuta cu el din cînd în cînd, fără a-i administra vreun tratament. La externare, mi-a arătat biletul cu diagnosticul „sîndrom discordant”. Sigur că mi l-a arătat, ca să-i „traduc” pe înțelesul comun diagnosticul. Așadar, lebut de schizofrenie. Fiind om pașnic, l-au lăsat să-și termine stagiul militar. În 1979 mă vizitează în Bacău. Aflu că scrisorile ne erau citite de securiști, apoi reținute, încît ne-au întrerupt comunicarea. L-au izolat și de alți cores-

pondenți. În răstimp revenise la post, dar după multe hărțuiri cu securiștii din Vaslui s-a trezit înghîțat, pus într-o dubă și internat la Spitalul de neuro-psihiatrie „Socola” din Iași. Faptul s-a petrecut în 1977. Aici a fost ținut 72 zile, fără a ști ce boală are. Văzîndu-se neglijat de medici, din plictiseală, îi întreba ce intenție au asupra-i. Nu i se spunea ceva precis, se simțea prizonier. Declară greva foamei. După cîteva zile, directorul spitalului, Petre Brînzei, intră în salon și îi zice rîzînd: „Ei, cum e Marine, renunțăm la greva foamei?” I-a răspuns că renunță dacă va fi lăsat liber. Directorul îi promise că îl va externă dacă renunță la greva foamei. Conșiliul de medici îl declară „personalitate revoluționară accentuată” și îl sfătuiește să se cumințească. După externare, i se refuză reluarea activității, primul secretar Tănase „alungîndu-l din județul lui”.

„Du-te la oltenii tăi, să faci ce-or ști cu tine!” i-a strigat Tănase. A plecat la Craiova dar nu i s-a permis a profesa, a ajuns muncitor necalificat pe șantier. Aici era supravegheat intens de securiști, dar se resemnase, nu-i lua în seamă. Cînd m-a vizitat era proaspăt angajat ca muzeograf în Craiova. Nu știu ce soartă o fi avut în continuare, dar zicea atunci, în 1979, că se însoară și „așteaptă vremuri noi”. Cit a stat internat la „Socola” i s-au dat „niste pastile pe care le arunca”, nu a fost tratat în alt mod. De fapt, el era ofensat fiindcă îl desconsiderau. Zicea că a depistat încă 7 „pacienți” ca el în spital. S-ar zice că la „Socola” medicii psihiatri nu se simchiseau de „pacienții” furnizați de Securitate. Pur și simplu îi lăsa să trîndească, după expresia lui M.T. Probabil că autoritatea profesională și politică a prof. dr. Petre Brînzei era un scut de protecție pentru năpăstuiții aduși de securiști în spital. Cert este că la moartea reputatului psihiatru a fost organizat un cortegiu funerar „cum nu mai văzuse Iașul”, ca recunoaștere a binelui făcut conștătenilor. Cazul relatat aici vădește că nici el nu a putut refuza „internările” impuse silnic de securiști, dar nu a permis excese în practica medicală din unitatea pe care o conducea. Putem afirma oare că a făcut jocul regimului? Mai corect ar fi să zicem că a dejucat intențiile călailor.

CONSTANTIN P. VORNICEASA ■

IZBÎNDA

Am avut norocul să cunosc mai multe dintre orașele mari ale planetei.

Am dormit în hoteluri sau în casele unor prieteni din New-York, Los Angeles, Lisabona, Glasgow, Berlin, Viena, Barcelona, Ierusalim.

Sprie dimineață, eram cuprins întotdeauna de o neliniște pe care n-am reușit să mi-o explic decât într-un târziu.

Ea nu era provocată nici de ambianța nouă în care mă aflam, nici de problemele pe care le aveam de rezolvat în timpul călătoriei respective.

Anxietatea mea era datorată absenței unor sunete familiare oricărui bucureștean.

În acele orașe de vis, inundate noaptea de lumini, cu magazine îmbelșugate care te ispăseau să le contempli ca pe niște expoziții, nu auzeam, când se iveau zorii, cocoșii, de parcă pasărea aceasta, vestitoarea victoriei asupra tenebrei, n-ar exista decât în partea noastră de lume.

Oricite bucurii cu firme strălucitoare s-ar fi ivit, ca în cea mai costisitoare metropolă, oricite blocuri cu multe etaje s-ar înălța, oricite mașini ultimul răcnet ar apărea pe străzile capitalei, ea rămâne în continuare un sat urias, ai cărui gospodari n-au nevoie de ceasuri, de ora exactă obținută la robot sau aflată de la radio, din moment ce există o viețuitoare riguroasă ca un mecanism, care marchează trecerea timpului și salută zorii înaintea tuturor.

Trezindu-mă mereu către orele patru ale dimineții, ascult ca pe o muzică divină cocoșii care își revărsă cântecul deasupra Bucureștiului și, de fiecare dată, îmi spun că izbînda noastră împotriva întinericului nu are cum să mai întârzie.

GEORGE ARION ■

ZONA DE TANDRETE

MEGAMIX

Private-party

● STEVIE WONDER va fi cap de afiș la marele concert de binefacere „Hands Across The World”, organizat sub tutela UNICEF și a fundației „Save The Children”. Evenimentul va avea loc pe 12 septembrie, anul acesta, și va reuni mari stele ale muzicii: Prince, George Michael, Paul Simon, Peter Gabriel, Paul McCartney.

● Recentele concerte ale trupei irlandeze U 2 în Los Angeles, au adunat o mulțime de celebrități locale: Robert De Niro, Julia Roberts, Sean Penn, Tom Cruise, L.L. Cool J, Axl Rose. Intorși din turneul american, U 2 vor susține în vara aceasta, la 20 iunie, cel mai mare concert al lor, în Manchester, pe o scenă ridicată în Heaton Park. Capacitate: 100 000 locuri.

● Părea ciudat, dar „Pump Up The Jam” și „This Beat Is Technotronic”, primele mari succese ale trupei TECHNO-TRO-NIC, nu sunau așa cum le știam noi. Pe scena Sălii Palatului vocile erau altele. De data aceasta nu numai microfoanele au fost de vină. Adevărul este că Technotronic și-a schimbat componența în mai multe etape, din 1989 pînă azi, aproape fiecare disc single fiind lansat cu alți soliști vocali. După Felly, Ya Kid K și McEric, ultimii veniți sînt actualii Melissa B și McEinstein. Ea este născută la 1.04.1972 la Londra, el la 4.03.68 tot la Londra. Primul lor disc single a fost „Turn It Up”.

● La 8 iunie BONNIE TYLER va împlini 38 de ani. Anul '92 marchează în cariera ei artistică o nouă perioadă. Nu ne referim la concertul de la Sala Palatului ci la noul ei album, „Bitterblue”, apărut în luna aprilie, după trei ani de absență și cotat de specialiști cu trei stele (foarte bun). Dintre titluri semnalăm: „He's Got A Hold On Me”, compus de Nik Kershaw, „To The End Of Time”, în duet cu Dan Hartman, „Love Is In Love Again”, în duet cu Giorgio Moroder. Bonnie Tyler a debutat în 1978 cu albumul „Lost In France”.

● GUNS'N' ROSES sînt din nou suspecti de a se afla într-o perioadă de tensiune, fapt remarcabil cu ocazia participării lor la concertul „Freddie Mercury Tribute”. Se spune că Axl Rose a refuzat să participe la repetiții și a cerut o cabină separată, iar după spectacol a „trădat” trupa, dispărînd la braț cu Liza Minelli, la un „private-party”. Acest comportament ciudat al său se datorează unui mai vechi conflict cu membrii trupei, de cînd aceștia i-au refuzat unele compoziții pentru a fi incluse în albumul „Use Your Illusion”. Axl pare din ce în ce mai nemulțumit de actuala componență. Între timp „Guns'N' Roses” vor dona încasările de la noul single, „Knockin' On The Heaven's Door”, fundației „Mercury Phoenix Trust”.

● WHITNEY HOUSTON, vedetă de film. Absență de la un timp din topurile muzicale, ea va apărea în curînd pe marile ecrane alături de Kevin Costner, în filmul produs de casa Warner, „The Bodyguard”.

● JANET JACKSON contribuie la succesul răsunător al comediei „Mo' Money”, lansînd cu ocazia aceasta un nou cîntec în duet cu Luther Vandross.

● KISS, „nașii” stilului „ham-glam”, vin cu încă un succes de top după „God Gave Rock'n Roll To You”. Apariția noului single, „Unholy”, coincide cu turneul lor în Marea Britanie, început pe 16 mai la Glasgow.

MIRCEA ZANE ■

FILM

TUSEA ȘI JUNGHIUL

Mircea Daneliuc:

„Cine-i harnic și muncește
are tot ce vrea,
Cine-i lenes și chiulește
are tot așa!”

— A sosit, în sfîrșit, momentul premierei la „Tusea și junghiul”. Din cite îmi amintesc, Mircea Daneliuc, filmul acesta are o istorie lungă.

— E primul lucru care mi s-a permis să-l fac după „Iacob” și sînt „agățat” cu filmul acesta din perioada aia. După ce am prezentat decupașul, tov. Dulea s-a răzgîndit, realizînd că nici măcar un basm nu e o idee prea fericită — din punctul lui de vedere. În primul rînd mi-a cerut să-i schimb titlul, care era „Fata moșului și a babei”. Nu putea să admită apariția unui astfel de titlu pe ecrane și în presă, atîta vreme cît la C.C. domneau cei doi consorți. Dar nici nu putea să-mi spună că o identi-

fică pe „tovarășă” cu baba, iar pe moș cu „tovarășul”. El îmi tot cerea — fără argumente — să schimb titlul și eu îl tot întrebam de ce. Așa am dus-o pînă a venit revoluția. Al doilea lucru care nu i-a convenit a fost faptul că în decupașul meu nu exista o recompensă pentru noțiunea de harnicie. O știm cu toții, fata moșneagului e bună și harnică, drept pentru care, în basm, ea e recompensată. Ori, din filmul meu se trage concluzia românească după care cine-i harnic și muncește are tot ce vrea, cine-i lenes și chiulește, are tot așa. În plus, făcusem anumite mutații în basm, fără să alunec în afara spiritului lui Creangă. Dar nunta care se anunța în

final n-am rezolvat-o în sensul măritîșului fetei moșneagului, ci prin căsătoria dintre moș și Sf. Duminică — chestie pe care Dulea nu putea s-o accepte; cum să existe o a doua babă care să-l la locul celei dintîi?

— Deci, este un basm într-o viziune mai... specială.

— Nu-l afit un basm, ci o comedie, hai să-i zicem, de esență folclorică, pentru că am topit în el și foarte multe elemente din amintirile lui Crean-

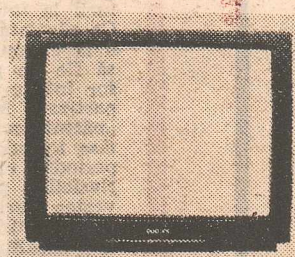
gă. Am avut o distribuție foarte bună. — Olga Tudorache, Ernest Maftei, Cecilia Bîrboră și o debutantă în rolul fetei babei, Liliana Mavriș — și o echipă care este cam aceeași de la „A uosprezecea poruncă”. Florin Mihăilescu la imagine, scenografia: Aliona Stancu, Svetlana Mihăilescu la costume. De altfel am lucrat simultan la cele două filme, ele fiind două elemente complet distincte. „Tusea și junghiul” iese abia acum și din pricina unor ierni care, în ultimul timp sînt din ce în ce mai diluate la noi. În esență, as zice că nu e chiar un film „folcloric”, așa cum sîntem obișnuți să considerăm noi această noțiune, ci o peliculă concepută în spiritul picturii naive.

A consemnat
LIANA TATOS ■

TELEVIZIUNE

Deși n-am zice că de data aceasta Televiziunea ne oferă o săptămîină spectaculoasă, vă semnalăm, totuși, cîteva din programele sale

Deși n-am zice că de data aceasta Televiziunea ne oferă o săptămîină spectaculoasă, vă semnalăm, totuși, cîteva din programele sale.

● „Telecinemateca” de marți. 19 mai (ora 20.45) a primit cadou de la Biblioteca Americană pelicula „Omul cu mina de aur”, producție S.U.A. a anului 1956. Melodramă desfășurată în lumea toxicomanilor și a tripourilor, este o fericită ocazie de a-l revedea pe Frank Sinatra.

● Miercuri, 20 mai, favoriții sînt iubitorii de fotbal, care vor avea prilejul de a urmări două meciuri. La ora 18.50 transmisiunea directă de la București, comentată de Cristian Topescu — înfîlnirea dintre România și Țara Galilor în preliminariile Campionatului Mondial '94, iar la ora 21.15 — Sampdoria Geno-

va — F.C. Barcelona, în Finala Cupei campionilor europeni, o transmisiune directă de la Londra, comentată de Dumitru Graur.

● Joi, 22 mai, la ora 22.20 din nou Lucia Hossu-Longin cu cea de-a treia parte a „Memorialului durerii”. Va fi, poate, cel mai incredibil episod, incredibil dar adevărat — evadarea deținuților din Triunghiul morții: Baia Sprie, Valea Nistrului, Căvnic.

● Deosebit de promițător pare sumarul a ceea ce Petre Magdin a intitulat „Magazinul de la miezul nopții” — De vineri pînă vineri, Noutăți hard, sport, Poliția... pe fază, clienții tribunalelor urmăriți de Lucian Ciuchită, muzică, multă muzică — s-ar putea să ne țină treji o

bună parte din noapte. Vom vedea!

● Sîmbătă avem de ales între două filme, sau, de ce nu?, le putem urmări pe amîndouă. La ora 20.45 partea a doua a producției italiene „Prințul deșertului”, cu Rutger Hauer, Omar Sharif, Elliott Gould, iar la 22.45 al doilea episod din noul e. al „Twin Peaks”, producție S.U.A.

● Vă semnalăm și filmul artistic de duminică, 24 mai, ora 20.45, cu Michel Piccoli, Jean Mark Tribault, Nadine Alari în regia lui Jean Chapot. Acțiunea lung metrajului „Doctorul Teyran”, ne poartă în lumea chirurgiei de excepție, ce se împletește, întîmplător dar tragic, cu lumea gangsterilor.

Grupaj realizat de
LIANA TATOS ■

DACA NU ATI VIZITAT CERF '92, FLACARA VA OFERA CARTILE DE VIZITA ALE UNOR PARTICIPANTI DE PRESTIGIU

MINOLTA ROMANIA SRL

Str. Finlanda 12, sector 1
Cod 71212 București

Telefon: 33 14 91

Telex: 11 541

Telefax/Service: 79 63 31

Sergiu Budu
DIRECTOR GENERAL

Mihai Lungu
DIRECTOR VINZARI

Cele mai noi tehnologii ale industriei Japoneze pentru echipamente de birou, **copiatoare** (inclusiv color) **telefaxuri** și **imprimante laser**, incluzând **asistență completă permanentă, autorizată** pe tot teritoriul României.

SYSTEM PLUS INTERNATIONAL SRL

Str. Zăgăzului nr.10, ap.25
Sector 1 - București

telefon/telefax
79 13 91, 10 8342

Sanda Maican
PREȘEDINTE

Computere, imprimante, scannere, digitizoare, plottere, echipamente periferice pentru PC-uri și notebooks; asistență tehnică, service. Distribuitor autorizat pentru: Dell Computers, Hewlett Packard, Inversion Computers, Houston Instrument, Summagraphics, și Microtek.

COMTEK...

**cheltuieli, profit,
investiții**

Lumea este invadată de **tirguri și expoziții** începând cu cele de articole casnice și ajungând până la cele de aparate aerospațiale. Există **leaderi mondiali** în acest domeniu de maxi-publitate și propagandă tehnologică. Unul dintre ei este REEAD - companie americană faimoasă în organizarea de tirguri și expoziții. Un grup de 25 de specialiști se hotărăsc să se desprindă de REEAD (Chicago) și să lucreze independent. Ies pentru prima dată în lume la Mosova în 1991 prin organizarea primei expoziții internaționale sub numele de **COMTEK Computer Technology Exposition**. Și-au păstrat sigla și nu fără motiv. Aria lor de expunere este în continuă expansiune cuprinzând probleme cum sînt: tehnologia calculatoarelor, produse electronice, tehnologie și telecomunicații, prelucrarea și distribuția mărfurilor alimentare, comerțul exterior și tehnologia imaginii. Au în proiect pentru acest an deschiderea a încă 3 expoziții: două la Moscova și una la New York. COMTEK-ul are putere de decizie, prospecție și opțiune în privința țărilor în care urmează să aibă loc expoziția. În acțiunile de organizare propriu-zisă sînt sprijiniți de sponsorii locali deoarece numai aceștia cunosc activitățile economice specifice din țara respectivă. Prețurile pe care le practică depind de costul pieței locale. În România a trebuit să ceară doar... 225 dolari pe metru pătrat, pentru toată suprafața ocupată cu standul. Whirlpool (Italia) care a prezentat articole de uz casnic general și cupatoare cu microunde, prin distribuitorul sau român, a avut cel mai mare stand - 150 metri pătrați. Firmele participante la CERF '92 și-au expus ultimele lor produse de hard și soft pentru computere, precum și aparatură de uz casnic și televizoare. În timpul expoziției s-au stabilit contacte utile care au dus la încheierea unor afaceri avantajoase. Unii expozanți au semnat deja pe loc, contracte cu COMTEK-ul pentru participarea la CERF '93, alții rămîn să-și anunțe participarea prin reprezentanța sa din București Calea Dorobanților nr. 152, telefon 337282.

MBL Computers S.R.L.

Computerland

Calea Dorobanților nr 152 sector 1 București
Tel: 33 32 27 sau 33 25 97
Fax: 12 75 68 sau 33 37 06
Telex: 11 059

Nicolae Badea
DIRECTOR GENERAL

IBM PS/1, PS/2 și mașini portabile; **sistem educațional bazat pe PS/2**. O gamă variată de calculatoare compatibile IBM-PC (AT 286, 386, 486), atît în configurații independente, cît și integrate în **rețele locale Novell**; programe software pentru domenii variate au fost prezentate și demonstrate pe aceste configurații. **Desktop publishing** bazat pe PC și CAD. o gamă variată de periferice produse de firme de renume (HP, Epson, etc.). Pachete software (Microsoft, Borland, Novell, Fox Software, Lotus și altele).

WALTHAM ELECTRONIC GMBH

reprezentat în România de firma **TRADE ROM SRL**

Str. Grădina Bordei 33
Sector 1 P.O. Box 63-99
BUCUREȘTI - ROMÂNIA

Telefon : 33 28 40
Telefax: 33 47 32
Telex: 10262-11958

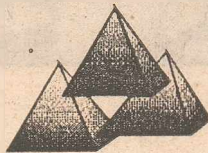
Mircea Ionescu
DIRECTOR GENERAL

Televizoare color, echipament HI-FI audio și video, video-recordere, camere video, sisteme de recepție pentru antene satelit și televiziune prin cablu și articole pentru uz casnic.

DHS MERGER & PARTNER GMBH

Schuetzenstrasse 8 6000 Frankfurt/Main 1 Germany

Reprezentată de societatea
mixtă Româno-Germană

MedComp DHS SRL

Calea Victoriei 63-81
București

Tel. 15 56 53 sau 154035
Fax 12 30 37

Bogdan Ceaușelu

Produse ale firmelor:

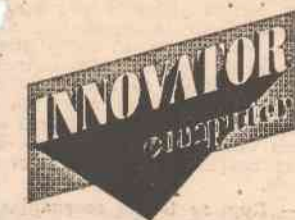
Calculatoare personale
386, 486, notebook

SEIKOSHA imprimante matriciale

suporturi magnetici pentru
stocarea informațiilor

MICROTEK scannere alb negru și color

INNOVATOR SRL

Str. Dreaptă 17
78.131 BUCUREȘTI
Tel/Fax: (90)129-505

Arald Berghianu
SALES & MARKETING MANAGER

PC-uri profesionale, compatibile IBM bazate pe seturi de chip-uri VLSI produse de Intel sau AMD, cu configurații variate, separat și/sau incorporate într-o gamă largă de periferice **Novell Lan's**; CAD/CAM; aplicații ECR; software.

Calea Victoriei nr. 126
70 179 București

Carmen Vlădescu
SALES MANAGER

Tel: 50 64 20; 50 79 94
Tel/Fax: 12 95 58
Telex: 10 807

Copiatoare, fax-uri imprimante cu laser, rețele de computere și periferice.

Str. G. Constantinescu nr. 2
78009 București 2

Tel: 88 67 40
Telex: 11 626
felix r

Centrale telefonice electronice și telefoane.

Dorim ca oamenii de afaceri interesați de această expoziție, (deschisă în perioada 11-15 mai la Sala Polivalentă din București) care n-au reușit însă s-o viziteze, să ia legătura prin intermediul redacției noastre cu toți expozanții, dintre care unii, de mare prestigiu, sînt prezenți în această pagină.

Eugenia Vasile

Dr. Nicolae Eftimescu — doctor în medicină; medic primar dermato-venerolog — s-a născut la 25 iunie 1921 în orașul Caracal. În 1946 absolvă Facultatea de Medicină Umană din București, promoția domniei sale fiind numită „promoția Regală Mihaela I” (absolvenții erau de o vîrstă cu regele). În timpul studenției este numit (1943) preparator la Institutul Dr. Babeș — Laboratorul de bacteriologie. După absolvirea facultății este intern provizoriu la serviciul medical al Spitalului Brincovenesc. În cursul unei cariere de 47 de ani slujește medicina la: Policlinica Interdepartamentală nr. 1 (1954); Clinica Dermatologică Colentina (1958-1969); Policlinica Basarab (1980); Spitalul Colțea (1981); Spitalul Municipal București.

În 1979 obține brevetul pentru vaccinul antireumatic, Institutul Dr. Cantacuzino îl fabrică și îl pune pe piață în 1985, după 25 de ani de la comunicarea lui.

Doctorul Nicolae Eftimescu — membru al Asociației Oamenilor de Știință București — revoluționează medicina, prezentând în toamna anului 1959, la Societatea de Medicină Internă din București, o comunicare originală în care demonstra pe baze științifice certe că reumatismul cronic evolutiv, sub diferitele sale forme clinice cunoscute, este produs ca urmare a fenomenului de alergii bacteriană stafilococică. A-

■ Vindecări miraculoase ale poliartritei reumatoide prin tratamentul cu vaccinul stafilococic după metoda Eftimescu. ■ În condițiile inflației de vindecători miraculoși — soluția unui om de știință ■ Brevetul doctorului Eftimescu a expirat în 1989 ■ Chiar nu are nimeni nevoie de el? ■

Revoluție în tratamentul reumatismului evolutiv

O comunicare care răstoarnă tot ce... nu se știa

firmările au fost exemplificate prin rezultatele bune terapeutice pe care le obținuse la câteva cazuri printr-o vaccinoterapie originală după metodă proprie cu un stoc vaccin special anti-stafilococic. Comunicarea — publicată în tomul 4/1959 al revistei „Revue des Sciences Medicales” — a stîrnit la vremea respectivă senzație, surpriză și multe discuții, iar concepția teoretică a fost primită cu rezervă, ostilitate și neîncredere de unii. „Eu aveam altă specialitate, eram medic dermatolog, și tocmai asta a stîrnit contrarii din partea unor colegi care au sărit ca arși. Au fost nevoiți să recunoască, totuși, că datele furnizate de mine răstoarnă tot ce se stia sau mai degrabă ce nu se stia asupra acestei probleme” — mărturisește dl. dr. Eftimescu.

Reumaticii din India cer ajutor

Deși asigurările de sprijin rămîn doar în stadiul promisiunilor, doctorul Eftimescu nu descurajează, continuînd cercetările în cadrul Policlinicii In-

terdepartamentale Nr. 1 — București unde era încadrat ca specialist dermatolog, îndeplinind și funcția de director adjunct al unității. În 1969 alte cazuri tratate cu succes prin aceeași vaccinoterapie confirmă presupunerea că reumatismul evolutiv ar putea să fie tot o consecință a fenomenului de alergii bacteriană stafilococică. Se mai preparase un vaccin antistafilococic, la Institutul Dr. Cantacuzino, dar era contraindicat reumatismului evolutiv pentru că dozele puteau da reacții hipereergice, adică să agraveze boala (reacții de suprasensibilizare). „Am avut șansa ca atunci cînd am sesizat fenomenul să prepar un vaccin de 10 ori mai slab, apoi să dau peste un teren cu infecție stafilococică și reumatism. Vaccinul a fost binevenit și așa am putut studia fenomenul”. Urmează participări cu noi observații și o cazuistică din ce în ce mai bogată, care a depășit cu ușurință o sută de cazuri studiate și tratate cu imunoterapie originală, la simpozioane și conferințe reumato-

logice. Domnul Nicolae Eftimescu publică comunicări științifice în reviste de peste hotare (Medizinische Welt) și primește scrisori din toate colțurile lumii (chiar din India sau Filipine) în care se manifestă interes pentru vaccinul Domniei sale. După ani de luptă, demonstrînd afirmațiile teoretice prin rezultate favorabile obținute cu un stoc vaccin stafilococic administrat după tehnică proprie, obține în 1979 brevet de invenție pentru metoda de tratament a reumatismului cronic evolutiv și a unor boli de colagen.

Fabricat, vîndut și epuizat

Mai trec 6 ani pentru ca în 1995 Institutul Dr. Cantacuzino să fabrice și să dea pe piață, înfiolat în trei categorii într-o „trusă” cu 20 fiole, vaccinul stafilococic original pentru tratamentul poliartritei reumatoide și spondilitei anchilozante după metoda Eftimescu. De aceeași vaccinoterapie pot beneficia cei care suferă de stafilococoză cu același mecanism etiopatologic.

Observațiile duc la concluzia că se poate atribui vaccinului rol imunomodulator.

Primul vaccin împotriva reumatismului evolutiv a existat pe piață numai doi ani. S-a considerat atunci că prețul derizoriu de vînzare nu-i justifică fabricația, veniturile neacoperind nici măcar munca realizatorilor. Doctorul Eftimescu readuce în atenție vaccinul într-o comunicare ținută în 1988 la „A XX-a Săptămîna Medicală Balcanică” de la Atena și mai tîrziu în 1991 la „Congresul al V-lea — Reumatologie” — Cluj-Napoca. La 14.01.1989 Brevetul de invenție al doctorului Eftimescu a expirat.

În prezent vaccinul nu se mai fabrică deloc.

Poate că numeroșii suferinzi de reumatism care odinioară căutau să-și aline boala prin tratamente în stațiunile balneoclimaterice nu mai au acum posibilitatea să o facă. Vindecarea lor miraculoasă prin vaccinul Eftimescu depinde și de solicitările pe care le va primi Ministerul Sănătății.

RADU POPA

ANALIZĂ SENERGETICĂ asupra eșantionului de păr FIȘĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele și prenumele Data nașterii
Localitatea Județul

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE

— și s-a înregistrat sub nr. ☐
— nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SENERGETICĂ, menționînd:

diagnosticul
simptomele

Ne interesează:

1. Elemente și compuși chimici: ☐ , din care:

a. constituenți ale organismului (inclusiv vitamine) ☐
b. neconstituenți ale organismului (și localizare) ☐

2. Analiza sistemului/ aparatului/ organului
3. Infestare cu giardia (existență, localizare și tratamentul compatibil) ☐

4. Raza de sensibilitate a biocurenților ☐

5. Argila benefică ☐

6. Culoarea benefică ☐

7. Recomandări (regim alimentar și tratamente) ☐

Anexăm prezentei un plic timbrat, completat cu adresa pentru răspuns pe numele Localitatea Județul (a se trece și codul poștal).

NOTĂ: 1. Notați cu semnul x în căsuțele care conțin răspunsul afirmativ; 2. În cadrul analizei, indicile de sănătate și poziția patului sînt oferite gratuit; 3. Solicitări la pct. 2 și 7 necesită obligatoriu analiza (prealabilă) a celor prevăzute la pct. 1.

— Cînd ați preluat conducerea Spitalului „Sf. Ioan” și care era situația lui în acel moment?

— Am preluat conducerea acestui spital la începutul lunii martie 1990. Am fost ales de sindicatul format aici după revoluție. Recunosc că în Occident nu se procedează astfel, adică nu se procedează la schimbarea conducerei în privința directorului dar trebuie să fim seama de situația specială creată după 22 decembrie 1989. Spitalul se prezenta relativ bine, desigur în comparație cu alte spitale bucureștene. Oricum, problemele de atunci există în mare parte și acum. Nu vom putea avea o medicină modernă fără o economie modernă. Aceasta constituie o legătură pe care eu personal am verificat-o în Germania.

— În prezent există deficiențe majore în dotarea spitalului pe care îl conduceți?

— Deficiențe există, dar nu majore. Repet, stăm mai bine decît alte spitale, dar avem și noi multe necazuri. Trebuie să spun că Ministerul Sănătății și Direcția Sanitară a Municipiului București nu ne-au ajutat deloc, cel puțin pînă acum. Cvasitotalitatea aparatului pe care am dobîndit-o după revoluție provine nu de la ministerul de resort, cum ar fi fost normal, ci de la organizații și

„Nu vom avea o medicină modernă fără o economie modernă”

interviu cu domnul Alexandru Ciocâlțu, directorul Spitalului „Sf. Ioan” din București

firme particulare, prin eforturile și relațiile personale ale medicilor din spital. Am fost sponsorizați de Ordinul de Malta, de firmele „Americares” din S.U.A., „Marie Stopes” și „Coronis”. Aceasta din urmă ne-a ajutat în dotarea amfiteatrului spitalului, întrucît la noi se desfășoară și o bună activitate didactică. Uneori ne lipsește medicamente banale ca antinevralgic și aspirină, dar în general ne-am descurcat din ajutoarele pe care le-am primit. Au fost și momente cînd bolnavii părăseau spitalul cu medicamente pentru acasă, oferite de noi fără plată.

— Cum vă afectează recenta hotărîre a Ministerului Sănătății de a pensiona medicii specialiști ajunși la vîrsta pensionării?

— Este cunoscut că în România concursurile de secundariat au fost stopate timp de peste un deceniu. Este deci firesc să înregistrăm acum o adevărată penurie de medici specialiști. Eu cred că aceste concursuri trebuie continuate, dar acest lucru nu este posibil dacă menținem posturile blocate cu medici depășiți biologic. Ce vreau să spun: există printre ei mari specialiști, medici de o valoare incontestabilă, dar și unii medici cu o pregătire medică care trebuie să elibereze posturile pentru ca ele să fie scoase la concurs. Altfel, Minis-

terul Sănătății nu are resursele financiare pentru a crea noi locuri. Eu, în calitate de director, am procedat cu atenție, de la caz la caz. Din 16 medici pensionabili am păstrat 3. Unele spitale au menținut medici în vîrstă fără a scoate posturi la concurs. Efectele negative se vor vedea peste 3 sau 5 ani. Vreau să vă spun că mi s-a părut rușinos ca un medic precum prof. dr. Dan Alexandrescu să se piîngă de lipsa specialiştilor. Nu cumva mării profesori ai medicinei românești aveau obligația de a forma în timp acești specialiști? Eu cred că da.

— Cum ar trebui reorganizată, în concepția dumneavoastră, sistemul național de asistență medicală?

— Cred că economia de piață va afecta în cele din urmă și medicina. Deocamdată nu există resursele pentru a reface sistemul asistenței medicale. Sîntem prea săraci pentru așa ceva. Pe de altă parte nu putem continua la nesfîrșit cu populismul. Există în București spitale care pur și simplu depozitează bolnavi fără a fi în stare să le ofere un tratament cît de cît decent. Pentru ce să menținem astfel de spitale? În Germania s-a trecut masiv la asistența medicală cu plată, dar să nu uităm ce nivel de trai există acolo. Am încercat și noi să aplicăm sistemul cu plată, dar nu ne-a adus mari cîștiguri. Am apelat în cele din urmă tot la bugetul ministerului. Este foarte adevărat că și gratuitatea ridică câteva probleme. Cea mai importantă este aceea privind educația. Închipuți-vă: s-ar întîmpla în România dacă medicamentele s-ar distribui gratuit. Oamenii ar cere cu siguranță mai multe medicamente decît au nevoie în realitate, privînd pe cei cu adevărat bolnavi. Gratuitatea înseamnă, cum am spus, educație, dar educația nu o poți face unor oameni săraci.

A consemnat
LUCIAN TUDORANCEA

Diagnostic pe firul de păr

Stabilirea diagnosticului prin analiza firului de păr a stîrnit, cum era de așteptat, un mare interes în rîndul publicului larg. Asemenea metode sînt practicate în mai multe țări ale lumii, dar în România este vorba de o premieră absolută. Ea aparține unui grup de specialiști, condus de prof. dr. ing. Dan Alexandru. Metoda își demonstrează utilitatea cu deosebire în maladii cu etiologie ascunsă. În numeroase cazuri, după stabilirea diagnosticului pe această cale, pacienții au verificat autenticitatea rezultatelor, adresîndu-se în continuare unor laboratoare de analize medicale. Impor-

tant de reținut este însă faptul că analiza firului de păr a precizat cauza unor stări patologice, neidentificate pînă atunci prin mijloacele clasice de investigație.

Cei care doresc să obțină o asemenea analiză sînt invitați să completeze formularul alăturat, indicînd, prin marcarea căsuței respective, investigația pe care o solicită (una sau mai multe). Se atașează un eșantion de păr (o suviță subțire) și un plic timbrat cu adresa expeditorului. Anvelopa va fi adresată revistei „Flacăra” (cu mențiunea: „Pentru ecosinergetica firului de păr”). Plicurile receptionate vor ajunge, prin mijlocirea redacției, la laboratorul profesorului Dan Alexandru. Din acel moment, dialogul prin poștă va avea loc între colectivul de ecosinergeticieni și persoana în cauză.

TROMBONUL LIBERRR

PARTIDE DIN TOATĂ ȚARA, UNIȚI-VĂ!

20 mai,
de-a pururi

Frontul pe felii

tia agitau furtunos, ca pe un drapel, dosarul domnului Măgureanu. În această debandadă generală, simțind cum i se pun brusc coarne, s-a ridicat domnul V. Acarius, anunțând ritos înființarea fracțiunii vâcarilor liberi din partidul de guvernământ, care se va chema: „13-15 iunie — mulțumim din inimă minerilor”. Când lucrurile s-au mai liniștit, a reușit să ajungă la microfon și domnul Vasile Secărică — proeminentă personalitate a luptei pentru putere — manifestând clara și onestă intenție de a se delimita de celelalte secături de pe arena politică și inițiind Fracțiunea Secăturilor Declarate de Centru-Stinga, având ca lider național pe domnul Zimbește-Ntruța și drept program politic manifestul fraților Marx și Engels. Grupul domnului Roman a agitat în același timp pancarte pe care stătea scris: „Cine a tras în noi/16-22?”, întrebare la care nu s-a răspuns până în final. Cei care mai rămăseseră în front s-au grupat, cum era și firesc, într-o fracțiune separată care, în criza de inspirație, a primit numele de „F.S.N. — 26 ianuarie”, adoptând ca program politic de viitor ilustrele „operi” semnate de „cel mai regretat fiu al boborului”.

Transmisia televizată în cinci reprize a fost preluată cu tot cu comentariu de televiziuni din peste 135 de țări, printre care celebrele canale CNM, FRANCE DEUX, RAI I și SOTI II. Cu banii rezultăți de aici, Răzvan Theodorăscu a reușit să repare gardul Televiziunii și să acopere deficitul bugetar. F.S.N.-ul a respins (în bloc de data aceasta) orice dolăraș provenit din această afacere, declarându-se consecvent împotriva finanțării din străinătate a partidelor politice. Nu ne (de) vindem țara!

MIHAIL GALĂȚANU ■

Natura iar revarsă miresme adecvate
Spontan mulțimi se-ndreaptă spre Controceniul drag,
Spre a-l serba pe-acela care de-un timp ne-adapă
Pe care niciodată nu-l vom dori pribeag.

Trecut-au doi ani falnici din viața noastră scurtă,
De cind votarăm dară un ex-prim-secretar.
Și e belșug în țară și veselie multă
Și răii dinafară privesc cu-n jind precar.

Lăsați-i să privească! Noi, bucuria sfântă
De a vota de-a pururi un trandafir moldav
N-o împărțim cu nimeni, oricine-ar da valută
Fiindcă patriotul nu poate fi un sclav.

Trăiască-n slavă-naltă această zi măreață!
Un calcul simplu-arată întregul ei tumult!
Oricit ar visa unii la 10 Mai, degeaba
Mai 20 înseamnă de două ori mai mult.

GEORGE ARION ■

În joc de avan-
cronică: Închi-
puită-vă (vorba
unui comenta-
tor la Radio
Erevan) un
tort spumos,
impoponant cu
numeroase fon-
dante (bombo-
nate de colivă). În fața căruia
luptă doi dintre cei mai vaj-
nici bărbați ai țării, unul cu
frunte înaltă și reflectorizantă,
celălalt — cu capul bine înfipit
(direct) pe umeri. În jurul lor,
o liotă de ciraci, fiecare cu
cite o linguriță în mină, agi-
tându-se și precipitându-se să
prindă măcar o feliuță transpa-
rentă de prăjitură. Care în
afara glazurii trandafirii, din
spumă de mai, nu prea știm
(știu) cu ce este umplută.

Relatare de la fața locului:
În după-amiaza zilei de ieri, a
avut loc în spațioasa Sală Bi-
zantină a Penitenciarului din
Ialova, o nouă întrunire în
plen a reprezentanților Frontu-
lui Salvării Naționale. S-a sa-
livat îndelung mai ales în fața
bufetului rece, deasupra căreia
stătea agățată solemn lozincă:
„Nu putem reuși decât împreună”,
fruct al inspirației grupului
pentru imunitatea frontului.

Grupul domnului Roman a
mai vechi, însuflețeste și azi
inimile nobile ale feseniștilor:
„Totul pentru Front, totul pen-
tru victorie!”.

Convenția a debutat cu
speechul senatorului de Con-

stanța, Ghe. Dum.-Dum. Traș-
cu, care a prezentat informarea
politică internă și internațio-
nală, precum și darea de seamă
aceasta din urmă având un
inceput memorabil, din care
cităm: „Noi, care de la patuzeți
și opt, carevasăzică onorat au-
ditoriu, dați-mi voie pentru ca
să spun așa...”. Ușor eclipsați
de antevorbitorul lor care por-
nise în forță au luat cuvântul
și alți parlamentabili la fel de
bine intenționați. Apoi în sală
s-a dezlănțuit o adevărată fur-
tună, încât au trebuit să închidă
geamurile. Domnul Dum.-Dum.
Trascu a anunțat înființarea
unui nou grup parlamentar de
stinga Mării Negre, intitulat:
„F.S.N. litoral August '92 —
August 1944”, cuprinzând pe cei
din partid care au luptat în
munții Tatra. Immediat a ripo-
sat domnul senator Dan Yusuf
care s-a simțit dator să se de-
limiteze de aceste grosolane
manevre de influențare a elec-
toratului amator de concedii pe
litoral și a declarat alipirea sa
la grupul electogen F.S.N. —
Giurgiu — Ruse, nucleu format
în jurul punctului vama de la
Dunăre. Domnul Sfintescu și
domnul Vasile Caracudă (ambii
senatori de Galați) au decla-
rat înființarea unui alt grup în
cadrul Frontului, intitulat
F.S.N. — S.R.I. — K.G.B. — 7
Noiembrie, care se baza pe
comsomoliștii participanți la
Marea Revoluție din Octombrie
— și care, de atunci până acum
activaseră în ilegalitate. Aceș-

În legătură cu vizita ex-regelui în țară Protestul Partidului România Mare

Profund tumefiați în sacrosanctele noastre sentimente naționaliste, noi, membrii Partidului Româ-
nia Mare, protestăm energic împotriva trecerii ex-regelui pe sub Arcul de Triumf.

Cerem cu toată responsabilitatea ce ne caracterizează:

1. Cei 1 (un) milion de cetățeni care formează în prezent camarila regală și au ieșit în întâmpi-
narea ex-regelui să nu mai beneficieze de simbă la liberă. Dacă sînt șomeri sau pensionari, să fie
trimiși la muncă în schimbul de noapte.

2. În cazul în care, doamne-fereste, vizita regelui s-ar repeta, acesta să treacă pe sub statuia
Aviatorilor, deoarece ex-majestatea sa a fost pilot.

COMITETUL DIRECTOR AL P.R.M.

VIZITA DE LUCRU A PREȘEDINTELUI BUSH ÎN JUDEȚELE NEW JERSEY ȘI MASSACHUSETTS

Timp de două zile, pre-
sedintele Bush a efectuat
o vizită de lucru la uni-
tăți asricole și industria-
le din județele New Jer-
sey și Massachusetts.
Prima etapă s-a desfășu-
rat la crescătoria de por-
cine a fermierului John
McCormick, un irlandez
artășos, cunoscut în zonă atît pentru
suncile pe care le prepară, împreună cu
nevastă-sa, cit și pentru bățile de sim-
bătă seara de la circuma „Treii trabu-
ce”. Presedintele Bush s-a interesat de
numărul de capete și de pretul cărnii pe
kilogram în viu. Domnul McCormick i-a
răspuns: „Asta nu-i treaba ta!” și i-a
cerut să-si vadă de drum. În localitatea
Twin Creeks, președintele a vrut să tină
o cuvîntare în fața muncitorilor de la
fabrica de strunguri. Patronul, sincer
emotional la sosirea președintelui, s-a
scărpinat cu tot atîta sinceritate în cap
și a zis: „Dragă George din partea mea,

treacă meargă, chit că ideea asta o să
mă coste cîteva zeci de mii, dar dacă
vrei să-i iei pe băieții din hale, eu zic
că-i mai cîmîntă să vorbești cu sindica-
tul”. În discuția cu președintele Bush,
președintele sindicatului, domnul William
Houston, si-a exprimat toată considera-
ția, așa, ca de la președinte la președinte,
adăugînd în final: „Crede-mă, George,
nu le-as băga mina în buzunar băieților
nici dacă mi-ar cere-o Buda. Altfel, nu
mă mai aleg. La urmă, urmei la ce-ti
trebuie mitingul ăsta?”. „As vrea să le
explic de ce trebuie să muncească și mai
bine” a zis oarecum afectat președintele
Bush, la care celălalt președinte si-a ri-
dicat respectuos ochii în tavan și s-a
scuzat: „Știi mi-a făcut plăcere că ai
trecut pe aici. Altădată, însă, dă și tu un
trecut înainte. Nu te supăra, George, nu
știu cit o fi costînd ora la Casa Albă,
dar eu pierd, cînd stau la palavre, 15 do-
lari pe ceas și nu prea-mi convine”.

Într-o atmosferă caldă, de simpatie și
încredere reciprocă, președintii si-au

strîns scurt mîinile și George Bush s-a
îndreptat spre primăria din orasul Little
Town. Aici s-a întretinut cu membrii
consiliului cu privire la problemele cu-
rente ale culesului, producția de mobilă,
stocurile de lînă și producția de lante.
Timp de mai bine de o oră președintele
a pus întrebări, după care, tot vreme de
un ceas a încercat să obțină de la consi-
lierii niste răspunsuri. Oamenii priveau
consternați la președinte minunindu-se:
la ce i-o fi trebuind toate chestiile as-
tea? La încheierea întîlnirii, primarul
s-a scuzat oarecum incurcat, lămurindu-l
pe domnul Bush că, din cite stie el, tre-
burile culesului sînt, de cînd a fost des-
coperită America probleme care nu-i in-
teresează decît pe fermieri, starea pro-
ducției de mobilă pe negustorii și pro-
ducătorii de mobilă, lina pe crescătorii
de oi, cit despre lante, el venea în pungi
și probabil că nimeni nu se îndoaia de
faptul că așa îl si livrau vacile. La sfîr-
șitul convorbirilor, domnul Bush a ieșit
în balconul primăriei. Piața era pustie.

lumea găsindu-se la muncă. Vreo citiva
gură-cască motăiau cu o bere în mină la
umbra unui steiar. Președintele a vorbit
singur, în aplauzele entuziaste ale consi-
lierilor săi, ale consilierilor orășenesti și
ale ajutoarelor de consilieri. A fost cel
mai reușit miting popular din ultimii
cincizeci de ani din Little Town — așa
a apreciat un gazetar local cu preciza-
rea: „mai ales că la noi nu s-a ținut
niciodată nici un miting”.

Vizita de lucru a președintelui Bush a
fost prezentată pe unul din cele 79 de
canale ale Televiziunii din Washington,
reporterii insistînd asupra declarațiilor
unui cetățean nimerit pe traseu: „Dom-
nule, eu nu plătesc impozite ca să-mi
umblе el brambura prin țară. Eu îmi vād
de ale mele, Bush să-si vadă de ale lui,
dacă tot am făcut o înțelegere. Si, fi-
indcă veni vorba: Jos Bush!”. După
care, a început să scandeze: „Deci patru
ani tot Bush / Mai bine că duc la rusi”.

TUDOR OCTAVIAN ■

FOC ȘI FURIE

„Mărețea clipă a folosirii
forței”

La Los Angeles, nebunia a început după ce avocații apărării au deținat sentința în ceea ce părea a fi un caz limpede de brutalitate a Poliției. Ei au transformat în loc de judecată spațiul dintre Los Angeles și Simi Valley, o imbiecare suburbie a albilor, protejată de ofițerii în retragere din LAPD.

Mărturia este copleșitoare. În afară de imaginile video, judecătorii au avut la dispoziție conștientizările în care ofițerii Laurence Powell, Timothy Wind și sergentul Stacey Koon vorbeau despre „mărețea clipă a folosirii forței”. („N-am mai băut de mult atât de rău pe cineva”). După care cel de-al patrulea acuzat, ofițerul Theodore Briseno a depus mărturie în favoarea celorlalți.

Jurații, sase bărbați și sase femei egal împărțiți în repu-

blicani și democrați, reprezentând cu justete bunul simț și sensibilitatea propriilor colectivități: locuri ca Simi Valley, Thousands Oaks, Camarillo și Ventura.

Erau zece albi, un hispanic, un asiatic, în vîrstă de la 38 la 65 de ani. Apărarea a fost genială, dacă a reușit să nu fie luate în seamă imaginile înregistrate cu camera, folosindu-se doar urmărirea în mare viteză a secvențelor care au precedat bătaia lui King și disprețul arătat de acesta Poliției.

Unul dintre jurați (o femeie) a spus crainicului Larry King că „imaginile de la video sînt ridicole”. Ea a argumentat că de fapt Rodney King este cel care a dictat întreaga acțiune. Întrebată dacă folosirea cuvîn-

tului „gorilă” în timpul procesului a sîcîit-o, ea a răspuns: „deloc!”. Conștiința ei era curată. A adăugat apoi că răzvrătirea ar fi avut oricum loc, intrucît „acești indivizi tocmai așteptau un motiv”.

Jurații au apreciat că poliștii își făceau pur și simplu datoria constînd în cele din urmă în calmarea neliștilor din Simi Valley în ceea ce privește indivizii ca Rodney King și locuri ca South Central (epicentrul furturilor și incendiilor).

Verdictul de „Nevinovați” a căzut ca un trăsnet asupra multitudini de afară care răcnea „Vinovalți!”. „Vinovalți!”. Foarte mulți au apreciat verdictul ca fiind lipsit de bun

simț și că „nu se poate nega ceea ce lumea a văzut cu ochii ei”.

Steve Lerman, avocatul lui King a spus: „Nu-i adevărat! Nu-i drept!”.

Răspunsul însă nu a întîrziat.

Cum a început

La intersecția bulevardelor Normandie cu Florence, în South Central, puști negri au început să arunce cu pietre și sticle în mașinile care treceau. Multimea a început să se adune. Doi automobilisti albi au fost tîrșiți afară din mașinile lor și omorîți. Apoi, Reginald Oliver Donny în vîrstă de 36 de ani, soferul unui autocamion care transporta pietriș a intrat în încăierare. Cinci oameni l-au înghățat, l-au lovit cu picioarele, l-au lovit în cap cu un extincător și i-au furat portofelul.

Timp de aproape o oră, soferi speriați s-au tot învîrtit în jurul lui.

S-a filmat din elicopter atacul, ceea ce s-ar putea să-l fi încurajat chiar.

Văzînd la TV cele întîmplate, T.J. Murphy, un inginer de aviație în vîrstă de 30 de ani s-a deplasat la fața locului, găsindu-l pe Denny în cabina camionului, cu ochii umflați de lovituri; cu ajutorul a încă trei afro-americani l-a transportat la spital.

Din epicentrul Normandie-Florence, violența s-a răspîndit, luînd proporții.

Soferii săreau din mașini și dispăreau, copiii spargeau geamuri, tropăiau pe acoperișuri, incendiau mașinile părăsite.

Majoritatea celor morți erau bărbați; 15 afro-americani, 3 hispanici, 5 albi și un asiatic... Plăcările și fumul negru au înghițit cartierul.

În tot acest timp ofițerii LAPD nu erau nicăieri!

Conducere?

Nu ne întrebați pe noi!

În timp ce Los Angeles-ul ardea, omul care va fi reales

probabil președinte pierdea vremea cu lucruri mărunte, la fel cu ceilalți candidați la această funcție, preocupați nu atât de esența problemelor, cît de sporirea numărului de voturi.

Porționi din Los Angeles au început să semene cu un oraș din Kuwait, timp în care președintele Bush a început să trateze această revoltă socială cu un interes de nivelului celui acordat Furtunii deșertului.

Oarbă în fața miniei ce înconjoară cazul King, administrația nu avea nici un plan la îndemînă, dacă, așa cum s-a și întîmplat, juriul vota pentru achitare.

În noaptea verdictului, Bush a afirmat cu seninătate că „sistemul judecătoresc și-a făcut datoria” și că „ceea ce ne trebuie sînt calmul și respectul pentru lege”. Primul său răspuns a fost de asemenea nepăsător. Au fost necesare 48 de ore și o întîlnire cu liderii pentru drepturile omului pentru ca o curte de punere sub acuzare să lanseze o urmărire judiciară federală împotriva celor patru poliști achitați.

În discursul său televizat, Bush a încercat să fie de ambele părți. El a subliniat că este sincer șocat de acest verdict, șoc împărțit nu numai de populația de culoare a Americii dar și de mulți dintre acei „oarecare” ai străzilor, de ale căror voturi Bush are nevoie.

Nu a menționat însă că după evenimentele de anul trecut l-a elogiât public pe Daryl Gates, controversatul șef al Poliției din Los Angeles.

Bush a trimis într-un tirziu trupele federale dar răul prinsese deja rădăcini: 38 de oameni muriseră și era mult moloz în Los Angeles.

Adaptare de
MANUELA VASILIU ■

LA LOS ANGELES

Părerile unor americani despre evenimentele tragice din orașul în flăcări, evenimente care au pus din nou pe agenda zilei problema rasială.

Spencer Holland,

Director al Centrului de educație al afro-americanilor

„Prima mea reacție a fost aceea de a nu ști ce voi spune copiilor!”

Încă mă lupt cu asta. Noi le-am spus că astfel de uciruri nu se mai întîmplă în America. Îi învățăm să-și termine studiile să stea în școli, ca pe urmă să se întîmple așa ceva...

Le spun tot timpul copiilor că sclavia nu s-ar fi sfîrșit dacă nu ar fi albă n-ai fi avut o poziție solidă față de această problemă și că de asemenea, mișcarea pentru drepturile omului n-ai fi putut avea amploarea pe care o are acum; așa că albi ar trebui să-și învețe de copii lor că tot ceea ce au făcut ai lor în cazul King nu este bine, așa cum bine nu este nici ce fac negrii cu drogurile în ghetouri.

Oricum pentru așa ceva nu este nevoie să dăm foc propriilor noastre așezări.

Nu îți distrugi comunitatea: te mobilizezi, te ridici și te auzi cu celălalt!”.

Bill Bradley, senator — New Jersey

„M-am rugat să nu mai văd niciodată așa ceva. Am sperat să nu mai fiu niciodată îngrijorat pentru un alt război, acasă”.

Esențialul este acum să evităm o reacție în lanț, să stabilizăm situația.

Trebuie să luptăm pentru instaurarea democrației în fiecare generație. Trebuie să-o facem la toate nivelele: președinție, fiecare stat, fiecare comunitate, fiecare familie.

Avem nevoie de cinste și încredere. Să mergem acasă și să recitim raportul comisiei Kerner. Să ne întrebăm pe noi înșine ce am făcut în toți acești ani, de cînd el este scris: răspunsul este — niciodată destul!”.

Candace An, Big One Market — Los Angeles

„Cînd am văzut distrugerile am plîns... toată familia a plîns.”

Părinții mei au muncit 15 ani; într-o singură noapte, totul s-a dus. Am cerut protecția Poliției dar ni s-a răspuns: „Ne pare rău”. Asta nu-i drept! Nu am avut arme, dar cînd am văzut ce se întîmplă, am fi vrut să avem, ca să ne apărăm singuri. Părinții mei ar vrea să o ia de la capăt, dar le e frică.

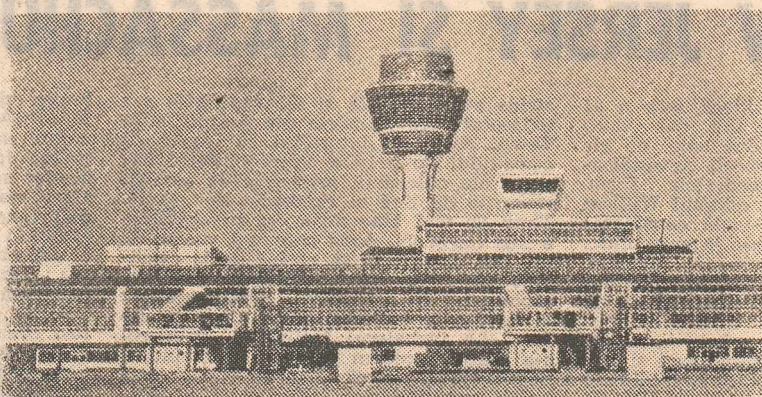
Toată lumea a participat la această dramă. N-au fost numai negri și mexicani. Dar avem nevoie unii de alții. Tocmai am pierdut visul american, acel vis pe care-l are fiecare, de a-și putea întreține familia, de a avea o afacere și de a croi o viață mai bună copiilor”.

München — o nouă capitală a spațiului aerian

17 mai: primul zbor

În continuă goană după prosperitate, Europa sfîrșitului de secol a devenit o gigantică piață. Transportul aerian este o parte a prosperității și asta presupune aeroporturi. Capitala bavareză, situată în inima Europei, a simțit că se sufocă în „micul” aeroport care o deservea. Bine cunoscuta precizie germană n-a lăsa nimic la voia întîmplării, așa încît, astăzi se poate vorbi nu doar de unul dintre cele mai mari aeroporturi din lume, dar și de unul dintre cele mai dotate, mai moderne, mai elegante, cu facilități care-l fac, într-adevăr, unic.

Situat la 28 de kilometri în nordul Münchenului, întinzîndu-se pe o suprafață de 1500 hectare, a fost prevăzut cu două piste de aterizare și decolare lungi de 4 kilometri și late de 60 metri, piste construite în așa fel încît avioanele să nu zboare deasupra nici unei localități. Pentru că, se înțelege, locuitorii micuțului

orașel Erding, cînd au aflat că vor avea drept vecin un aeroport, au protestat cu vehemență: „Nu avem nevoie de zgomot!”. Problema este, însă, rezolvată aproape în totalitate, grație ultramodernelor aparate de zbor AIRBUS A-320, cu 4 decibeli mai „tăcute” decît cu-

noscutul Boeing. Asta înseamnă că urechea omenească percepe de 16 ori mai puțin zgomotul făcut de AIRBUS A-320 în comparație cu Boeing-707. S-a încercat obținerea nu doar a funcționalului, ci și a esteticului. Riurile, pomii, tot ceea ce înseamnă natură, a fost pro-

tejat cu grijă, peisajul modern încadrîndu-se acum perfect în cel natural.

În concepția constructorilor, zborul trebuie integrat fără probleme în celelalte mijloace de transport de pe teren. Din capitala Landului Bavariei, pasagerii au posibilitatea de a ajunge în foarte scurt timp la aeroport cu tramvaiul, autobuzul, taxiul sau mașina personală, pe noua autostradă, special construită. Aeroportul are 10.000 locuri de parcare, toate acoperite. De altfel, în tot timpul cît se află pe raza aeroportului, călătorul are un acoperiș deasupra capului. 20 de punți — culoare de metal și sticlă — conduc direct din avion în incinta aeroportului, iar de aici, direct la mașină sau taxi.

Și, pentru că „Time is money”, promptitudinea germană își va spune cuvîntul. În 35 de minute un pasager care a venit cu un avion poate fi imbarcat în alt avion, ce-l duce în altă țară, sau pe un alt continent. Din capacitatea aeroportului, de 18 milioane de pasageri pe an, s-a calculat că 15 la sută, adică 2 milioane de oameni, vin de undeva și pleacă altundeva, Münchenul fiind acum un important nod aerian al lumii. Așa încît, zilnic se

pot transporta cu cea mai mare promptitudine 45.000 de bagaje, pe un traseu perfect stabilit, ce se „repeta” cu cea mai mare seriozitate, cu bagaje adevărate, de un imens număr de studenți din München, aflați în luna martie, cînd am avut ocazia să vizitez noul aeroport, într-un fel de practică.

Pentru cei grăbiți, așadar, aeroportul a prevăzut drumuri drepte, ce ocolesc incinta aeroportului, ca și 164 de puncte de intrare, unde se predau biletul și bagajul. Merită, însă, să zăbovești puțin, pentru senzația că te afli într-un mic oraș. Nimic din ce ar fi pe placul omului nu a fost uitat, de la restaurante și spitale, pînă la biserică. Toate acestea, în condițiile în care ideea întîzierii unui avion la aterizare sau decolare a fost exclusă. Problema cetii e rezolvată. Cele mai moderne aparate, un întreg sistem de ajutoare electronice, la bordul avionului și la sol, vor face ca zborul să se efectueze fără probleme. Iar primul zbor de la München, ce ambiționează să devină una din marile capitale ale lumii, a fost în 17 mai.

LIANA TATOS ■

Circuitul TEXACO

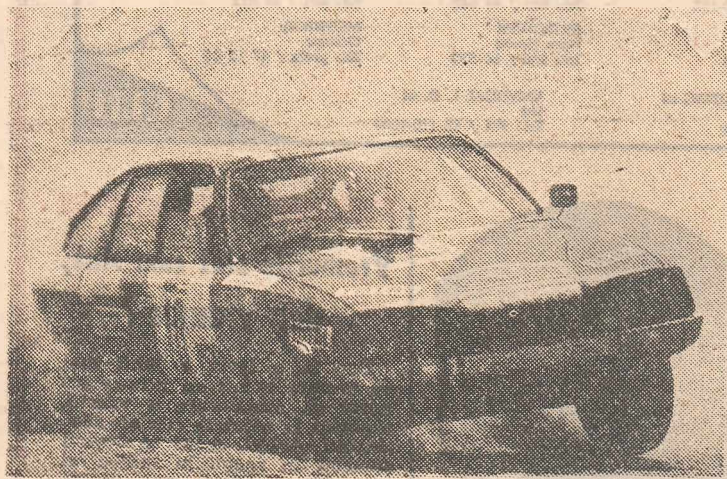
Nepotul își răzbună unchiul

N-am mașină, n-am carnet, dar m-a apucat așa un interes subit de sporturile tehnice, de automobilism în mod special. În consecință, acum aproape zece zile, am luat drumul Brașovului, pentru a asista și eu, ca un novice, la proba numită viteza în coastă, Brașov—Poiana Brașovului, cu care de fapt se deschidea sezonul competițional al acestui sport care începe să cistige tot mai mulți spectatori. Bine ar fi să apară și sponsorii! Sigur că da, până la curse de formula unu, mai e mult, ca și până în democrație, dar, deocamdată, ne mulțumim cu viteza în coastă (n-am spus cu sula în coastă!), cu circuitele de viteza și cu raliurile. La startul concursurilor se alinau, deocamdată, mașina națională, Dacia, sau nepotul ei, Oltețul, dar, din cînd în cînd, mai apar și cîte o Honda, o Toyota, un Volkswagen, cîte o Lancia, cîte un Audi și așa mai departe. Nu o să vă vină să credeți, dar, deunăzi, la circuitul Texaco, a apărut și un Trabant, care a concurat cu un Audi. A cistigat, de bună seamă, Audi, dar Trabantul s-a ținut tare și a sosit cu doar cîteva secunde mai tîrziu, drept pentru care spectorii, extrem de numeroși, l-au răsplătit pe „mosulic” Trabant cu calde aplauze. Dar să revenim la viteza în coastă de la Brașov. Organizatorii au declarat că a fost o cursă reușită din toate punctele de vedere. În primul rînd faptul că au participat 24 de competitori, cînd în ajun se anunțaseră doar 11, a fost o surpriză dintre cele mai plăcute. Din punctul meu de vedere, mi-a fost dat să asist la un fel de harababură de zile mari, toată lumea avea treabă, nimeni nu stia nimic despre ce fac ceilalți, iar cei cîțiva ziaristi au cam fost lăsați de izbeliste. Am înțeles, pînă la urmă, că așa va fi mereu, la oricare altă competiție, că fiecare are treabă pînă peste cap... Drept urmare mi-am zis că e prima și ultima mea participare, ca ziarist, la o competiție automobilistică. Dar peste o zi, două m-am ambiționat și am participat și la cea de-a doua cursă a anului, circuitul Texaco, desfășurat sîmbătă, 16 mai, la București, pe traseul Arcul de Triumf—Piața Presei libere. Din punctul de vedere al ziaristului care se încăpățînează să scrie și despre automobilism, situația s-a mai îmbunătățit. A existat chiar o masă a presei, comentariul competiției a oferit o mică informație, astfel încît tot ceea ce se întîmpla era limpe-

de și clar pentru toată lumea, fie novice, fie ultrainformat în acest alt de complicat domeniu. Dar înainte de a consemna cistigătorii circuitului Texaco, probă inclusă în ultimul moment în calendarul competițional, fără a face parte propriu-zis din campionatul național, am rămas dator cu protagoniștii și învingătorii de la Brașov. Iată-l evitînd tentativă de a vă încălca memoria cu tot felul de amănunte: Aurel Tutuianu, Horatiu Eugen Cristea, Constantin Aur, Aurel Cladoveanu, Victor Nicoră, Gheorghe Tatu, Ionel Topală, Ion Sava, Cristian Manolache și George Craslich. La București, unde lupta s-a desfășurat la vedere, în fața unui public extrem de numeros, au avut loc două probe, una rezervată amatorilor, la startul celei de-a doua înscriindu-se piloții licențiați. Cea de-a doua probă a fost urmărirea, firește, cu suflul la gură. În prima mînsă s-a alergat pentru obținerea unui timp cît mai bun. Din cei 36 de piloți înscriși la start au rămas în concurs doar 16, selecționați în baza timpilor înregistrați. Frumusețea probei de-a-bia acum începe să se arate, în mînsa a doua alergîndu-se prin eliminarea din concurs a învinsului. Așa se face că în mînsa a treia au rămas 8 alergători, apoi, în cea de-a patra, 4, pentru ca în ultima să se alerge pentru locul întîi. Frumusețea concursului a fost asigurată de participarea unui mare număr de sponsori, între care la loc de cinste s-au situat, firește, Texaco-Interako, apoi Camel, Asimom, Arexim, Motorola, Automobil Dacia General Nic. Publicitatea a fost

asigurată de ROM-KU, iar producția video și relațiile cu publicul au fost asigurate de firma Media-Pro. A mai cîntărit, firește, și transmiterea unor momente ale cursei de către emisiunea Toți pentru 1, — 4 pentru Toți. Întorcîndu-ne la concurs, după cîteva curse care au tăiat pur și simplu răsufierea tuturor celor prezenți, s-au întîlnit în finală Constantin Aur, pe o Dacia adaptată, și Horatiu Ionescu Cristea, pe o Lancia integrată. Se cuvine să precizăm că pînă în finală mașinile Dacia, așa de ris cum sînt ele, dar adaptate pentru concursuri, au scos din competiție o sumedenie de mașini cu impresionante cărți de vizită. Meritul a aparținut, desigur, nu neapărat Daciilor, cît mai ales piloților. Dar cine a cistigat finala? Ei bine, spre dezamăgirea publicului, care l-a încurajat frenetic pe Constantin Aur un pilot aflat în plină ascensiune, cistigător avea să fie Horatiu Ionescu Cristea, care și-a adus aminte că a fost un foarte bun alergător de karting, ca să nu mai spunem că el este nepotul unuia — cei mai titrați piloți români, Eugen Ionescu Cristea, prezent el însuși la start și ajuns pînă în mînsa a doua, cînd a fost bătut de Aur Constantin. Cum s-ar spune, în finală, nepotul și-a răzbunat unchiul. Dar sezonul este abia la început, următoarea competiție va avea loc la Constanța, sub numele de Raliul Mării Negre, între 22—24 mai, și vom vedea dacă s-a însinuat deja o luptă între Aur Constantin și Horatiu Ionescu Cristea.

VICTOR NIȚĂ ■

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

GINASTICĂ. La cea de-a XX-a ediție a Campionatelor Europene care s-au desfășurat recent la Budapesta, reprezentativa noastră masculină a prezentat un lot mult întinerit, cu patru debutanți la o asemenea întrecere. La bară fixă, Nicu Stroia (20 ani) s-a clasat pe locul 3 (cu 9,725 p), cucerind medalia de bronz.

FOTBAL. ● La prima participare în preliminariile C.E., selecționata feminină a învins, la Craiova, formația similară a Greciei cu 1—0 (a marcat Victoria Simion). Celelalte rezultate de pînă acum: Olanda — Grecia 3—0 și 2—0, Grecia — România 0—0. Partidele următoare, cu Olanda, la 3 iunie (deplasare) și 23 septembrie (acasă). ● La sfîrșitul săptămîinii trecute, Timișoara a găzduit cea de-a doua ediție a **Cupei orașelor martir**. Ca și la ediția inaugurată, trofeul a fost adjudecat de F.C. Brașov (în prima zi, 2—1 cu Rapid București), care a dispus în finală cu 7—1 de Corvinul Hunedoara (calificată după 1—1 și 10—9 la loviturile de departajare cu „Poli” Timișoara). Pentru locul 3: „Poli” — Rapid 3—1. Competiția a fost dotată cu numeroase premii în bani (în valoare totală de 525 000 lei) și cupe pentru: cel mai tîrziu jucător — Ispas, 16 ani (Rapid), golceter — Marian Ivan, 4 go-

luri (F.C. Brașov) și cel mai tehnic jucător Vlaicu („Poli”). ● Plecați cu tam-tam în insula Afroditei, la turneul final al C.E. „under 16”, reprezentanții noștri — antrenori Marcel Pigulea și Marin Țițica (oare cum i-au pregătit?) — s-au clasat pe ultimul loc în grupă (golaveraj 1—7!), obținînd „lingura de lemn”. „Limbaj de lemn” aveam, lingura ne mai lipsea... ● Așa cum singur a recunoscut, reputatul cronicar Radu Urziceanu poartă floroc oaspeților! Ba, mai mult, în partidele respective la care asistă se înregistrează „remize albe”. Cele mai recente cazuri: „dubla” Inter Sibiu — Univ. Craiova și ASA Electromureș — F.C. Bacău. **HANDBAL.** În derby-ul din etapa a 20-a a campionatului feminin (care a reeditat finala din Cupa României): Chimistul Rîmnicu Vilcea — Rapid-Mefin București 32—24. La Bacău, Știința (cu o evoluție constantă bună în retur, deși revenirea este tardivă probabil pentru ocuparea primului loc) a întrecut cu 27—13 pe Textila Zalău. Pe primele locuri: Chimistul (55 p), Știința (52 p) și Rapid-Mefin (48 p). În subsol: Rutimentul Brașov (33 p) și C.S.M. Sf. Gheorghe (22 p), cu un singur rezultat de egalitate în tot campionatul!

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Cine-i poartă ghinion Rapidului

Ne-am cam luat cu vorba, ca să nu spunem că ne-am cam lăsat furați de alte sporturi, și aproape că am uitat de fotbal. Mai exact spus, de campionatul nostru, cel de toate zilele. Sigur că da, nu e frumos, drept pentru care ne facem autocritica (o, ce cuvînt de tristă aducere amînte!). Așadar, s-au disputat încă două etape, cele cu numărul 27 și 28. Ne vom opri asupra lor din punctul de vedere al rapidiștilor, pentru că echipa lor este, orice s-ar spune, specialistă în „una caldă, una rece”. Nici cel mai infocat supporter n-ar fi crezut că Rapidul ar fi putut conduce liderul, pe Dinamo, cu 4—3 în minutul 92, adică chiar și în prelungiri, mai ales că la pauză scorul era de 3—1, iar Gerstenmaier ratase, cu un talent incredibil, două situații mari cît roata carului. Dar a venit repriza a doua, au căzut golurile 2 și 3 ale giuleștonilor și scorul a ajuns cel care, zic gurile rele, fusese hotărît. Numai că Voinea, introdus în teren cam înspre final, nu știe nimic și înscrie pe greșeală de amator a portarului Tene, ni-

meni altul decît unul din portarii Naționalei. Dinamo intră în criză de timp, rapidiștii sînt la un pas de o mare surpriză, în genuncherea, pentru prima dată în acest campionat, a liderului. Grație arbitrilor care prelungește corect meciul, dinamoviștii egalează și totul se sfîrșește cu bine. Se pare că după acest meci, care ar fi fost foarte frumos dacă ar fi avut și o miză, Rapidul îi va spulbera pe hunedoreni care pierdeau acasă, cu Brașovul, la un scor rar întîlnit: 2—5 pentru o echipă gazdă. Dar ce i-a fost dat să vadă galeriei rapidiste, care la meciul cu Dinamo a cîntat celebrele versuri, „Dinamo, Iliescu, România”, versuri care altădată sunau „Partidul, Ceaușescu, România”? I-a fost dat galeriei să-l vadă la tribuna oficială pe domnul Victor Surdu, venit la meci, au apreciat spectatorii, în scopuri strict electorale. Numai că domnul Victor Surdu s-a dovedit a fi cel mai autentic purtător de ghinion pentru rapidiști. Elevii lui Constantin n-au reușit să înscrie nici măcar un gol în poarta bravului Ioniță, el in-

suși cîndva rapidist, semn că uneori, mai ales în fotbal, singele se face apă. Revenind la domnul Surdu, echipa din Gluilești a rămas surdă la îndemnurile disperate ale galeriei. În ceea ce-i privește pe corviniști, aceștia au jucat cu o voință greu de anticipat, dar parcă de acest meci ar fi depins retrogradarea lor. Dar să ne aruncăm ochii și asupra unui rezultat care a redeschis lupta pentru evitarea fatidicului loc 16: F.C. Argeș — Sportul Studențesc 3—1. Cu această victorie, coroborată și cu înfrîngerea din etapa precedentă, pe teren propriu, a Sportului, Argeșul i-a egalat la puncte pe studenții, ba chiar le-a luat-o înainte, grație golaverajului. Pînă spre final, lupta dintre aceste două echipe va fi realmente palpitantă, una din ele urmînd să părăsească prima divizie. Singura întrebare care se pune este dacă nu cumva Rapidul va ceda (cu scuză că nu i-a putut depăși nici măcar pe Corvinul) cele două puncte Sportului care ar putea scăpa astfel de povara celui minus 7 în clasamentul adevăru-lui. Într-un astfel de caz, Sportul s-ar desprinde de F.C. Argeș, cu care este la egalitate de puncte, inclusiv în clasamentul adevăru-lui, dar să o spunem pe a dreaptă, Rapidul s-ar face de rușine.

VICTOR NIȚĂ ■

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gatu

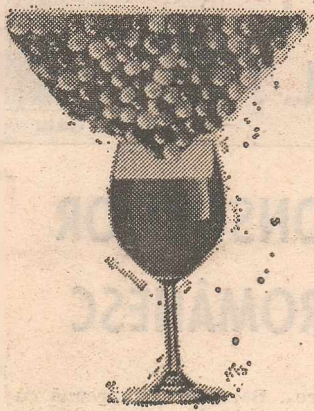
FUNDAȚIA SPONSORILOR SPORTULUI ROMÂNESC

Ne apropiem de linia dreaptă spre... Barcelona. Împreună cu Comitetul Olimpic Român, cu doamna Lia Manoliu, cu federațiile pe ramuri de activitate, s-a definitivat grupul de sportivi și tehnicieni care urmează să reprezinte România la J.O. de vară. Delegația noastră va depăși cifra de 200 de persoane, fiind compusă din sportivi cu baremurile de participare îndeplinite, iar la sporturile unde nu au existat asemenea obstacole, din cei care sperăm să vină în primele 10 locuri. Ne bazăm foarte mult pe ambiția pe care o vor avea acești sportivi de a obține medaliile olimpice, pe talentul și pe tradiția sportivă. Obiectivul fixat pentru întreaga delegație este menținerea în grupa de elită, în clasamentul neoficial pe puncte. Lista pentru Barcelona s-a comunicat nominal, urmînd ca pe parcurs, pînă la plecarea programată în jurul datei de 20 iulie, să operăm anumite modificări, în funcție de forma sau de starea de sănătate a fiecăruia în parte. S-a plătit și taxa de participare, de acum încolo concentrarea fiind maximă pe ultimele pregătiri. Avem și confirmarea de participare a lui Nicu Vlad. El este așteptat în țară la sfîrșitul acestei luni, urmînd să se integreze în pregătirile lotului de haltere, nu înainte de a fi supus unui examen antidoping, ținînd cont de un alt obiectiv al nostru la J.O., acela de a concura în spiritul principiilor olimpice. Nu rezultatul pe care îl va obține Nicu Vlad este important pentru noi, ci faptul că el va concura pentru România, țara unde el a crescut și care a investit în ridicarea valorii lui ca sportiv. Sper ca și alții să procedeze la fel.

În această perioadă de creștere exorbitantă a prețurilor, întreținerea și modernizarea bazelor sportive este și va fi o mare problemă. De aceea ne-am gîndit la soluții financiare eficiente și am găsit una în care ne punem mari speranțe. S-a luat legătura cu cîteva firme de notorietate internațională și s-a născut ideea la care unele dintre aceste firme au aderat, de înființare a unei fundații a sponsorilor sportului românesc. Firma Samsung, prin reprezentantul ei la București, domnul George Copos, urmează să inițieze oficializarea acestei fundații, iar companiile Philips, Coca Cola, Brothers și Rank Xerox sînt de acord să fie membri. Prezența unor asemenea firme de partea noastră, ne oferă o altă perspectivă. Va fi garanția unei protecții materiale și morale. Odată înființată fundația, cred că ea va atrage și multe alte firme puternice, românești și străine. Lista este și va fi deschisă în permanență. Vor fi deschise două conturi, în lei și valută, unde oricine iubește sportul, persoană fizică sau juridică, va putea contribui la dezvoltarea lui, și anume, la pregătirea, participarea și premiarea sportivilor care participă la competiții de mare anvergură, la modernizarea unor baze sportive, la ajutorarea sportului pentru toți sau la sprijinirea unor sportivi de valoare, în impas social sau medical. Sper, dacă nu sînt chiar conștînt, că și Radio și Televiziunea, ca și presa scrisă, vor saluta ideea și o vor sprijini din punct de vedere al publicității, inclusiv pentru sponsori care fac sau vor face parte din fundație.

CRISTIAN GAȚU ■

„Toate vinurile noastre sînt naturale”

în privința jalonării unui program de producție de perspectivă.

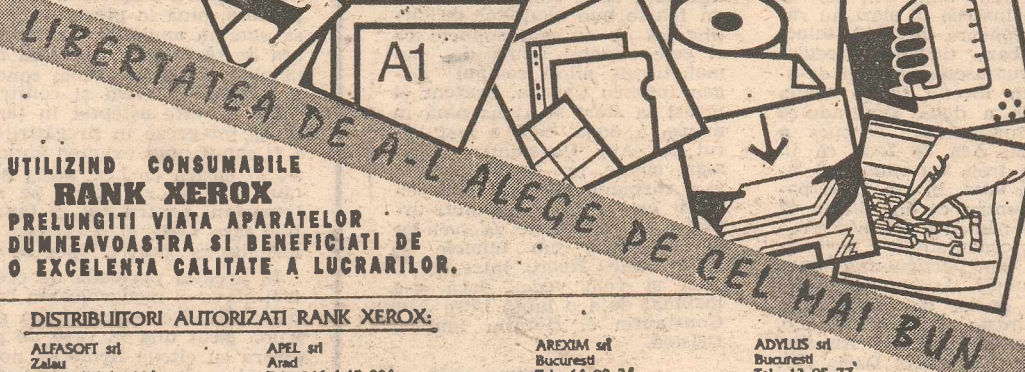
În cazul vinurilor, ne declară dl. Ticu Istrate, director economic, impozitul reprezintă 40 la sută din preț cu ridicata, iar pentru celelalte băuturi, 60 la sută, procent considerat a fi mult prea mare. La un coniac Vrancea superior, prețul cu ridicata este de 400 lei, iar impozitul de 240 lei. În urma scăderii, rezultă clar că un litru de coniac nu poate fi produs cu numai 160 lei. Dl. director Ticu Istrate propune reanalizarea tuturor cotelor, astfel încît impozitul la vinuri să fie de maximum 30 la sută,

iar la celelalte băuturi de pînă la 40 la sută. În momentul de față, prețul la struguri a crescut (comparativ cu 1990) de 12 ori, iar prețul la băuturile îmbuteliate s-a mărit doar de 5 ori. Pînă cînd nu se vor găsi soluții viabile la cerințele de mai sus, nu se va putea vorbi despre o adevărată cale spre economia de piață și în acest important sector de activitate. Și ar fi păcat pentru că așa cum ne relatea dl. Gheorghe Cosor, directorul general al S.C. VINCON Vrancea S.A., „vinurile noastre, în comparație cu vinurile din zona de sud (Constanța, Buzău) și chiar cu cele din Bulgaria, Iugoslavia,

Italia, au o fructuozitate specifică și înconfundabilă, bucurîndu-se de o largă apreciere. Toate vinurile noastre sînt naturale. De circa un an, noi producem un sortiment de vin „Podgoriile Putnei” pe care l-am realizat din soluri și vinuri curente și care se recomandă de la sine prin calitatea sa superioară. De altfel, la TIBCO '92 ne vom prezenta cu 4-5 sortimente de coniac, 4-5 sortimente de vin, cu alte băuturi cu care dorim să cîștigăm o cît mai mare piață de desfacere”. Nu ne rămîne decît să le urăm succes celor de la S.C. VINCON Vrancea S.A. (A.I.M.)

De la Societatea Comercială VINCON Vrancea S.A., cu sediul în Focșani, pleacă anual spre toți consumatorii țării 6 milioane sticle de vin spumos, 450 vagoane coniac, peste un milion de litri vermouth, două milioane de litri țuică și rachuri naturale. Cum bine se observă, volumul producției este impresionant și, de aici, poate și seriozitatea cu care lucrătorii își înțeleg sarcinile de serviciu. Cert este că la S.C. VINCON Vrancea S.A. se muncește bine și eficient — fapt care a făcut ca salariul cel mai mic (muncitor necalificat) să fie de peste 13 mii lei. După cum aflăm de la dl. director comercial Dan Dumitriu unitatea este structurată pe 29 de depozite de vinificație și condiționare vin, două distilării, trei secții de producție, un sector transporturi (bine pus la punct), mai multe sectoare auxiliare. Desigur, cu o asemenea dotare rezultatele sînt bune, nu însă pe măsura așteptărilor și, asta, din pricina cîtorva motive pe care le consemnăm: „Impactul cel mai mare asupra vieții economice — fapt ce se resimte dureros și la noi, îl constituie instabilitatea prețurilor, ceea ce ne stopează orice inițiativă

RANK XEROX

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIAȚI DE
O EXCELENȚĂ CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUTORI AUTORIZAȚI RANK XEROX:

ALFASOFT srl
Zalău
Tel.: 996 / 15 881

COMPIEST ANVICO srl
Tîrgu Mureș
Tel.: 954 / 16 644

FIBA IMPEX srl
Ploiești
Tel.: 971 / 24 717

ROM TEAM SOLUTIONS srl
București
Tel.: 13 43 73

APEL srl
Arad
Tel.: 966 / 15 231

COMSER srl
Hunedoara
Tel.: 957 / 12 538-132

FIBA (NORD)
Suceava
Tel.: 987 / 26 996

TOP EDGE ENGINEERING srl
Craiova
Tel.: 941 / 63 193

AREXIM srl
București
Tel.: 14 98 34

COMSERVICE co
Bacău
Tel.: 931 / 46 642

METRONOM
Piatra Neamț
Tel.: 936 / 14-570

UNIVERSAL L. D. srl
Iasi
Tel.: 981 / 42 110-1209

REPREZENTANTA
PENTRU ROMANIA:
București 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel.: 12 00 53
FAX: 12 00 54

Jane Fonda (III)

Reclamă publicitară

La 54 ani, J.F. este, încă, una dintre propovăduitoarele exercițiilor aerobice. În această țară, ea a lansat o nouă serie video de exerciții aerobice și, pentru prima oară în cariera ei de guru pentru obținerea siluetei ideale, apare într-o emisiune de 30 minute, lansînd respectivă serie video, împărțindu-și spațiul telegenic cu Ali MacGraw (recomandînd cosmetice) și Florence Henderson (campania anti-fumat). Trebuie să recunoaștem că, în aceste timpuri economice crude, J.F. rămîne cea mai bună reclamă „vie” pentru credibilitatea sfaturilor pe care le dă. Multe femei ar vrea, la 34 ani, să arate ca J.F. la 54 ani.

Chirurgia plastică

Cu toată preferința pentru realizarea unui aspect tînăr prin exerciții, dietă, evitarea băuturilor și a țigărilor, totuși, J.F. consimte că, existînd domenii, ca acela al lumii filmului, unde înfățișarea fizică este de maximă importanță, putem întineri și prin chirurgia plastică. Dar recomandă multă atenție pentru această acțiune riscantă. Și adaugă: „Nu în-

cercați s-o faceți astfel încît să lăsați impresia unui alt caracter sau unei cu totul alte vîrste, pentru că nu veți putea. Dacă vă schimbați fața, nu uitați că rămîn aceleași gîtul, miinile etc. și nimic nu este mai rău decît o față care nu se armonizează cu restul corpului”.

Bineînțeles că există o parte a publicului care dezaproabă faptul că J.F., odată un simbol al feminismului, a sucombat atracției crescînde exercitate de chirurgia plastică. Dar J.F. ripostează: „Se crede despre mine că aș fi o persoană care nu s-ar schimba după transformările survenite în timp. Ei bine, nu pretind a fi altfel decît orice altă femeie. Sînt supusă aceluiași slăbiciuni, presiuni, perioade bune și rele — în unele privințe mai mult, în altele mai puțin. Am bani să-mi indulcesc căderile, dar faptul că sînt expusă comentariilor facilitează trimiterea săgeților. Mare scofală. Viața este grea, dar eu sînt o supraviețuitoare”.

Exercițiul fizic și greutatea corporală

J.F. a fost întotdeauna interesată de felul cum arată,

chiar și atunci cînd nu a mărțurisit-o. A dorit să fie mereu atrăgătoare pentru bărbați și a căutat să evite surplusul de kilograme prin exerciții fizice. Mărturisește: „Convingerea mea este că practicarea exercițiilor fizice diminuează anxietatea și tensiunea psihică mai mult decît orice compliment sau aprobare”. Adresîndu-se celorlalte semene ale sale veșnice militante le susține: „Într-o lume progresiv scăpată controlului, există ceva ce puteți controla: felul cum acționați pentru sănătatea voastră. Vă puteți îmbrăca pentru un bărbat, dar exercițiile fizice le faceți pentru voi înșivă”.

În ceea ce privește greutatea corporală, J.F. și-a relaxat puțin vigilența socotînd că, după o anumită vîrstă, o femeie trebuie să aleagă între față și siluetă.

Documentare și prezentare
CRISTINA ATANASIU ■

Vremurile sînt cum sînt, dar vremea?

Decada a treia a lunii mai va debuta printr-un proces general de ameliorare a vremii, raportat la primele zile ale săptămîinii. Astfel, cerul va deveni variabil în regiunile sudice și mai mult senin în rest. Regimul termic va înregistra o creștere ușoară și treptată. Ca urmare, temperaturile minime nocturne vor fi cuprinse între 4° și 14°C, iar cele maxime diurne între 18° și 26°C, mai ridicate pe alocuri, în regiunile sudice.

Pentru sfîrșitul acestei săptămîini, cu o probabilitate de 75%, vom avea din nou o vreme în general frumoasă și relativ caldă la scara întregii țări. În cursul acestor zile mercurul termometrelor va urca pînă la valori cuprinse între 22° și 28°, 29°C și doar în zona de munte vor fi condiții favorabile producerii averselor de ploaie.

În ultimele zile ale intervalului de prognoză cerul va fi temporar noros în vestul, centrul și nordul țării, unde pe alocuri va ploua. În celelalte zone cerul va fi variabil, iar condițiile de ploaie reduse. Regimul termic nu va suferi modificări importante față de zilele anterioare.

Meteorolog,
DOINA POPESCU ■

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
ION D. GOIA

REDACȚIA. Actualitatea politică: Eugen Mihăescu, Tudor Octavian; Realitatea imediată: Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; Cultură: Liana Tatos; Știință: Liviu Timbus; Drepturile omului: Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; Foto: Elena Ghera, Florin Ionită; Secretariat de redacție: Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp; Corectură: Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra Basarabiei

ALMANAH

„FLACĂRA”

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Cornelii Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (175969)

■ PUBLICITATE: Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ștefan Grosu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, tel. 14 78 91.

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET” S.A. — P.O. Box 33-57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

Firma „KONTRAX” și-a mutat sediul în strada MĂMULARI Nr. 4 (în spatele magazinului și halei Unirea) Tel: 12.31.14 - 14.60.33

În vechiul sediu din Str. Ghiulamila nr. 1 bis, sector 5

București Tel: 31.53.23 - 12.26.06 Fax: 12.26.04

a rămas serviciul de SERVICE al firmei

KONIRAX

A fost prezentă și la

